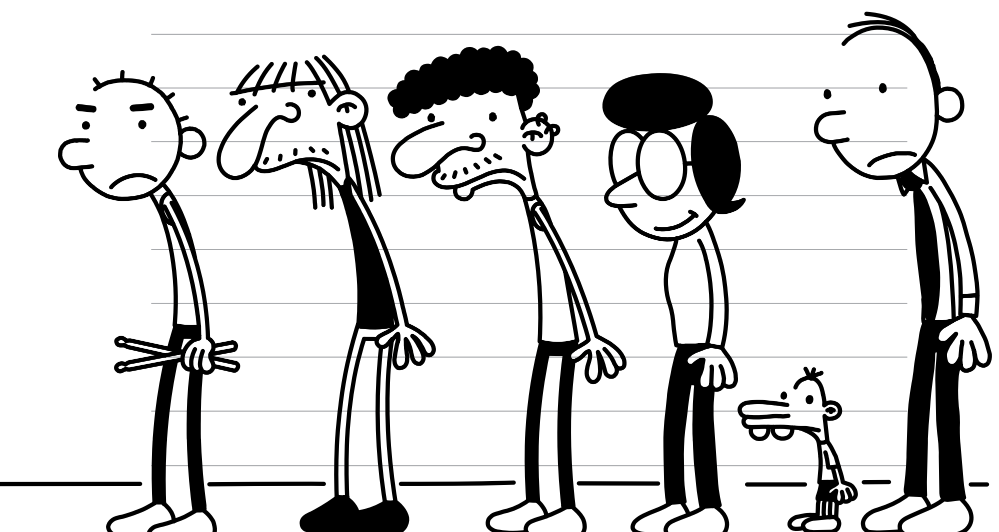

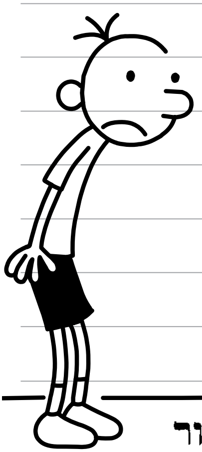

ג'ף קיני

ספר זה הועלה בחינם לז-ליב

יומנו של חנון

מלחמת הלהקות

מאנגלית: אורה אשרוב

כנרת בית הוצאה לאור

Jeff Kinney

DIARY OF A WIMPY KID

DIPER OVERLODE

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2022 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™ , and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc. and the design of this work's cover
is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Jeff Kinney with Pamela Notarantonio and Lora Grisafi

"Can You Smell Us Now?"
Lyrics by Jeff Kinney, music by Jon Levine.
© 2022 Fox Film Music Corp., Primary Wave Music (BMI)
All Rights Reserved. Used with Permission.

First published in the English language in 2022 by
Harry N. Abrams, Incorporated, New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid Diper Overlode

All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.

Hebrew Language Copyright 2022
© Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תשפ"ג 2022 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

גרפיקה ועימוד: אורית רובינשטיין

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

נדפס בישראל 2022

Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

ISBN 978-965-574-530-6 מסת"ב

www.kinbooks.co.il

לסקות

דצמבר

<u>שני</u>

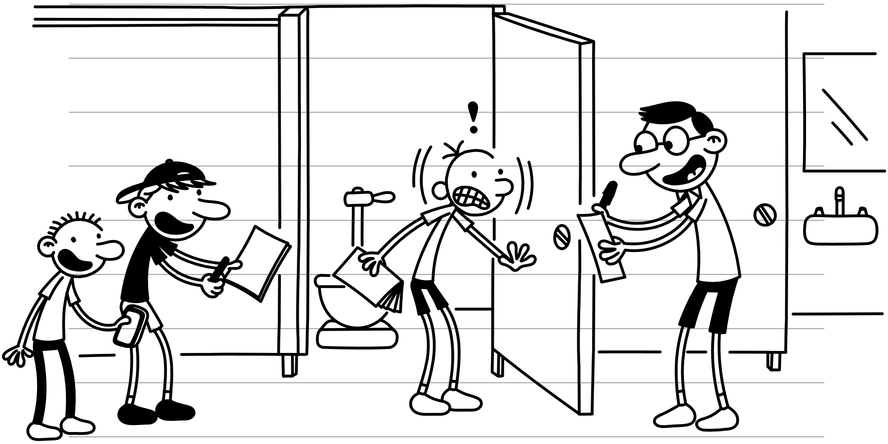
תמיד חשבתי שאני רוצה להיות עשיר ומפורסם, אבל עכשיו אני מתחיל לשאול את עצמי אם כסף ותהילה שווים את כל הבלגן.

אני בטוח שיהיה כיף להיות סלב, כי נחמד לקבל יחס של כוכב רוק ולראות את השם שלך מרוח על שלטי חוצות.

אבל יש גבול לכמה תשומת לב בנאדם אחד יכול לספוג, ואני מוכן להתערב שאחרי כמה זמן זה פשוט נמאס.

אם אתה מפורסם, אתה לא יכול להוריד ת׳מסך בכל פעם שלא נוח לך. וזה לא כיף גדול שכל הזמן נדבקים אליך כדי לקבל חתימות ולעשות סלפי.

כשאתה סלב, אתה לא יכול אפילו לטפל בעניינים שלך בלי שכולם ידעו על זה ויעלו לרשתות החברתיות.

וכשאתה יוצא מהבית, מישהו בטוח יצלם אותך כשאתה לא במיטבך.

חוץ מזה, כולם חושבים שיש להם זכות לדעת את כל הפרטים על היחסים האישיים שלך, וגם זה בטח לא כיף גדול.

ואם כבר מדברים על יחסים, כשאתה סלב, אתה אף פעם לא יודע במי אתה יכול **לבטוח**. כי אפילו האנשים הכי קרובים אליך ישמחו לנופף בכביסה המלוכלכת שלך תמורת הסכום המתאים.

המפורסמים שסובלים **יותר מכולם** הם ילדי פלא לשעבר, כי אחרי שהם מתבגרים ונעלמים מאור הזרקורים, הם צריכים ללמוד לחיות כמו אנשים רגילים.

ואני בטוח שזה לא כיף להיות מישהו ש**פעם** היה מפורסם.

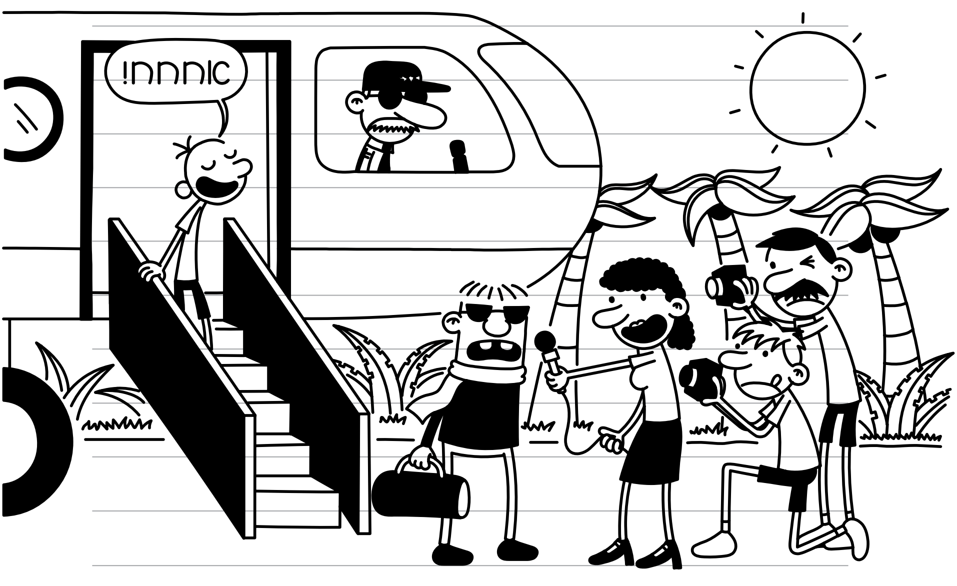
אנשים מזהים את אלה שהיו כוכבים בילדותם אפילו אחרי שהם מתבגרים. ואני הייתי רוצה להיות מסוגל ליהנות מארוחה עם המשפחה מחוץ לבית, בלי שיטרידו אותי מעריצים.

אל תבינו אותי לא נכון, יהיה נחמד אם יהיו לי אחוזות ומכוניות יקרות וכל הדברים האחרים שמגיעים עם הפרסום. רק לא הייתי רוצה להתמודד עם הצד השלילי של התהילה.

בגלל זה הכי שווה להיות **חבר** של מישהו מפורסם. אז אתה מקבל את כל הג'ובים של הסלבס, בלי החלקים המבאסים.

מפורסמים תמיד מטיילים בעולם ויוצאים לחופשות מפוארות. ואני בהחלט יכול לראות את עצמי מתרגל לסגנון חיים שכזה, במיוחד אם לא אני זה שמשלם.

וגם, אם אתה חבר של מישהו שיש לו יותר כסף ממך, אתה תמיד יכול לסמוך על זה שהוא ישלם במסעדה את החשבון.

ואם יש איזה סכסוך בינך לבין החבר המפורסם שלך, זה לא סוף העולם. כי אנשים משלמים סכומים יפים מאוד על רכילות עסיסית.

הבעיה היחידה עם התוכנית שלי היא שאין לי אף חבר באמסלול לתהילה. ולמרות שניסיתי לעודד את ראולי להתחיל לעשות לעצמו שֵם, הוא פשוט לא מאוניין במיוחד.

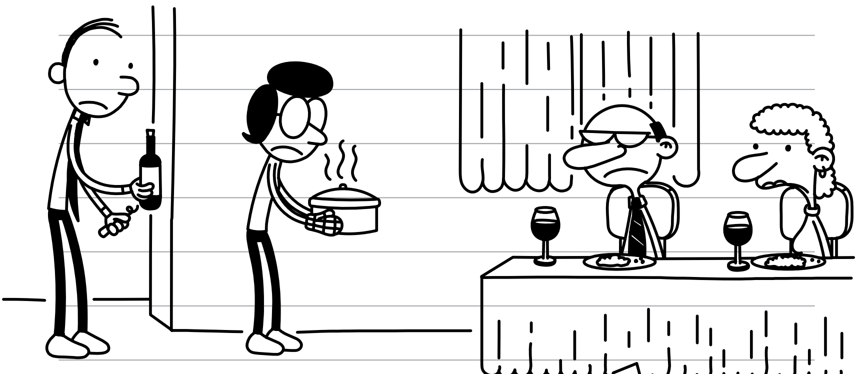

אז החלטתי שמה שיהיה אפילו יותר טוב מלהיות חבר של סלב, זה להיות **קרוב משפחה** של אחד כזה. כי כשיש לך מישהו עשיר במשפחה, אתה יודע שמתנות חג המולד שלך יהיו **הרבה** יותר מגניבות.

הבעיה היא שלאחי הגדול רודריק יש תוכניות גדולות להפוך למוזיקאי מפורסם.

אבל אני לא יודע אם זה בכלל מציאותי לחשוב שאפשר להצליח כשם הלהקה שלך הוא "חיתול תָאוּן".

חוץ מהשם שלהם, לחיתול תאוון יש עוד כמה מכשולים בדרך אל התהילה. הראשון הוא שהם עדיין עושים חגיגות אצלנו במרתף, אפילו שההורים שלי בטח היו מעדיפים שהם **"ינגנו"** מלה.

חוץ מזה, כבר יותר משנה שחיתול תאוון לא הופיעו בכלל. והחבר היחיד בלהקה שלא תיכוניסט הוא ביל הסולן. אבל הוא בן שלושים וחמש, וגר במרתף של סבתא שלו.

ובכל זאת, רודריק עדיין חושב שחיתול תאוון יכולים להצליח בגדול. ויש לו גם תוכנית איך לעשות את זה.

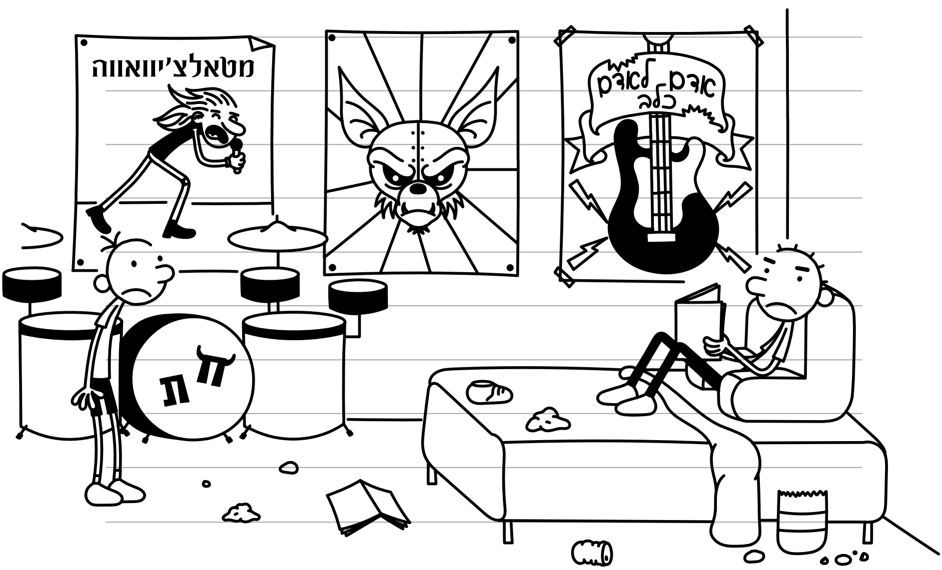
יש תחרות שנקראת ״מלחמת הלהקות״, שמתקיימת פעם בשנה, ורודריק חושב שאם חיתול תאוון יעבדו קשה ויתכוננו כמו שצריך, הם ממש יוכלו **לזכות** בזה.

הלהקה האהובה על רודריק, ״מטאלצ׳יוואווה״, זכתה במלחמת הלהקות כשהם רק התחילו.

אני לא מת על המוזיקה הזאת, והסיבה היחידה ששמעתי על מטאלצ׳יוואווה היא שהקירות בחדר של רודריק מכוסים בפוסטרים שלהם.

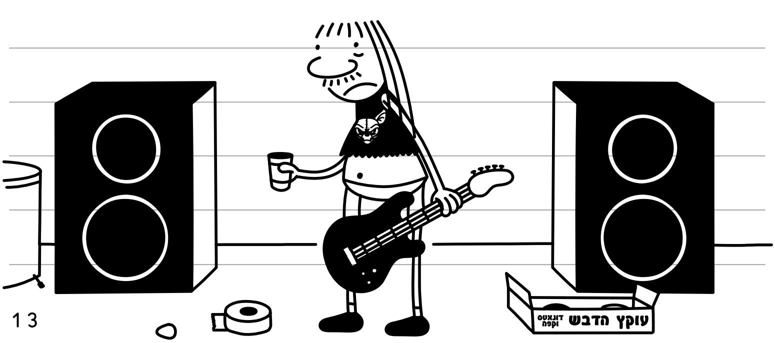
רודריק אומר שתחרות מלחמת הלהקות השיקה את הקריירה של מטאלצ'יוואווה, ושאחרי זה הם הופיעו על שערי כל המגזינים.

מטאלצ'יוואווה התפרקו לפני שרודריק הספיק לראות אותם מופיעים, אז כל מה שהוא יודע עליהם זה ממגזינים ומסרטוני הופעות ישנים. אבל כשביל היה בן עשר, סבתא שלו לקחה אותו לראות את מטאלצ'יוואווה בסיבוב ההופעות האחרון שלהם. והוא תמיד משוויץ בזה בפני רודריק.

לפעמים הוא גם לובש את החולצה שקנה בהופעה ההיא, אפילו שכנראה צריך **שלא**.

אין לי מושג אם זה מציאותי לחשוב שחיתול תאוון יזכו בתחרות.

אבל אם הלהקה של רודריק באמת תזכה בעושר ובתהילה, **אני** אהיה זה שאספר את הסיפור שלה. כי אם אני צריך לסבול את החזרות של חיתול תאוון, אז מגיע לי גם להרוויח מזה משהו.

רביעי

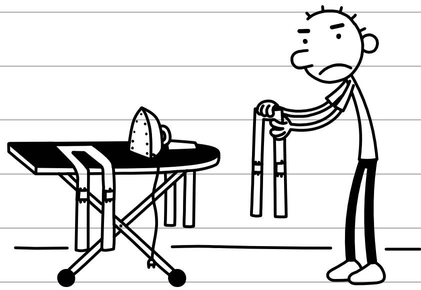
רודריק אומר לחברי הלהקה שלו שאחת הסיבות שמטאלג'יוואווה גרמה לאנשים לקחת אותם ברצינות בשלב מוקדם, היתה שבכל פעם שהם יצאו מהבית, הם נראו כאילו הם כבר מפורסמים.

הוא אומר שהצעד הראשון לגרום לאנשים לחשוב שאתה כוכב רוק, זה **להתלבש** ככה.

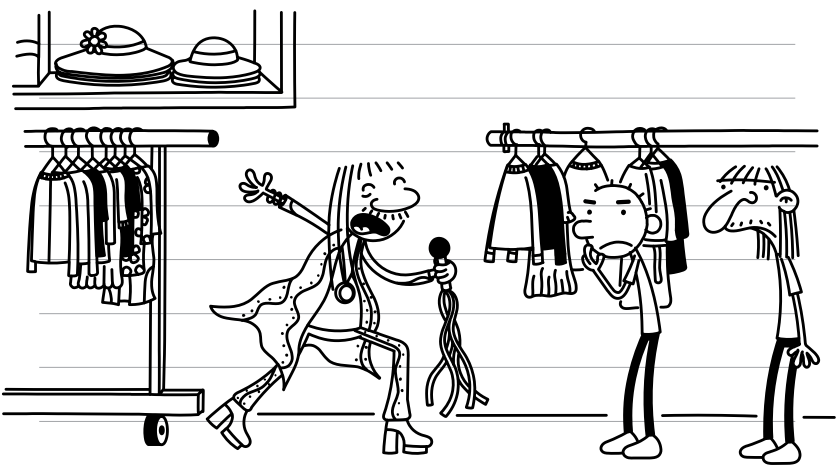

אז לפני כמה ימים החבר'ה הלכו לקניון לקנות כמה בגדים מדליקים. אבל הם גילו שהבגדים האופנתיים ממש יקרים, ושג'ינסים קרועים עולים כפליים מבאלה חדשים לגמרי. אז הם יצאו בלי לקנות כלום.

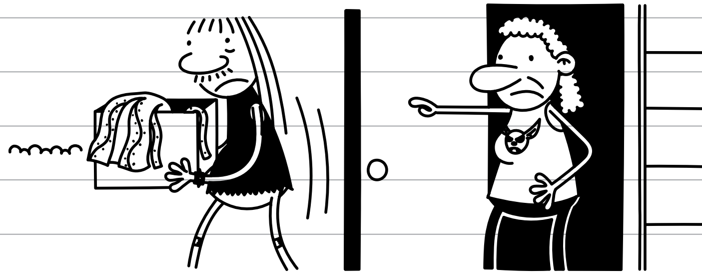
הם חזרו הביתה וקרעו את הג'ינסים **שלהם**. אבל כשאמא מצאה אותם בערמה בחדר של רודריק, היא שמה טלאים על החורים. ואני די בטוח שהיא גם **גיהצה** אותם.

אחרי זה החבר'ה הלכו לחנות יד שנייה, שבה אפשר להשיג בגדים די בזול. וביל הרכיב תלבושת שלדעתו גרמה לו להיראות כמו סולן של להקת רוק.

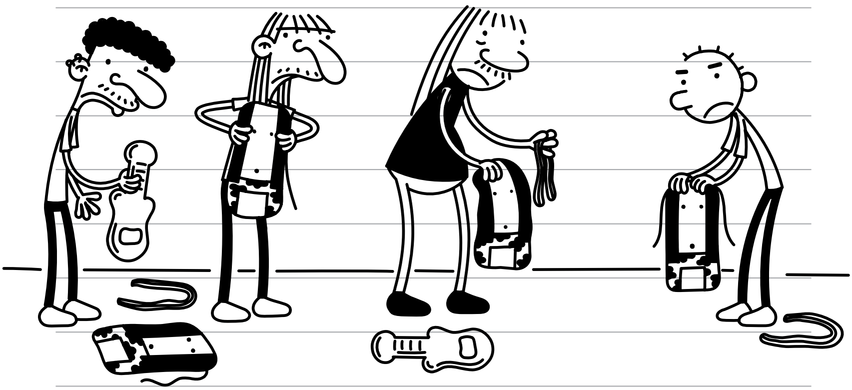
אבל יצא שחצי מהבגדים שביל קנה היו בגדים שסבתא שלו תראה פעם לחנות, אז היא הכריחה אותו לעשות אחורה־פְּנה ולהחזיר אותם.

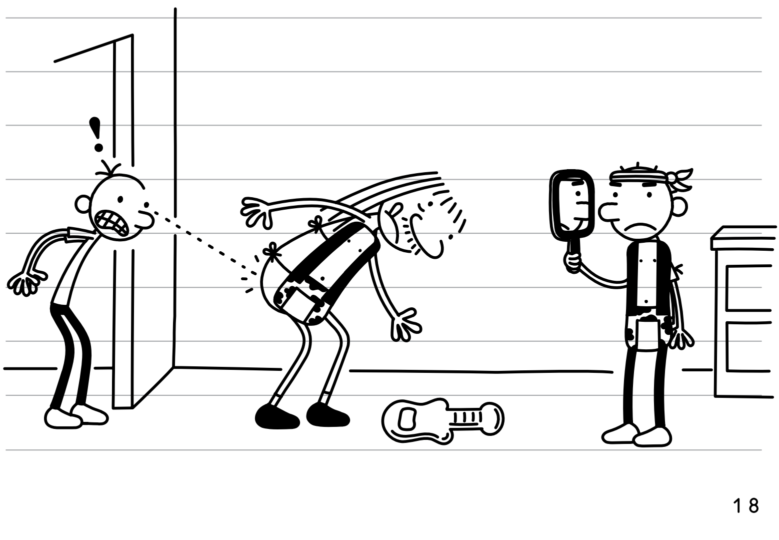
אז למָקי היה רעיון. הוא אמר שהם יכולים פשוט לקנות **תחפושות** של כוכבי רוק, כי בחנות העודפים של התחפושות לידנו יש מכירת סוף עונה. וכולם הסכימו שזאת תוכנית מבריקה.

אבל התחפושות בכלל לא נראו כמו על האריזה. הן הזכירו יותר סינרים מפלסטיק מאשר בגדים מדליקים, והגיטרות היו מיניאטוריות ומתנפחות.

אם החבר'ה אי־פעם יצאו להופיע בסינרי הפלסטיק האלה, אני ממש מקווה שביל ילבש מכנסיים מתחת. כי התחפושות האלה מכסות רק את הקדימה.

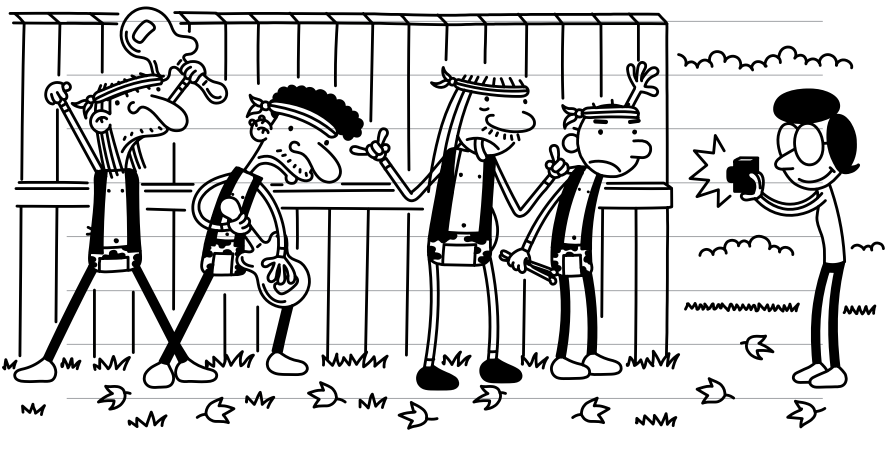

חמישי

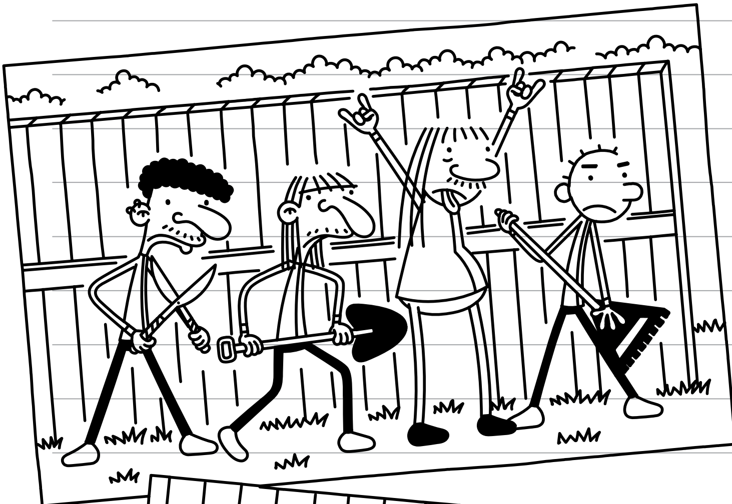
רודריק אומר שכל להקה רצינית דואגת לצילומים מקצועיים, כדי שאחר כך היא תוכל להשתמש בתמונות לעטיפות האלבומים ולפוסטרים. אבל מתברר שצלמים מקצועיים הם **יקרים**, אז רודריק בדק אפשרויות אחרות.

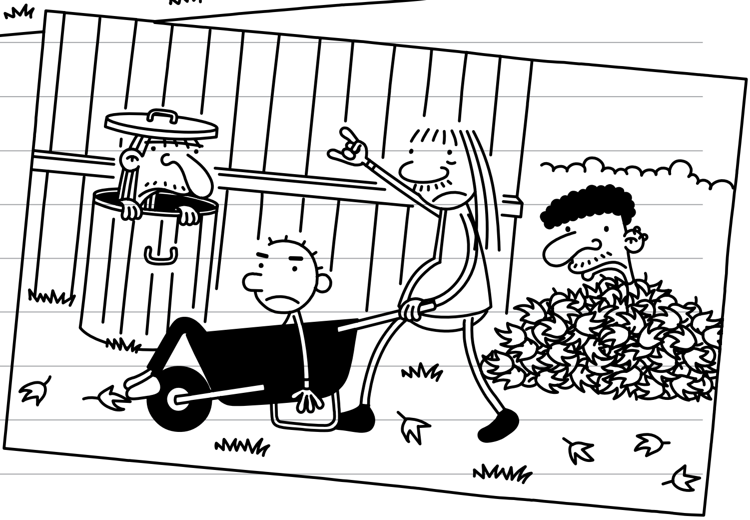
האפשרות שעליה הוא התפשר היתה לבקש מאמא לצלם, כי היא הציעה לעשות את זה בחינם. אז הם העבירו את אחר הצהריים בצילומים בחצר האחורית שלנו.

אבל היה קשה להוציא תמונה טובה בלי שיהיו ברקע גדר או נדנדה.

אחרי כמה זמן הם ירדו מרעיון התחפושות ופשוט ניסו להשתמש בדברים שהיו בסביבה. אבל בסוף יצאה להם סדרת תמונות שהם כנראה לא ישתמשו בה.

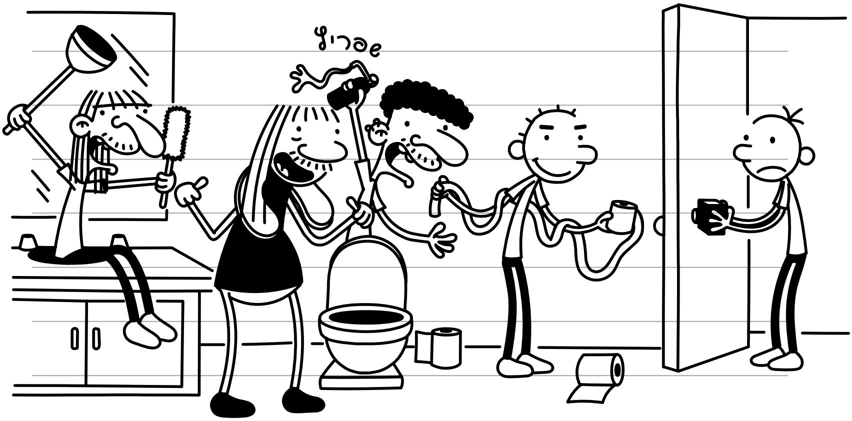
אמא אומרת שהחבר'ה נראו רציניים מדי בכל התמונות, ושמוזיקה אמורה להיות **כיפית**.

אז היא גרמה להם להיות יותר קלילים. אבל גם מהתמונות האלה לא נראה לי שהחבר'ה יתלהבו.

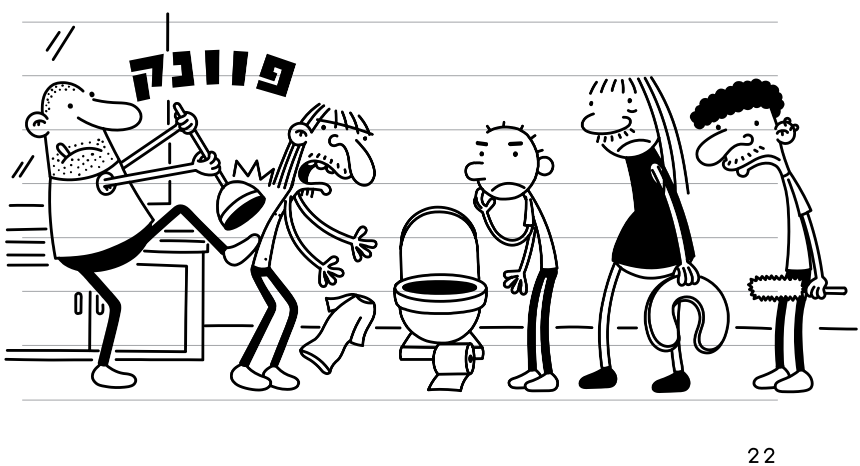

בסוף נעשה קר מדי בחוץ, וכולם נכנסו הביתה. לאמא היו דברים אחרים לעשות, אז תורנות הצילום עברה אליי.

רודריק רצה כמה תמונות שממש ימחישו לאנשים מהי האהות של חיתול תאוון, וככה התגלגלנו לשירותים.

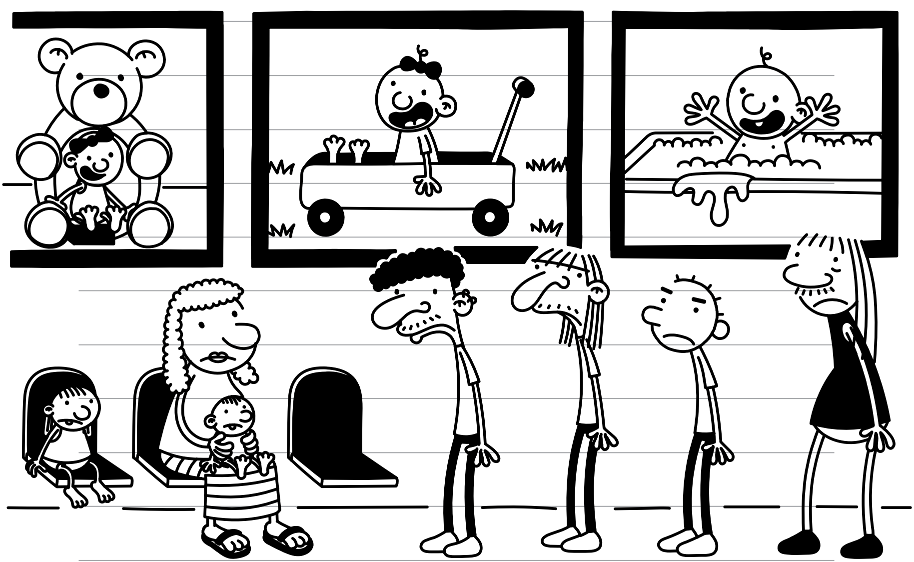
אבל דרו ואקי התחילו לעשות שטויות, ובסוף דרו מצא את עצמו עם פומפה דבוקה לו לגב. החבר'ה כבר עמדו ללכת למיון, אבל אז רודריק נזכר שאחד השכנים אינסטלטור.

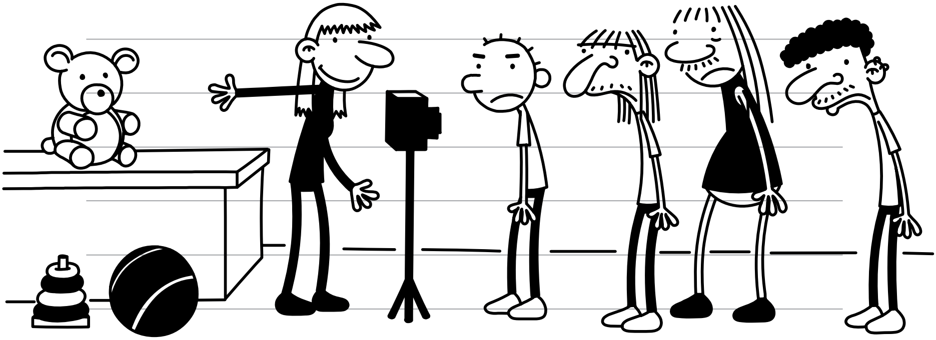
אחרי זה, החבר׳ה עברו על כל התמונות, אבל הן לא נראו להם מספיק מקצועיות.

אקי נזכר שבקניון יש סטודיו לצילום שבטח יוכל לעשות משהו בסגנון הזה די בזול. הרעיון מצא חן בעיני כולם, אז הם נדחסו למסחרית של רודריק ונסעו לקניון.

אבל אקי רק שכח שהמקום הזה בקניון הוא סטודיו לתינוקות.

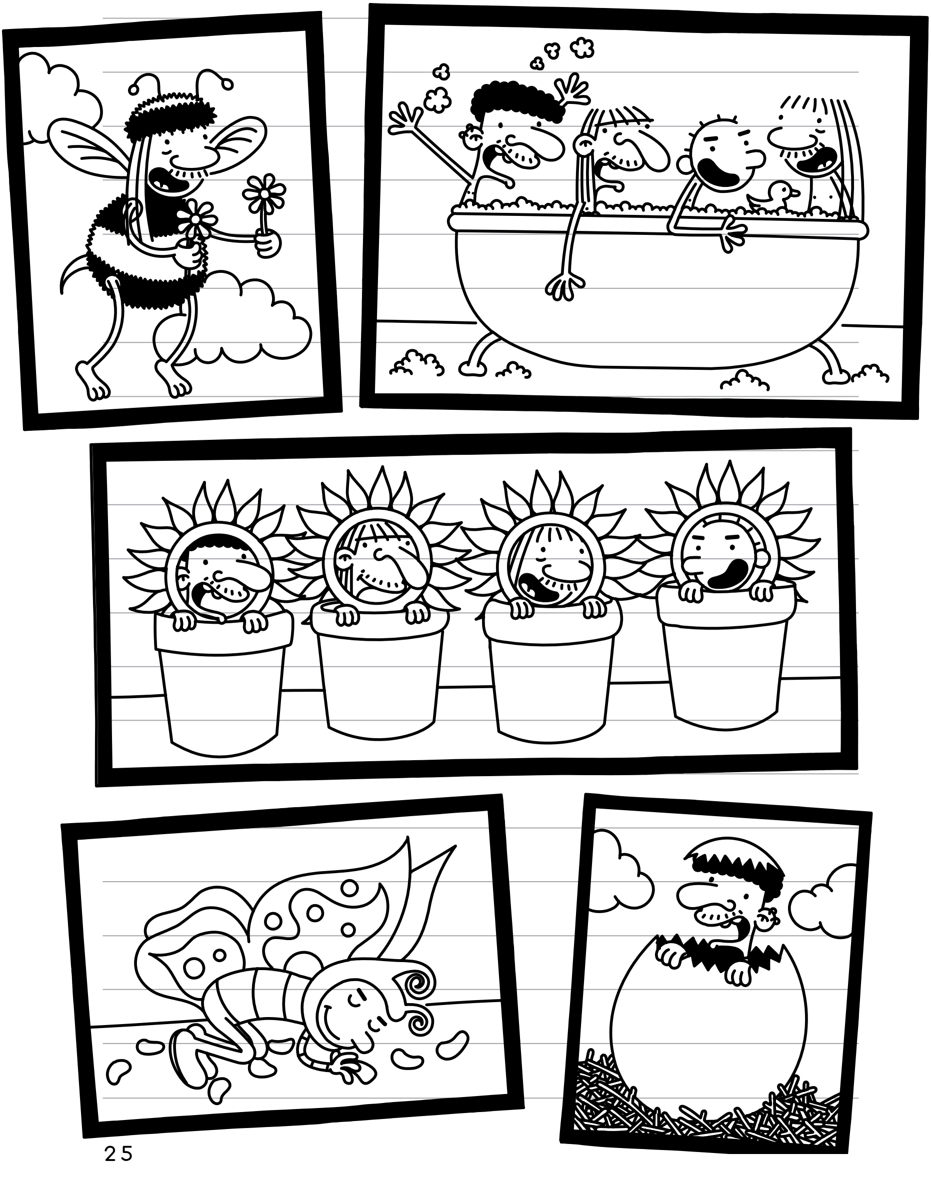
טוב, הסטודיו הזה כנראה לא בררן במיוחד עם הלקוחות שלו, ודי מהר הם הציבו את החבר'ה מול המצלמה.

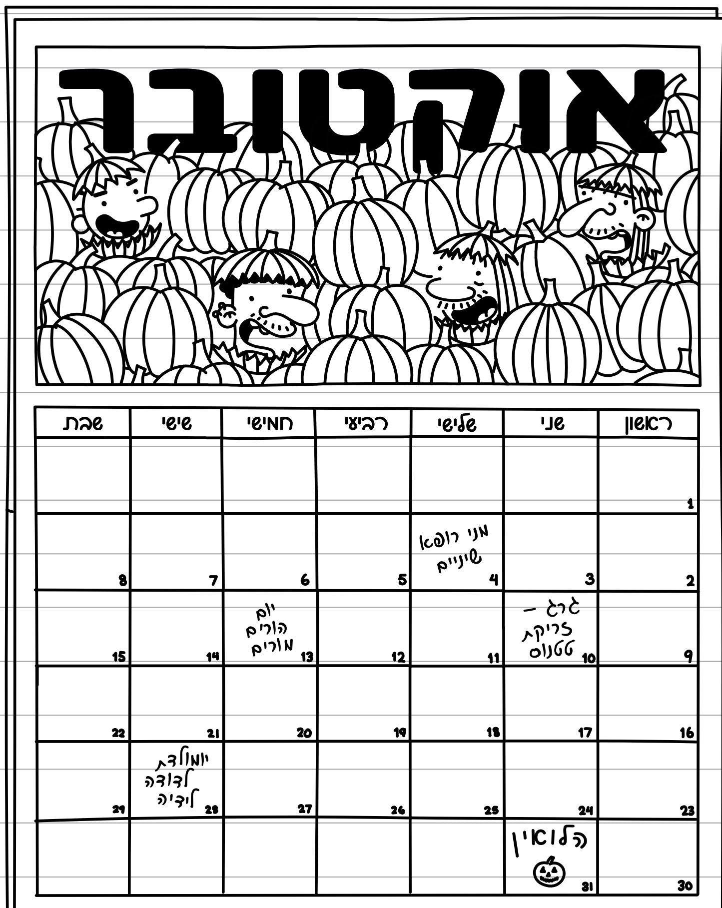
לקח להם קצת זמן להשתחרר מול הצלמת, אבל התברר שהאישה הזאת ממש טובה בלגרום למצולמים שלה להרגיש בנוח.

הצילומים נמשכו שעה, והצלמת צילמה **טונה** של תמונות. אבל לא נראה לי שיש שם אפילו תמונה אחת שיכולה להפוך לפוסטר של חיתול תאוון.

רק שהחבר׳ה כנראה בכל זאת רצו את התמונות שלהם. והיה זול יותר להזמין לוח שנה מאשר לקנות תצלומים בודדים, אז זאת החבילה שהם בחרו. אמא כבר משתמשת בזה כלוח השנה המשפחתי שלנו, וזה כנראה אומר שמחכים לנו שנים־עשר חודשים של חיתול תאוון.

ראשון

רודריק חושב שהדרך היחידה של חתול תאון לזכות במלחמת הלהקות היא לנגן בכמה שיותר הופעות ולהמשיך להשתפר. אבל כרגע אין להם איך להתנייד.

לפני כמה שבועות מישהו נכנס מאחורה במסחרית של רודריק, ועכשיו הוא לא יכול לפתוח את הדלתות האחוריות. זה אומר שאי־אפשר להעמיס את כל הציוד של הלהקה לתוך הרכב.

רודריק בדק את האפשרות להחליף את הדלתות, אבל הוא גילה שדלתות חדשות יעלו לו יותר ממה שהמסחרית כולה **שווה**.

אבל אז החבר'ה ראו מודעה לתחרות בשם "ידיים על המסחרית", של סוכנות רכב מקומית. הרעיון הוא שמי שמסוגל להשאיר לפחות יד אחת הכי הרבה זמן על מסחרית חדשה מהניילונים, **לוקח** אותה הביתה. אז הם החליטו שזאת התשובה לבעיות התחבורה שלהם.

רודריק והחברים שלו העבירו הרבה זמן בדיונים מי מהם **צריך** להירשם לתחרות הזכייה במסחרית. אבל מקי אומר שאם **כולם** ישתתפו בתחרות, יהיה להם פי ארבעה סיכוי לזכות בה.

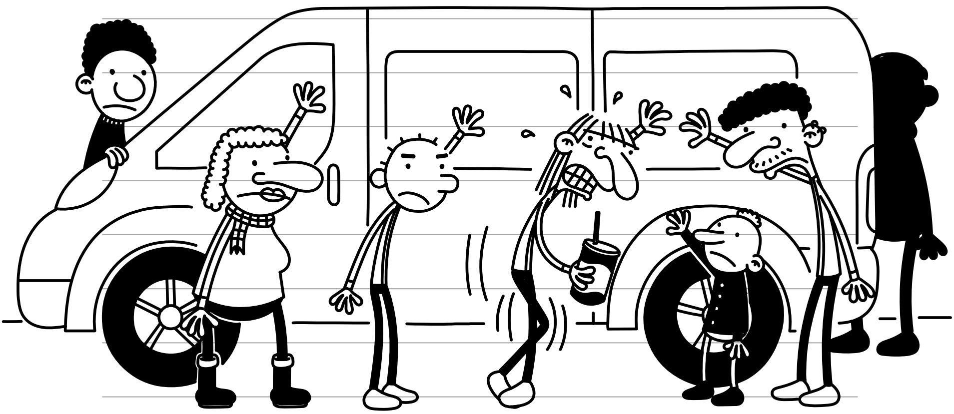
התחרות התחילה בשישי בערב. נראה לי שהחברה בנו על זה שהאירוע יימשך כמה שעות, ושבסוף הערב הם ייסעו משם עם המסחרית החדשה. אבל זה לא בדיוק מה שקרה.

כשהם הגיעו לסוכנות, היה שם קהל עצום. ואפילו שהתחרות לא התחילה רשמית, אנשים כבר עמדו בהיכון.

ברגע שהתחרות התחילה, הכלל היה שאם אתה מוריד את היד מהרכב אפילו לשנייה, אתה נפסל.

מה שאומר שאין הפסקות שירותים. וחצי שעה אחרי תחילת התחרות, דרו ממש הצטער שהוא בדיוק חיסל ליטר וחצי של משקה תוסס.

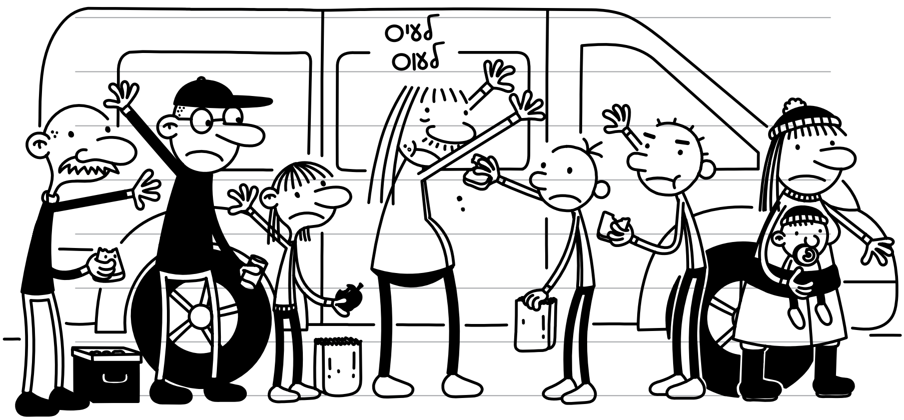
דרו היה הראשון שנפסל, אבל עבר הרבה זמן עד שמישהו נוסף נפסל. ושלוש שעות אחר כך כולם עדיין המשיכו בלי לוותר.

הרבה מהמתחרים ארזו לעצמם צידניות עם אוכל, כי הם בטח ידעו שמחכה להם לילה ארוך.

אבל רודריק והאחרים לא היו ערוכים לזה, אז רודריק צילצל לאמא וביקש ממנה להביא להם סנדוויצ'ים.

אמא היתה עסוקה מדי ולא יכלה להגיע לסוכנות, אז היא שלחה אותי על האופניים. וכשהגעתי לשם, נתתי לחבר'ה את האוכל שלהם.

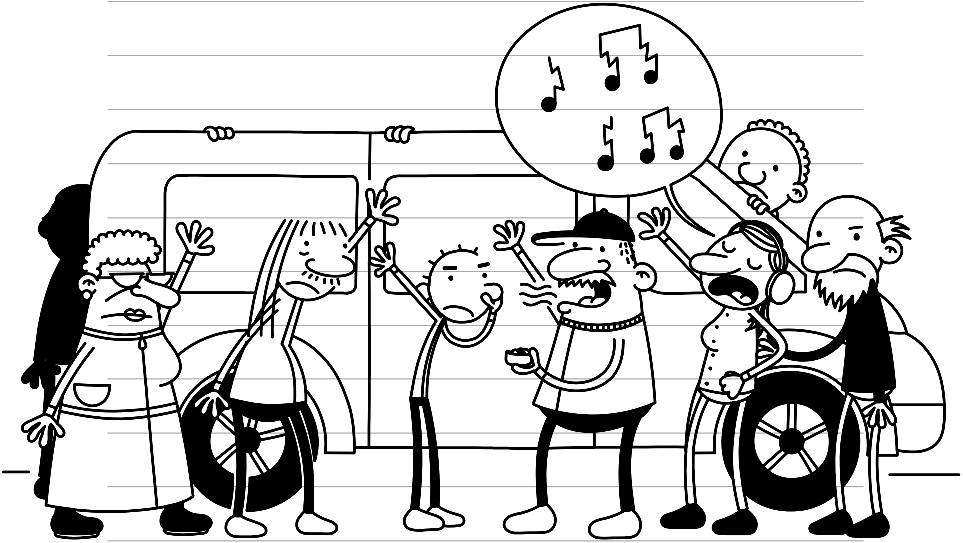
ביל היה לחוץ מזה שהוא יוריד את היד בטעות מהרכב, אז הוא השאיר עליו את **שתי** הידיים. מה שאומר שהייתי צריך להאכיל אותו, וזה היה קצת מביך.

נשארתי בסביבה עוד קצת, אבל היה די משעמם לראות חבורה של אנשים עומדים להם ולא עושים כלום, אז חזרתי הביתה. אבל בבוקר המסחרית של רודריק לא היתה בחניה, כלומר, הוא עדיין היה בסוכנות.

אז אמא שלחה אותי בחצרה לשם עם בייגלה ומיץ תפוזים. ואפילו שהרבה מתחרים פרשו באמצע הלילה, בכל זאת היו שם לפחות אחד אנשים. אבל חלק מהם נראו בדרך להישבר.

כמה מתחרים התחילו לשחק משחקים פסיכולוגיים כדי להטריף אחד את השני. היתה מישהי שהתחילה לשיר ממש חזק ובזיופים, והיה איזה זקן שפתח פחית של מה שהריח כמו דג טונה פג תוקף.

היה עוד מישהו שהתחיל להקריא את ספר הטלפונים מההתחלה, כדי לעצבן את כל האחרים.

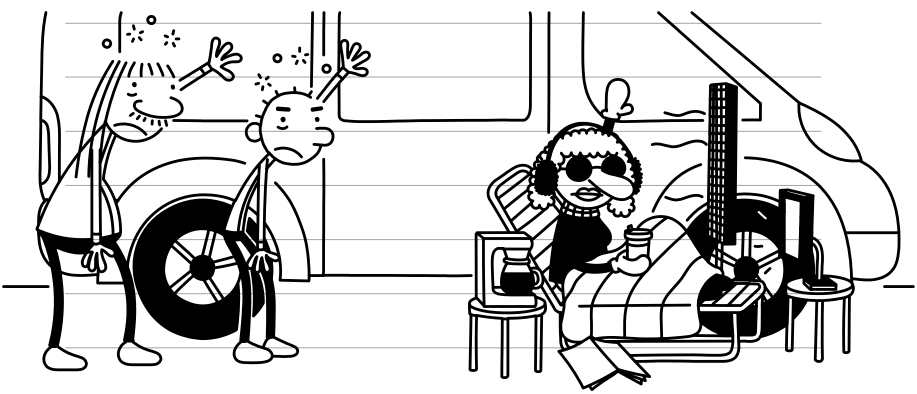
וזה כנראה כבר היה מוגזם למקי, כי הוא ירד מהפסים עוד לפני שהבחור גמר את כל ב׳:

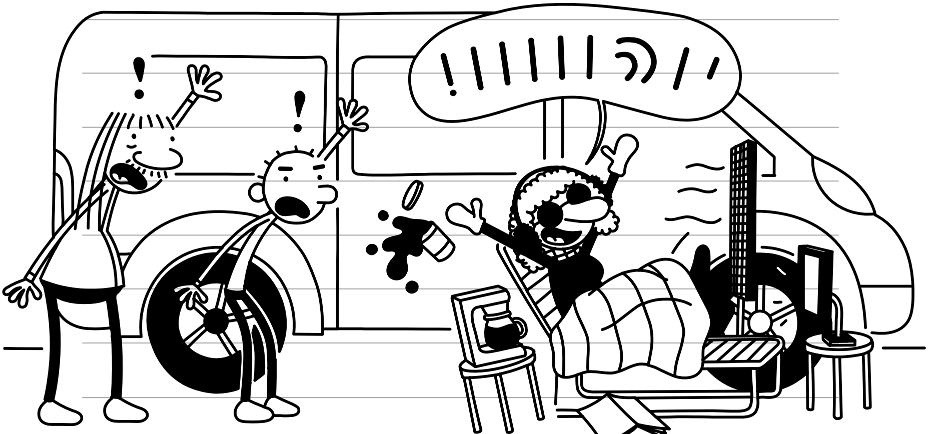
היה די ברור שמניעת השינה השפיעה לרעה על כולם. והיתה מישהי שנפסלה כי היא ניסתה ללטף כלב שבכלל לא היה **שם**.

כמה שעות אחר כך כבר נשארו ממש מעט אנשים. ביל ורודריק נראו כאילו הם עומדים להתמוטט בכל רגע, ואולם היתה אישה אחת שנראתה כאילו היא מסוגלת להמשיך עוד **יומיים** בקלות. נראה לי שבשלב הזה החבר'ה שקלו ברצינות להיכנע.

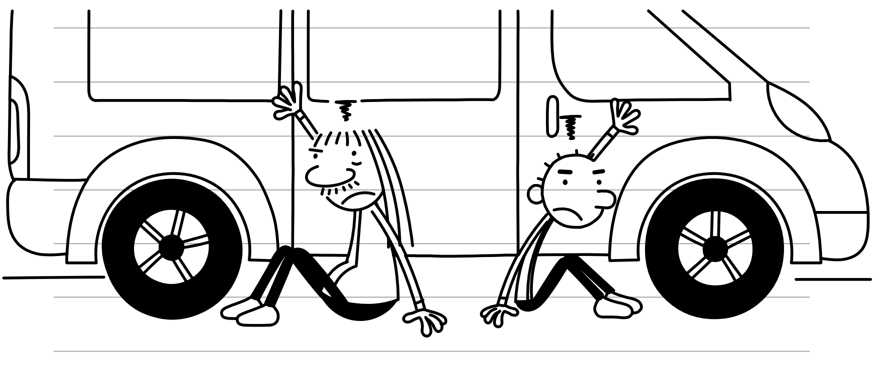
אבל הגברת זכתה באיזה חידון בטלוויזיה שלה, וכשהיא זנקה בתשובה שלה היא איבדה ריכוז בדיוק למשך הזמן הנכון כדי להיפסל.

חשבתי שבזה נגמרה התחרות, אבל היא לא נגמרה, כי ביל ורודריק התחילו להתווכח מי מהם אמור לנהוג במסחרית.

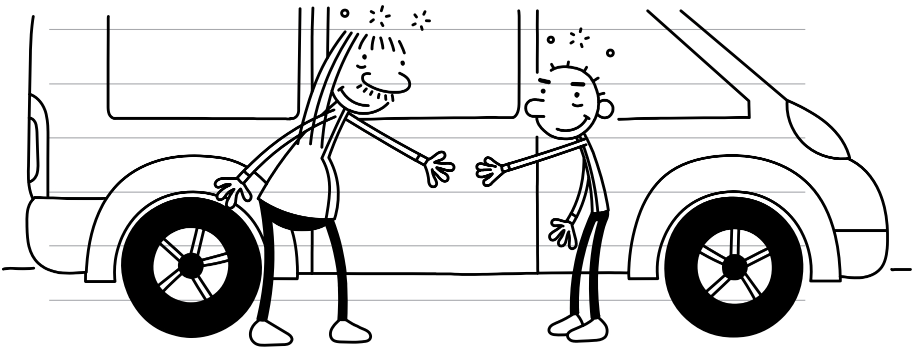
רודריק אמר שהיא צריכה להיות שלו, כי כל הציוד של הלהקה אצלו בבית. אבל ביל אמר שהיא צריכה להיות **שלו**, כי עוד לא היה לו אף פעם כלי רכב משלו.

ושני אלה יותר עקשנים ממה שחשבתי, כי אף אחד מהם לא זז במשך שעתיים שלמות.

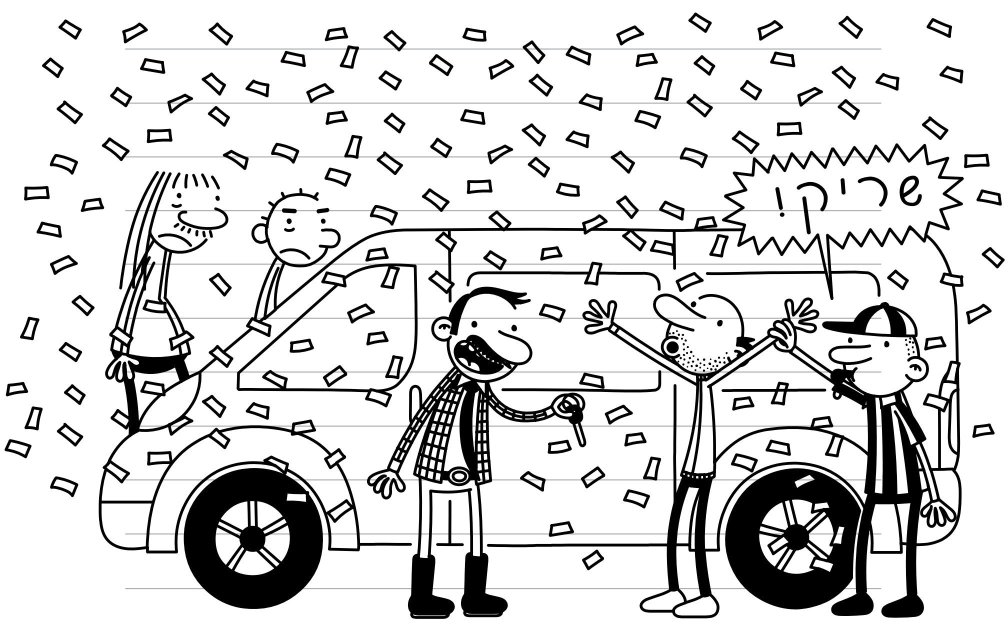

בערך בעשר בלילה, רודריק חשב על פשרה. הוא אמר שהם יכולים **לחלוק** ברכב, ובכל פעם שהלהקה לא תצטרך את הרכב להופעה, ביל יוכל להשתמש בו.

ביל אומר שזה בסדר מצדו, אז הם הורידו את
הידיים מהמסחרית בבת אחת ולחצו ידיים.

אבל כנראה לפני שהם הרפו, הם היו צריכים לבדוק
שאין מישהו מהצד השני של הרכב. כי אני די בטוח
שהבחור שזכה בסוף היה במרחק כמה דקות
מלהיכנע בעצמו.

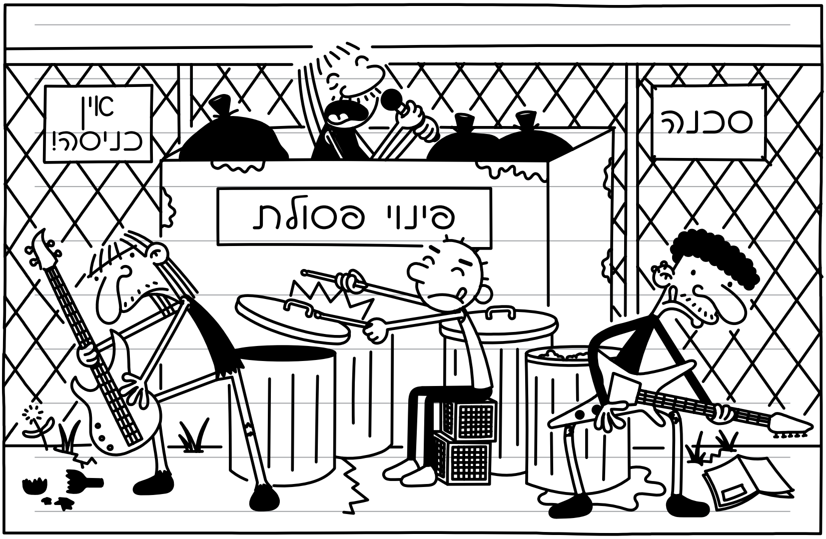
שלישי

אחרי תחרות הידיים על המסחרית רודריק וחברי הלהקה שלו הבינו שהם לא הולכים להופיע בזמן הקרוב, אז הם ניסו לחשוב על דרכים **אחרות** להפיץ את המוזיקה שלהם.

הם החליטו שמה שהם צריכים לעשות זה להעלות כל מיני דברים לרשתות החברתיות, וככה לבנות קהל מעריצים. אז הם פתחו חשבון והתחילו להעלות קליפים שלהם מנגנים במרתף שלנו.

הסרטונים האלה לא זכו להרבה צפיות, אז הם החליטו לשפר את המצב על ידי צילום במקומות יותר מעניינים. אבל גם הסרטונים האלה לא תפסו.

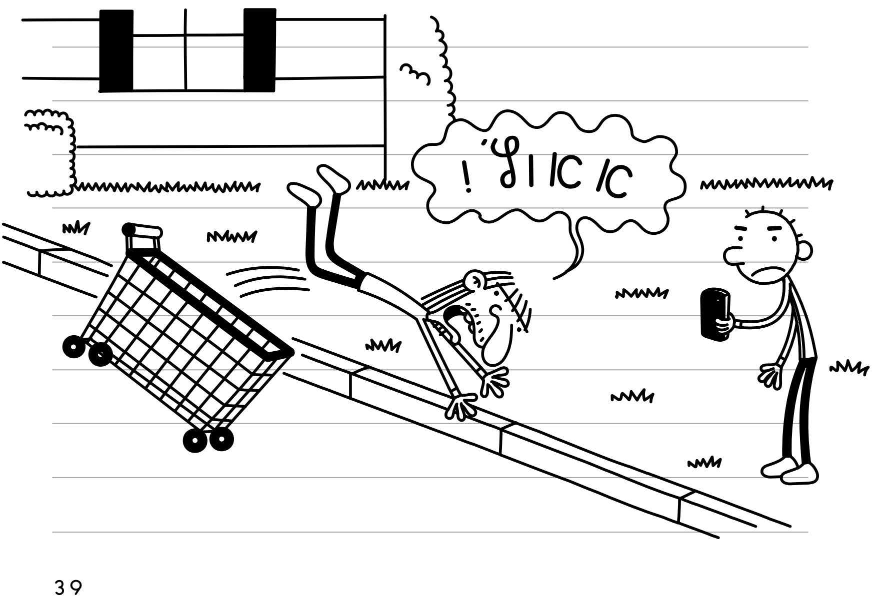
ואז באיזה יום ביל הפיל רמקול על הרגל שלו, ומקי צילם כשזה קרה.

הם העלו את הסרטון הזה בבדיחה, והוא היה הכי פופולרי שלהם עד אותו יום.

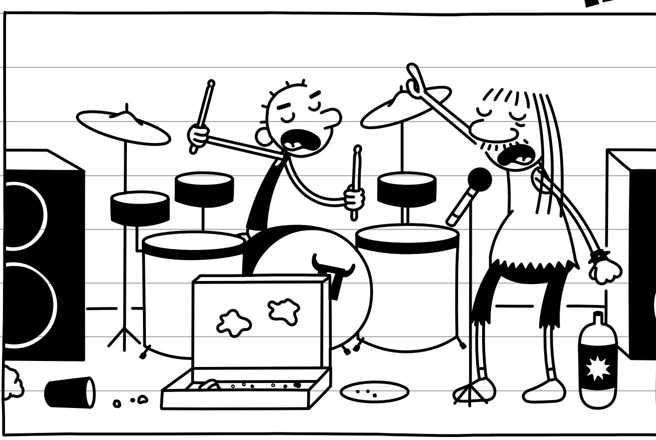
אז הם התחילו להעלות **עוד** הרבה חומרים כאלה, והערוץ שלהם ENN התחיל לתפוס תנופה.

אבל אחרי כמה נסיעות לחדר מיון, החבר'ה הבינו שהמצב יצא משליטה. ולמרות שהיו להם טונות של לייקים, את המוזיקה שלהם הם לא הצליחו להפיץ, וזה הרי היה כל הרעיון מההתחלה.

אז החבר'ה חזרו להעלות רק סרטונים שלהם מנגנים, ואיבדו טונות של עוקבים. ואחרי כמה זמן הם ויתרו גם על **זה**, כי זה לא היה שווה את המאמץ.

חת @חיתולתאוןהמקורי העלו סרטון

@סוזןהפליאמא
הערב הגזמתם עם הווליום!
אל תשכחו לזרוק את קרטוני הפיצה,
שלא יבואו נמלים!

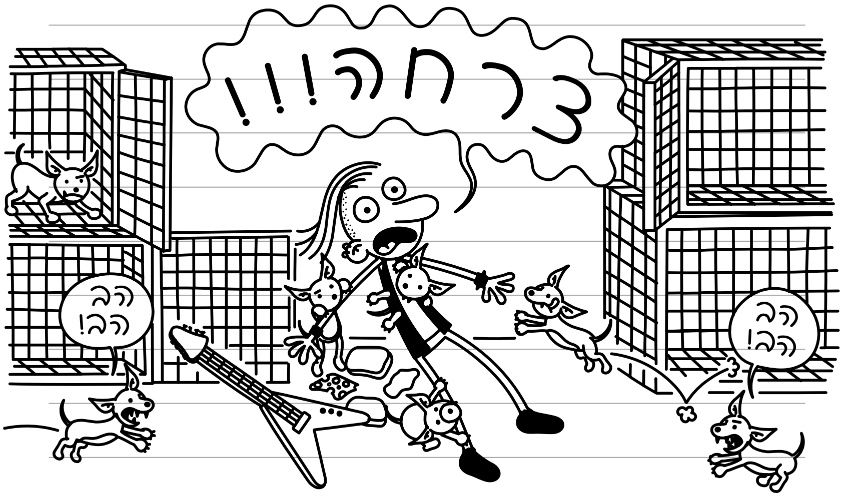
רביעי

רודריק החליט שחיתול תאוון צריכים לשכוח מהעלאות סרטונים לרשתות החברתיות, ובמקום זה להתמקד ביצירת קליפ מוזיקלי אמיתי.

אז החבר׳ה צפו בכל הקליפים המוקדמים של מטאלצ׳יוואווה, והגיעו למסקנה שהקליפ הכי טוב שלהם היה של השיר "אדם לאדם כלב", שצילמו במכלאה, עם צ׳יוואווה אמיתיים.

הסיבה שבגללה הקליפ ההוא כל כך מפורסם היא
שלא האכילו את הכלבים לפני תחילת הצילומים.
וברגע שפתחו את הכלובים, הכלבים התחילו לרדוף
אחרי הגיטריסט, שנשנש סנדוויץ' נקניק וגבינה.

רודריק והחבר'ה העבירו הרבה זמן בדיבורים על
מה הם יוכלו לעשות בקליפ שלהם כדי **להתעלות**
על מטאלצ'יוואווה.

דרו אומר שאולי הם יכולים לצלם בתעלות ביוב,
אבל הם לא הצליחו לחשוב על פתרון איך להכניס
את התופים של רודריק דרך הפתח. מקי הציע
שהם יסריטו את השיר שלהם "בית הקופים" בכלוב
קופים אמיתי בגן חיות, אבל הם קצת דואגו
שהקופים יגיבו לזה לא טוב.

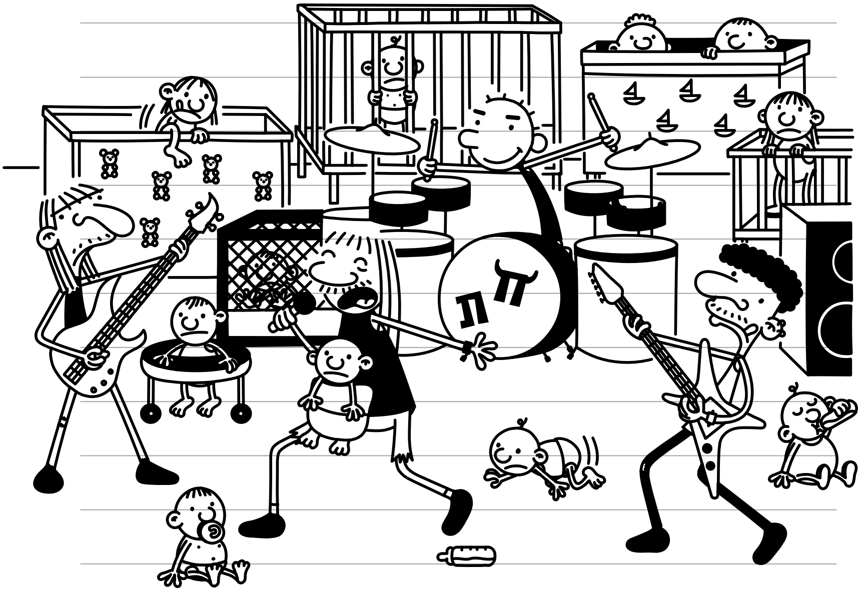
אז ביל אומר שהם צריכים לצלם סרטון שלהם צונחים ממטוס. והרעיון מצא חן בעיני רודריק, כי הוא אומר שזה ימשוך הרבה תשומת לב.

אבל למקי יש פחד גבהים, אז הוא הטיל וטו על הרעיון.

דרו אומר שאולי הם יוכלו לעשות מה שמטאולצ'יווווה עשו בקליפ של "אודם לאודם כלב", אבל עם **תינוקות**.

ונראָה שהרעיון מצא חן בעיני כולם, כי הם לא זכרו שמישהו עשה משהו כזה אי־פעם.

אבל העניין הוא שאתה לא יכול לקחת כמה תינוקות בהשאלה סתם ככה לכמה שעות, לפחות לא במדינה שבה אנחנו גרים.

החבר'ה הבינו שגם ככה הם קצת מקדימים את המאוחר, כי הם צריכים להקליט **שיר** לפני שהם מתחילים לחשוב על קליפ שיתאים לו.

חיתול תאוון כבר הקליטו כמה שירים לפני זה, אבל אף פעם לא השתמשו בציוד הקלטה מקצועי.

בשנה שעברה הם הקליטו כמה דברים בטייפ הצעצוע של מני, אבל נראה לי שאיכות השמע בדברים האלה לא ממש מעולה.

ובכל מקרה, אמא מחקה את כל מה שהם הקליטו, אחרי שהגננת של מני צילצלה אליה.

רודריק אומר שהגיע הזמן לעשות דברים בצורה **הנכונה**, ולהקליט את המוזיקה שלהם באולפן אמיתי. אבל בדיוק כמו כל שאר הדברים, המקומות האלה עולים הרבה כסף.

אז ביל שאל את סבתא שלו אם הוא יכול לאחר בכמה חודשים עם שכר הדירה, מה שסידר לחבר׳ה בדיוק את הסכום שצריך כדי לשלם על קצת זמן באולפן ההקלטות. ואפילו שהם היו זקוקים רק לשיר אחד כדי להכין קליפ, הם החליטו להקליט שירים שיספיקו ל**אלבום** שלם.

רודריק אומר שכשמטאלצ'יוואווה היו בשיא, להקות היו משחררות אלבומים עם יצירות אומנות מדליקות על העטיפה. ויש לו כמה מהאלבומים הכי טובים שלהם על הקיר מעל המיטה שלו.

רודריק אומר שבימינו אנשים לא מעריכים עטיפות אומנותיות, כי הם סתם מורידים מוזיקה לטלפונים שלהם.

התוכנית שלו הייתה לשחרר את האלבום הראשון של חיתול תאון כתקליט, כדי שיצירת האומנות תהיה ממש **גדולה**.

רודריק וחברי הלהקה שלו הלכו היום לאולפן הקלטות במרכז העיר, ואני החלטתי להצטרף אליהם.

היה שם חדר אחד שבו היו לטכנאי ההקלטות כמה מחשבים, ועוד חדר עם הרבה כלי נגינה ומיקרופונים.

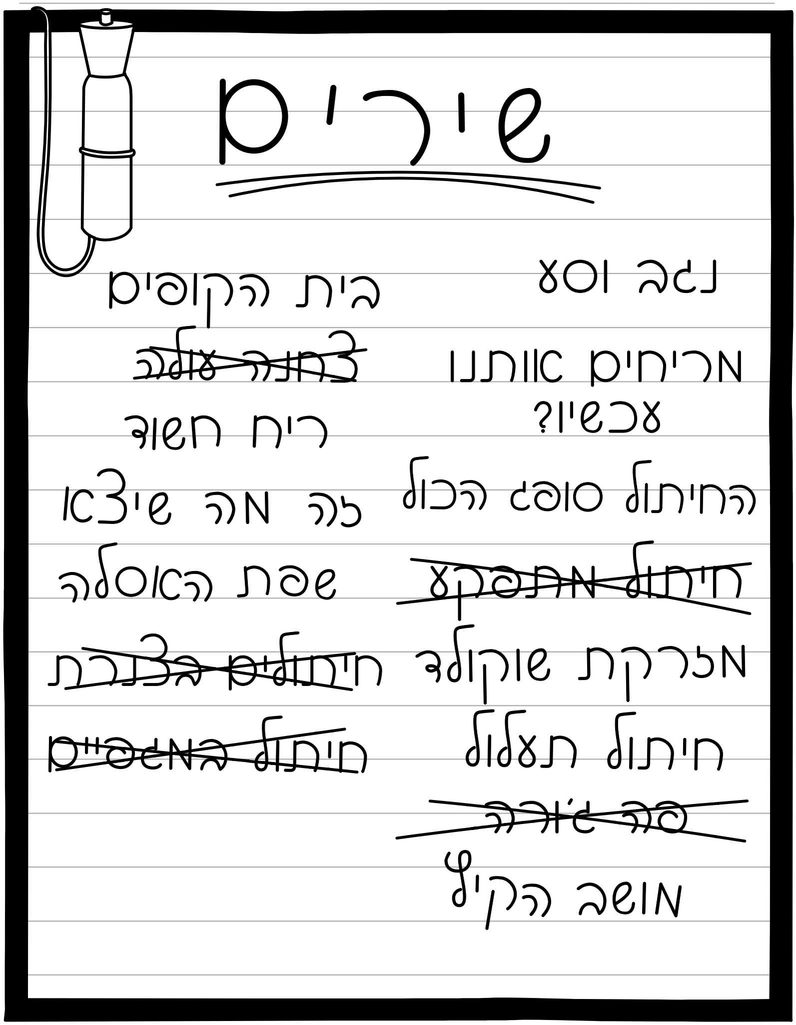
החבר'ה כנראה די התלהבו מכל כלי הנגינה השונים, כי ברגע שהם ראו אותם הם היו חייבים לנגן בכולם.

בסוף רודריק אמר שהגיע הזמן שהם יתחילו להיות רציניים. חשבתי שהם מיד יתחילו להקליט שירים, אבל הם אפילו עוד לא החליטו איזה שירים להכניס לאלבום. ואם תשאלו אותי, הם היו צריכים לחשוב על זה **לפני** שהם נכנסו לאולפן.

העניין הוא שלחיתול תאון יש יותר מחמישים שירים, והם ביזבזו הרבה זמן על הניסיון לצמצם את הרשימה לעשרה שאותם הם רוצים בתקליט.

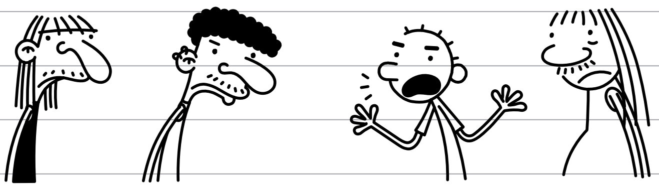
ואין לי מושג מה גרם להם לבחור את השירים שהם בחרו ולא אחרים, כי לפי השמות שלהם, נראה לי שכולם עוסקים בערך באותו נושא.

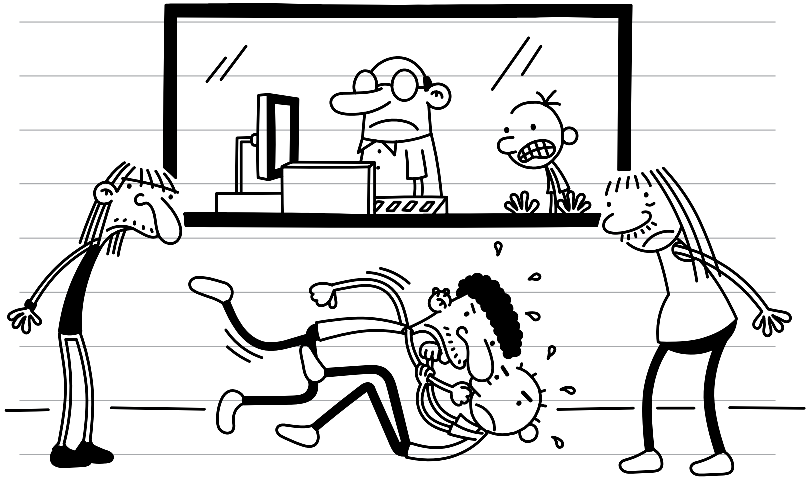
רודריק חשב שהם צריכים לפחות שיר אחד עם מילים גסות, כי ככה אתה מקבל מדבקה של אזהרה להורים על העטיפה. והוא אומר שאם אין לך מדבקה כזאת, בני נוער לא קונים את האלבום.

אבל מקי אומר שהוא לא רוצה שום שיר עם מילים גסות, כי הוא רוצה ליצור אלבום שימצא חן בעיני אמא שלו. אז רודריק אומר שאם הם יוצרים מוזיקה בשביל אמא של מקי, הם יכולים להתפרק על המקום וזהו.

אז הענניים ביניהם די התחממו, ואחרי שהפרידו ביניהם, לקח להם הרבה זמן להירגע.

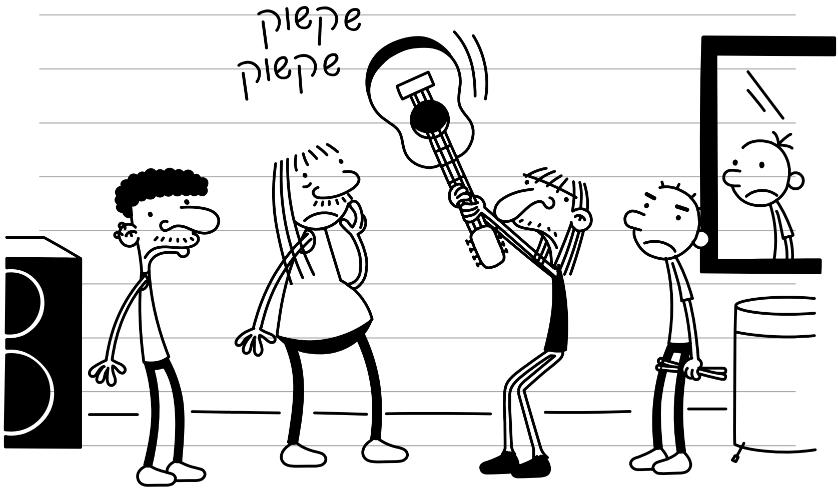
ברגע שהמצב היה שוב בשליטה, החבר׳ה ניסו להחליט איזה שיר להקליט ראשון. ביל חשב שזה צריך להיות, ״מריחים אותנו עכשיו?״ מפני שהוא אוהב את השורה, ״אנחנו משפריצים לכם מהרמקולים כמו פרה של שוקו״.

אבל דרו אומר שהשורה הזאת בכלל חסרת היגיון, כי אין דבר כזה פרה שנותנת שוקו. אז ביל תקף את דרו, ושוב היה צריך להפריד בין שניהם.

רודריק החליט שהשיר צריך להיות "החיתול סופג הכול", שהיה הראשון שהוא כתב אי־פעם. ושאר החבר'ה כנראה התעייפו ממריבות, כי הם הסכימו.

אבל לא עבר הרבה זמן עד שבעיה **חדשה** צצה. בזמן שדרו וביל התווכחו על מילים לשירים, מקי הפיל בטעות את המפרט שלו לתוך הפתח שבאמצע הגיטרה האקוסטית.

ואז הבנים ניסו בתורות להוציא את המפרט. ואני לא יכול להגיד לכם כמה זמן **זה** לקח.

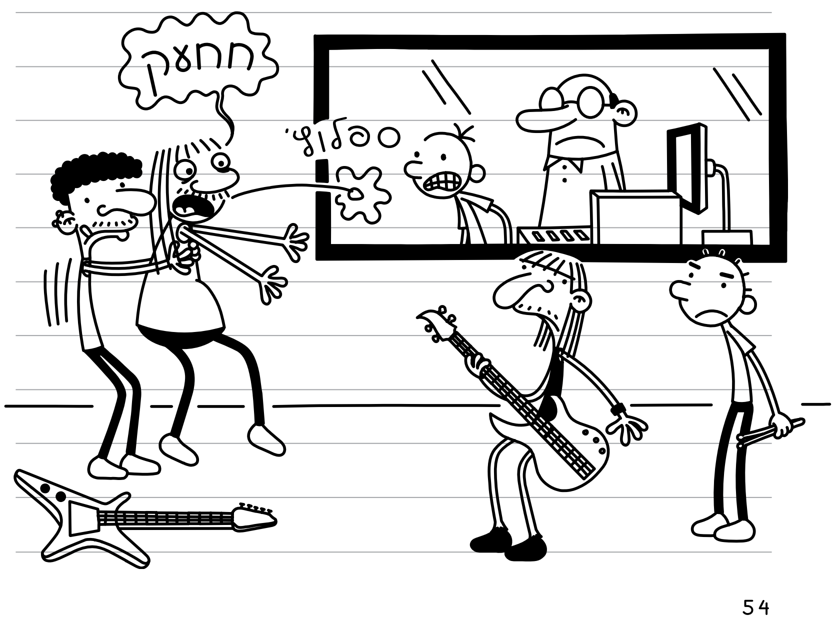

בסוף דרו הצליח להוציא את המפרט בניצורים, אבל הוא עף ישר לתוך **הגרון** של ביל.

ולרגע זה היה די מפחיד.

האבל היה שמקי הכיר איזה תרגיל ששיחרר את
האפרט מהגרון של ביל. ואני רק יכול להגיד שאני
שמח שהיה חלון בין החדר של הטכנאי לבין המקום
שבו היתה הלהקה.

ביל היה מאוד מבוהל מזה שהוא כמעט נחנק למוות, ואמר שהוא צריך קצת זמן להתאושש. אבל רודריק אמר שאם הם רוצים להקליט אלבום שלם, הם צריכים להתחיל לעבוד, ומהר.

אז כולם לקחו את כלי הנגינה שלהם ונעמדו במקומות, והטכנאי לחץ על "הקלטה". רודריק ניגן את כניסת התופים ל"החיתול סופג הכול", ואז מקי ודרו התחילו עם הגיטרות.

אבל ביל החזיק מעמד רק בית או שניים עד שהיה צריך להפסיק, כי כנראה מפרט הגיטרה ההוא באמת הזיק לו לגרון.

מישהו נתן לביל בקבוק מים, וכמה דקות אחרי זה הוא התאושש והיה מוכן. ובפעם השנייה הם הצליחו להגיע עד סוף השיר בלי שביל ייחנק.

אחרי זה רודריק וחברי הלהקה שלו הרגישו די בטוחים בעצמם, והיו מוכנים לתת בראש עם שאר השירים שלהם. אבל הטכנאי אמר שיבואו לעשות את זה ביום אחר, כי הזמן שלהם נגמר.

אז אם הם רוצים לגמור את האלבום, ביל כנראה יצטרך לבקש מסבתא שלו עוד כמה חודשי שכירות על החשבון.

שבת

החבר'ה היו די מבואסים מהזמן שהם ביזבזו באולפן באותו יום, אבל שמחו שהם הצליחו להקליט את השיר ההוא, כי סוף-סוף הם יכולים להכין קליפ, וזאת היתה המטרה שלהם מההתחלה.

לא היה להם כסף להפיק סרט וידיאו משלהם, אבל מה ש**כן** היה להם זה תלוש מתנה שאחותו הקטנה של מקי לא ניצלה.

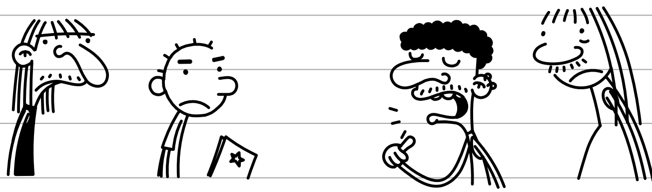

אבל יצא שוולפן כוכב עולה לא עושה סרטוני וידיאו לשירים מקוריים.

יש להם תפריט של שירים שאתם צריך לבחור. ולא נראה לי שהחבר׳ה שמחו במיוחד כשראו את המבחר.

ביל רצה לעשות את השיר על הרכילות, אבל רודריק רצה לעשות את זה על האיחור לבית ספר, כי הוא נשמע הכי רוקנרולי. אבל מקי אמר שזכותו לבחור, כי זה תלוש המתנה של אחותו.

ולמרות שאני בספק אם הם אי־פעם יראו למישהו את הסרטון שהם הכינו, נראה שהיה להם כיף גדול להכין אותו.

רביעי

החבר'ה התאכזבו מזה שלא יצא להם להכין סרטון שהם יוכלו להשתמש בו, אבל הבינו שבכל זאת יש להם שיר, ושעם זה הם יכולים לעשות הרבה.

הם חשבו שאם יצליחו לשכנע תחנת רדיו להשמיע את "החיתול סופג הכול", זה יהיה אפילו **עדיף** על העלאת סרטון מוזיקלי לרשת.

אז הם הביאו את השיר שלהם לכל מיני תחנות רדיו מקומיות. אבל ברוב המקומות אמרו להם שהשיר "לא תואם" למאזינים שלהם.

אולי הם היו צריכים לעשות תחקיר יותר טוב על חלק מהתחנות שאליהן הלכו, כי זה היה חוסך להם המון זמן נסיעות.

רודריק אומר שהבעיה היא לא שהשיר שלהם רע, אלא שלאנשים שבוחרים מה להשמיע ברדיו יש טעם גרוע באוזיקה.

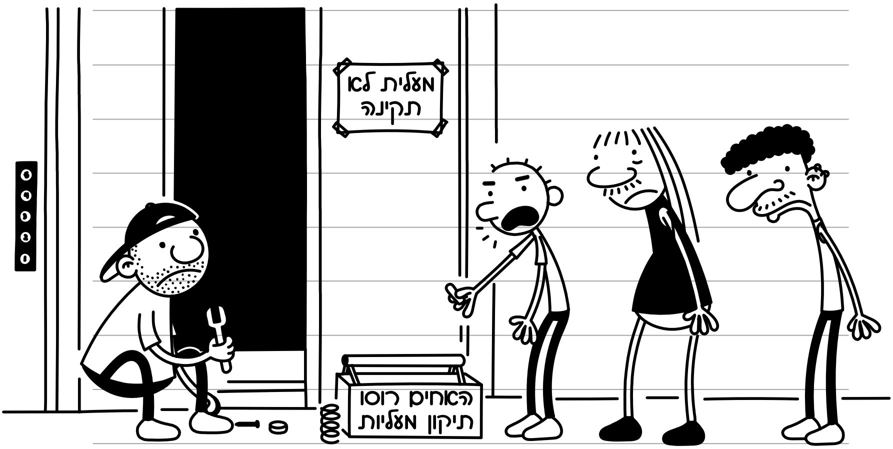
אז הוא החליט שאם הם רוצים שישמעו את המוזיקה שלהם, הם צריכים להתחיל להיות יצירתיים.

רודריק אומר שיש המון מקומות שמשמיעים שירים חוץ מתחנות רדיו, אז הם הכינו רשימה של כל מקום שאי־פעם שמעו בו מוזיקה בציבור.

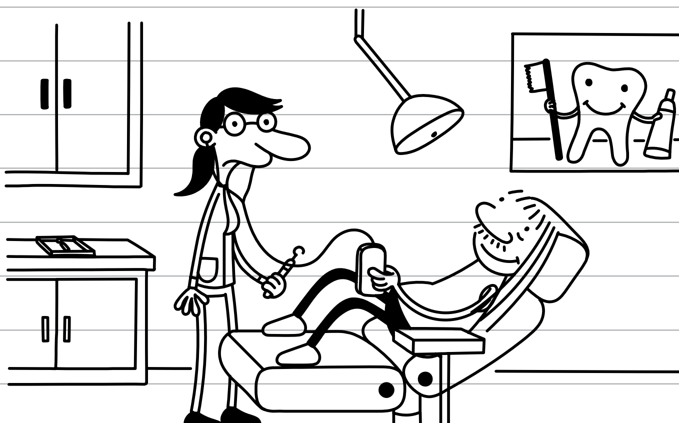
תחנת דלק
אצטדיון
מכולת
קניון
מעלית
בית קפה
חנות מוצרי חשמל
מרפאת שיניים

החבר'ה העבירו כמה ימים בטלפונים, בניסיון לאתר את האנשים שמחליטים דברים מהסוג הזה. אבל זה לא הוביל אותם לשום מקום, אז הם נסעו בכל העיר לנסות למצוא את האנשים הנכונים לדבר איתם.

אבל גם זה לא הביא אותם לשום מקום.

אחרי זה הם התחילו לדבר עם אנשים שהם יותר מכירים. אבל לא היה אף אחד שהסכים להשמיע את השיר הזה.

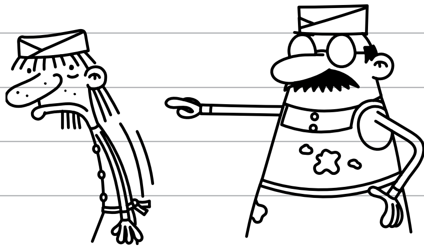

אבל אז היתה להם פריצת דרך. אחיו הגדול של דרו עבד בדלפק המעדנייה במכולת, והיתה לו גישה למערכת השמע במשרד מאחור. והחבר'ה סול-סול שמעו את המוזיקה שלהם בציבור לראשונה.

אבל השיר התנגן בערב שלושים שניות וזהו, כי סגן המנהל של החנות כיבה אותו.

וזה כנראה לא היה סוג המוזיקה שהוא מעריך, כי הוא פיטר את אחיו של דרו עוד לפני סוף המשמרת שלו.

החבר'ה היו די מתוסכלים מזה שלא הצליחו לגרום למישהו לנגן את השיר שלהם, אבל אז ביל אמר שאולי הם צריכים לאמץ גישה שונה.

הוא אמר שבפרסומות טלוויזיה יש מוזיקה בדרך כלל, ואולי הם יוכלו לשכנע איזו חברה להשתמש במוזיקה של חיתול תאוון באחת מהפרסומות שלה.

ביל אומר שיום יהיה להם מזל, אולי התמונה שלהם אפילו תופיע על אריזה של איזה מוצר. אבל רודריק אומר שברגע שמטאלצ'יוואווה בחרו במסלול הזה, זאת היתה תחילת הסוף שלהם.

אבל אני מוכן להתערב שאם לביל היתה הזדמנות שהפרצוף שלו יופיע על איזו אריזה, הוא היה קופץ עליה.

שלישי

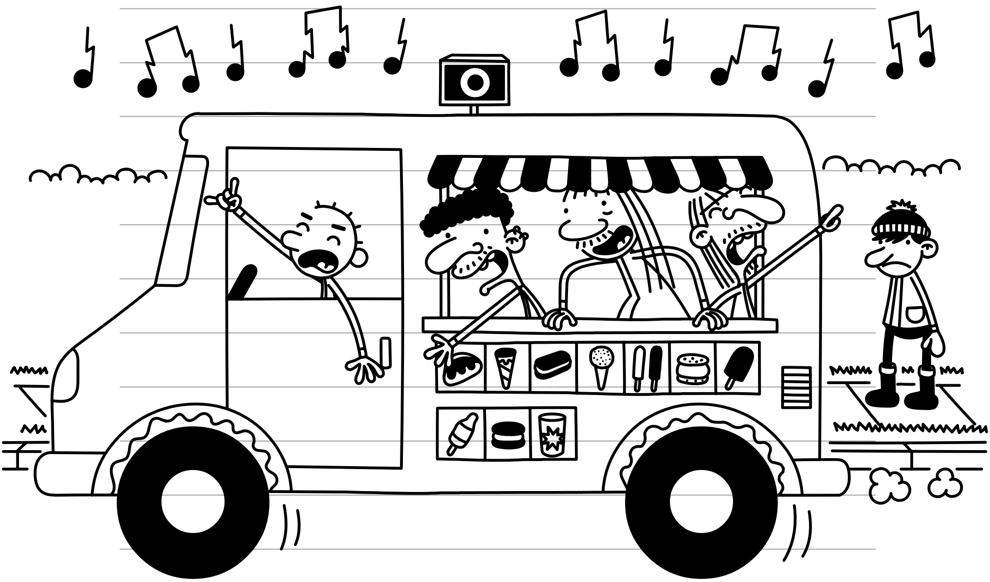
בשבוע שעבר, סול-סול היתה לחיתול תאוון הבדמנות. כשרודריק הלך למגרש הגרוטאות לבדוק אם אפשר למצוא שם דלתות במקום אלה שנדפקו במסחרית שלו, הוא מצא רכב חלופי.

מישהו נטש אוטו גלידה ישן במגרש הגרוטאות, והבעלים של המקום אמר לרודריק שהוא יכול לקבל אותו חינם אם רק יסלק אותו מהמגרש. ואפילו שהרכב הזה היה חלוד, הוא עבד.

החבר'ה התרגשו, מפני שברכב הזה יש המון מקום לכל הציוד של הלהקה. מה שאומר שהם יכולים לחזור להופיע.

אבל מה שהכי הגניב אותם היה הרמקול על הגג.
ואחרי שרודריק הביא את הרכב הביתה, החבר'ה
העבירו את סוף השבוע בנסיעה ברחבי העיר, כשהם
משמיעים את המוזיקה שלהם בקולי קולות.

אחרי שהם התעייפו מזה, הם התחילו לצלצל לכל
מיני מועדונים לראות אם מישהו רוצה לשכור אותם
להופיע אצלו. אבל עבר הרבה זמן מאז שחיתול תאוון
ממש ניגנו איפשהו, אז באף אחד מהמקומות האלה
לא **שמעו** עליהם.

אז רודריק והחבר'ה ניסו לחשוב על דרכים לגרום
לאנשים לשים לב אליהם.

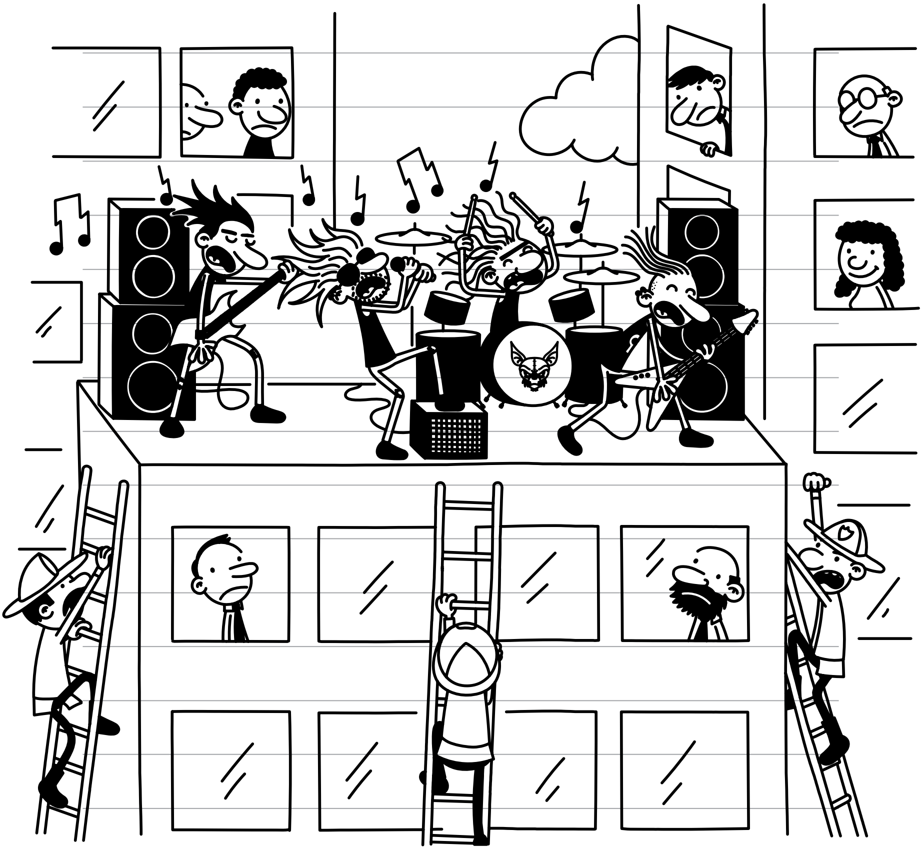
אתמול בערב הם נסעו וניגנו את המוזיקה שלהם
מגג האוטו גלידה. אבל הם לא הצליחו להגיע רחוק
יותר מבית הספר היסודי, שבדיוק התקינו פסי
האטה באזור הורדת התלמידים.

רודריק אומר שאם חיתול תאוון באמת רוצים
לעשות רעש, הם חייבים להתחיל לחשוב הרבה יותר
בגדול.

הוא אומר שכשמטאלצ'יוואווה התחילו, הם נתנו הופעה על גג בניין במרכז העיר, ושזה עורר מהומה גדולה.

המשטרה והכבאים הפסיקו אותם, אבל עד אז מטאלצ'יוואווה כבר הופיעו בכל החדשות.

הלהקה חטפה קנס על הפרת הסדר הציבורי, ואפילו העבירה לילה בכלא. אבל אחר כך הם השתמשו בצילומי המעצר לעטיפת האלבום הראשון שלהם.

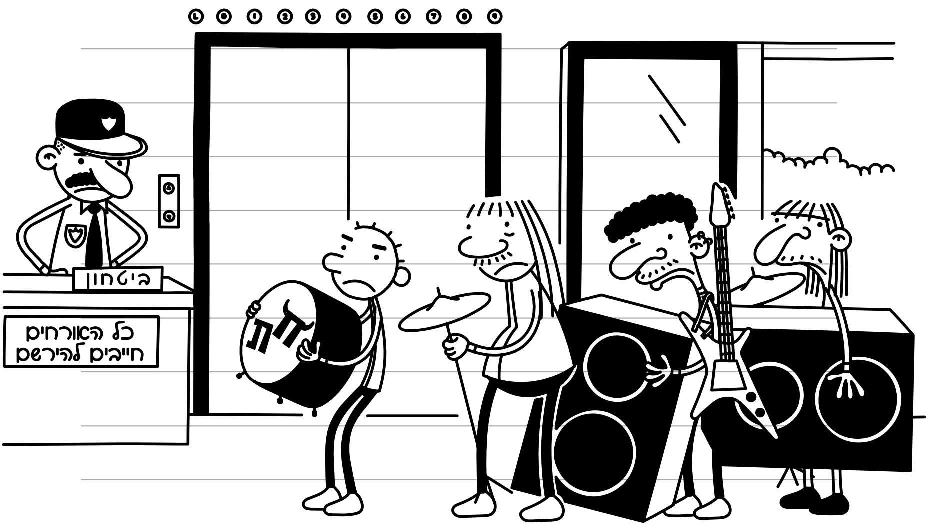

הרעיון הגדול של רודריק היה לנגן על הגג שעליו הופיעה מטאלצ׳יוואווה שלושים שנים לפני כן. רק שמקי לא השתגע על הרעיון, כי הוא אומר שמעצר לא ייראה טוב בטופס ההרשמה שלו למכללה.

אבל רודריק אומר שברגע שיראו את המשטרה מתקרבת, הם יתחפפו. ומקי כנראה רצה להוכיח שהוא חלק מהקבוצה, כי הוא החליט לברוח.

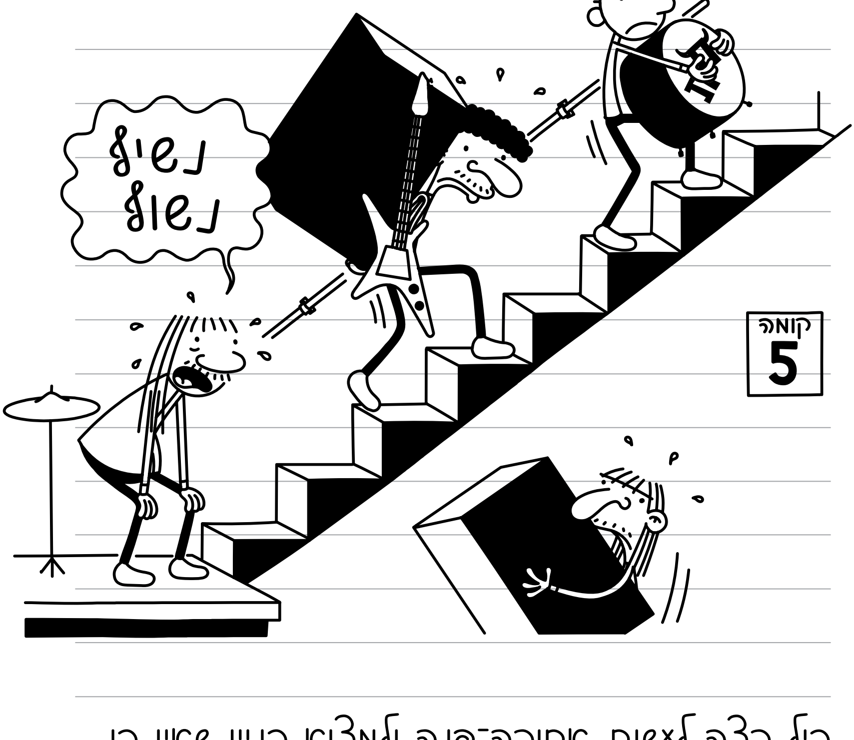
אז היום אחר הצהריים החבר'ה העמיסו את הציוד שלהם על האוטו גלידה ונסעו למרכז העיר.

התוכנית שלהם היתה לעלות לגג במעלית. אבל מאז קונצרט הגג ההוא האבטחה נעשתה הרבה יותר קפדנית, כך שרודריק והחברים שלו לא עברו אפילו את הלובי.

אלא שהחבר'ה לא היו מוכנים להיכנע, אז הם חנו בסמטה, וחיכו ליד דלת צדדית עד שמישהו יצא ממנה. ואז הם התחילו לעלות במדרגות עם הציוד שלהם.

אבל הם גילו שזה הרבה יותר קשה ממה שהם תיארו לעצמם.

ביל רצה לעשות אחורה־פנה ולמצוא בניין שאין בו כל כך הרבה מדרגות. אבל רודריק אומר שהם כבר מחויבים, ופשוט צריכים להמשיך לטפס.

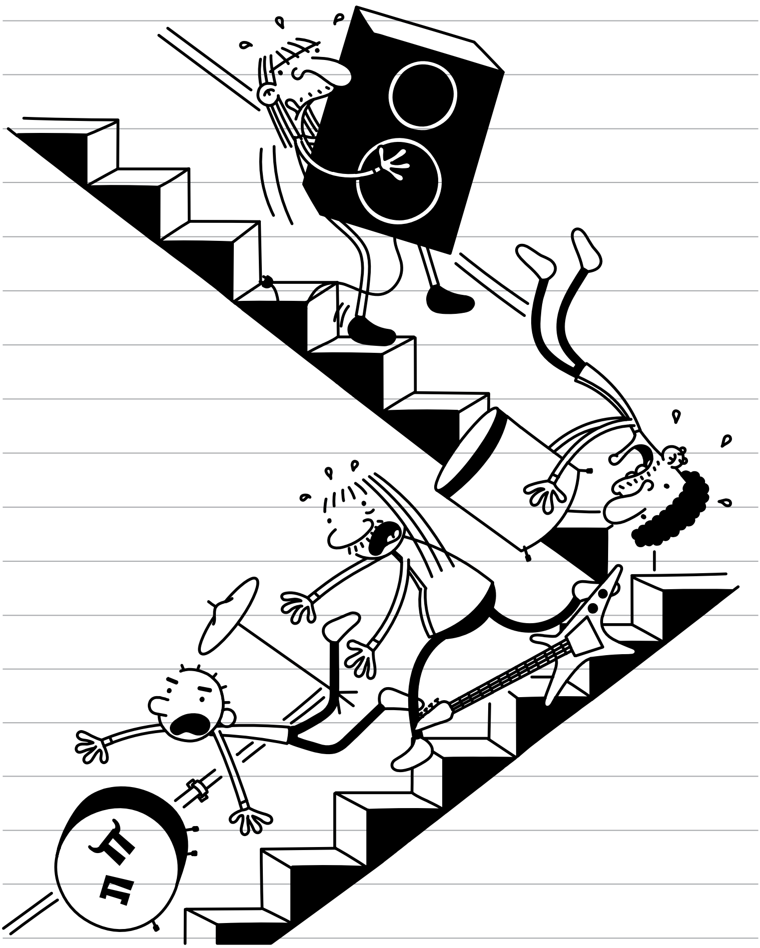
אחרי שעשו הרבה הפסקות בין הקומות, הם הגיעו סוף־סוף אל הגג. הם הרכיבו את כל הציוד שלהם, אבל לא מצאו שום שקע חשמלי לרמקולים ולגיטרות.

אז רודריק ניסה לשכנע את הגברת שגרה בקומה מתחת לתת להם להשתמש בחשמל שלה.

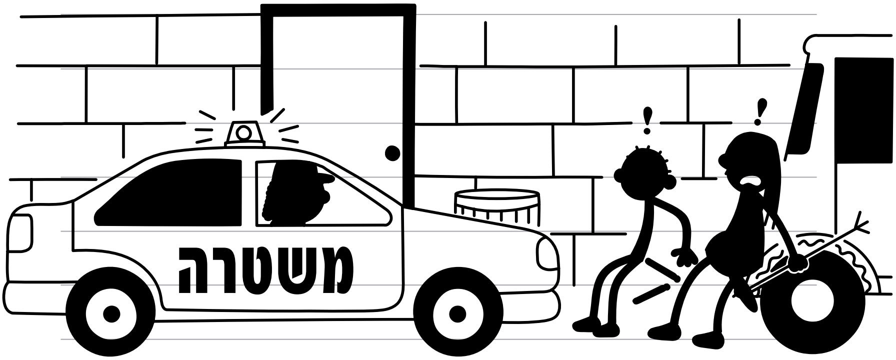
החבר׳ה חשבו שהאישה תתקשר למשטרה, וכולם נבהלו. אז הם אספו את הציוד שלהם וחזרו אל חדר המדרגות.

זה היה אמור להיות קל יותר לרדת מאשר לעלות, אבל הם מיהרו, כך שהבריחה שלהם לא הלכה הכי חלק.

ברגע שהחבר'ה הצליחו לחזור לסמטה עם כל הציוד שלהם, הם התחילו להעמיס אותו על האוטו גלידה.

וזה היה השלב שניידת משטרה הגיעה וחסמה אותם.

החבר'ה קצת התחרפנו, כי הם היו בטוחים שעומדים לעצור אותם על הסגת גבול. אבל התברר שהשוטרת אפילו לא ידעה שהם היו על הגג.

היא אמרה להם שהם חנו באזור פריקה וטעינה, ושהקנס על זה הוא חמישים דולר.

אבל היא כנראה ריחמה עליהם, כי היא שיחררה אותם באזהרה בלבד.

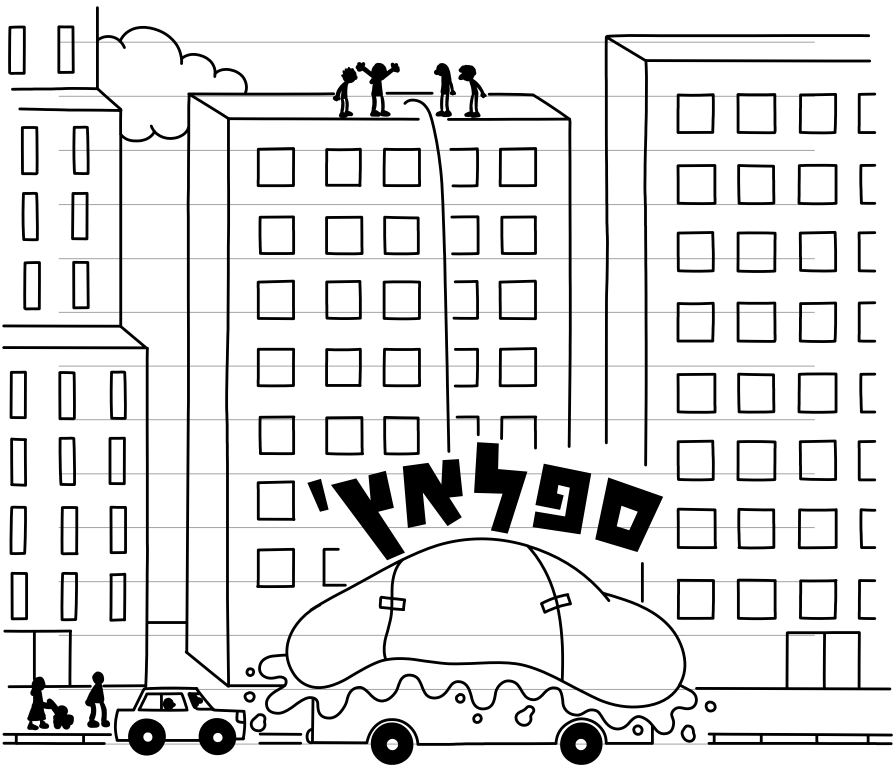
ואפילו שחיתול תאון לא זכו בפרסום שקיוו לו, הם כבר דיברו על ניצול ההיתקלות שלהם עם החוק לעטיפת האלבום הראשון שלהם.

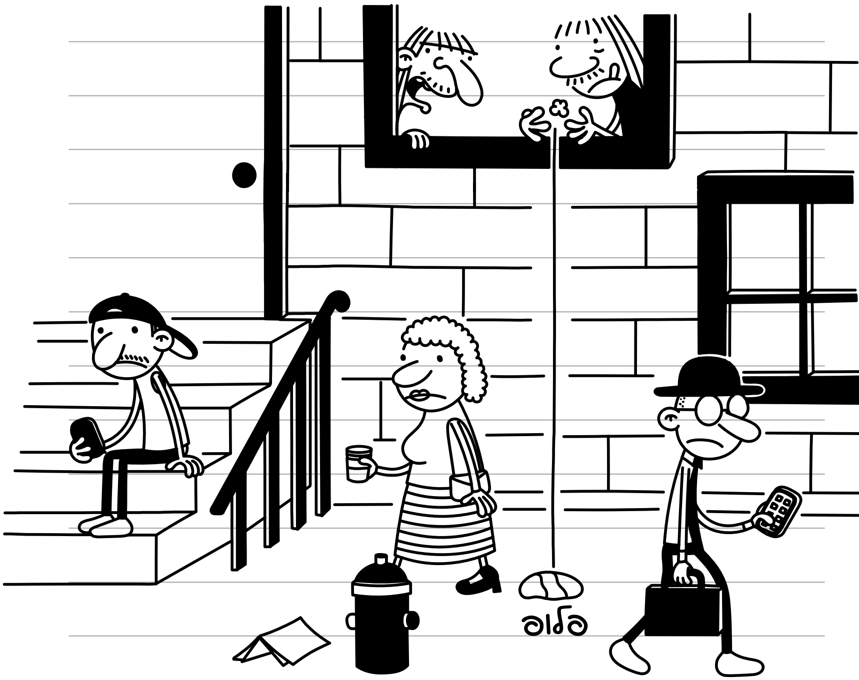
ראשון

הופעת הגג לא הלכה כמו שהם תיכננו, אבל החבר'ה התחילו להמציא תעלולים חדשים שימשכו אליהם תשומת לב. וחלק מהרעיונות שלהם היו די מטורפים.

הרעיון של ביל היה לזרוק חיתול של מאה קילו מראש גורד שחקים. אבל אף אחד לא ידע איפה אפשר להשיג חיתול כזה גדול, וגם כזה אף אחד מהם לא רצה לעלות שוב מלא מדרגות.

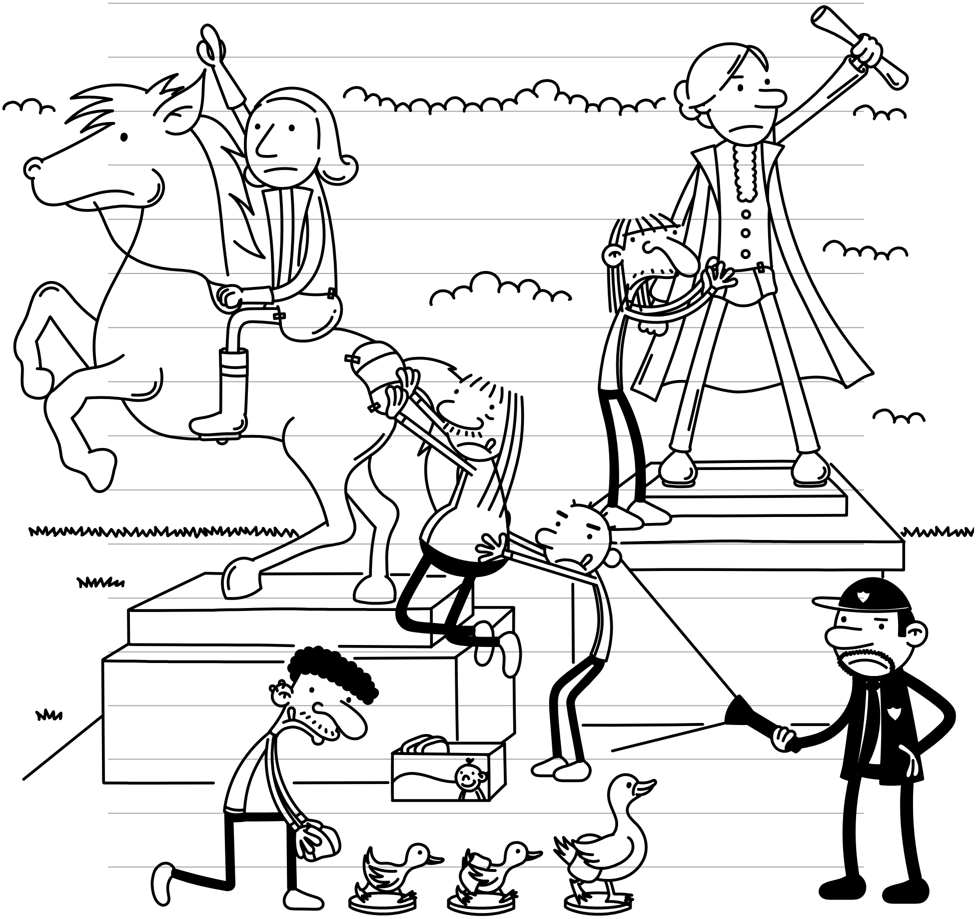

דרו אומר שאולי הם יכולים לעשות את אותו הדבר מקומה נמוכה יותר, ועם חיתול בגודל רגיל, אבל האחרים הסכימו שלא תהיה לזה אותה השפעה.

אז רודריק זרק תוכנית שהיתה **ממש** פסיכית. הוא אומר שאם הם ילבישו חיתולים על כל הפסלים בפארק העירוני באמצע הלילה, אנשים ירצו לדעת מי עשה את זה. ואז, כשחיתול תאוון יודיעו שהם עומדים מאחורי התעלול, הם יהיו מפורסמים.

אז הם קנו שלושים חיתולים ונסעו אל מרכז העיר. אבל כנראה יש מישהו ששומר על הפארק עשרים-וארבע שעות ביממה, והם נתפסו על חם.

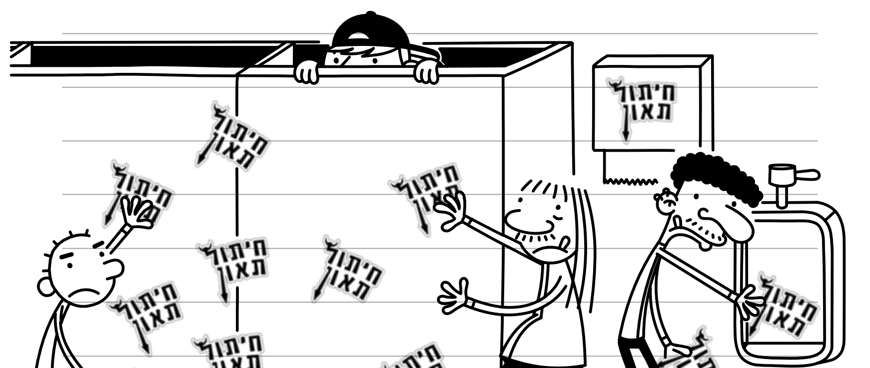

אחרי זה לאף אחד מהבנים לא היה אומץ לשיגוע נוסף.

אז הם החליטו ללכת על בטוח ופשוט להדפיס
מדבקות עם השם של הלהקה.

היום החבר׳ה התפזרו והדביקו מדבקות בכל העיר.
וחצי מהאוספקה שלהם הם בטח ביזבזו רק על
שירותים ציבוריים.

אחרי שהם גמרו, רודריק צלצל לכמה מהמועדונים שאמרו שאף פעם לא שמעו עליהם, לבדוק אם **עכשיו** הם יודעים מי הם. והבעלים של מועדון הרוק ״הסוריקטות״ אמר להם שהוא יודע בדיוק מי הם חיתול תאוון, ושהם צריכים להגיע למרכז העיר לפגישה.

החבר׳ה די התרגשו, כי הסוריקטות הוא אחד מהמקומות הכי טובים להופעות חיות. אבל מה שבעצם קרה זה שהם מרחו מדבקות על רכב השטח של הבעלים, אז הם העבירו את שאר אחר הצהריים בגירוד המדבקות מהמכונית.

ינואר

<u>שבת</u>

בסוף המדבקות האלה כנראה לא היו בזבוז כסף.

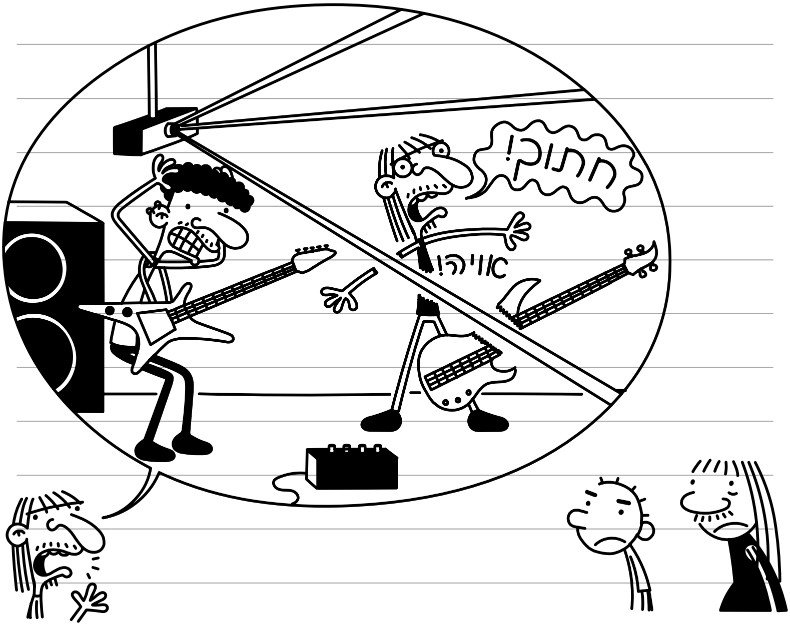
המועדון שליד הסוריקטות נקרא "התרנגולת הערופה", ובעלת המקום ביקשה את רודריק להזמין את הלהקה לדבר על הופעה.

היא אמרה שבתרנגולת הערופה יש מוזיקה חיה כל חמישי בערב, ושאם חיתול תאוון רוצים לנגן שם, היא תיתן להם חצי מדמי הכניסה שהיא גובה.

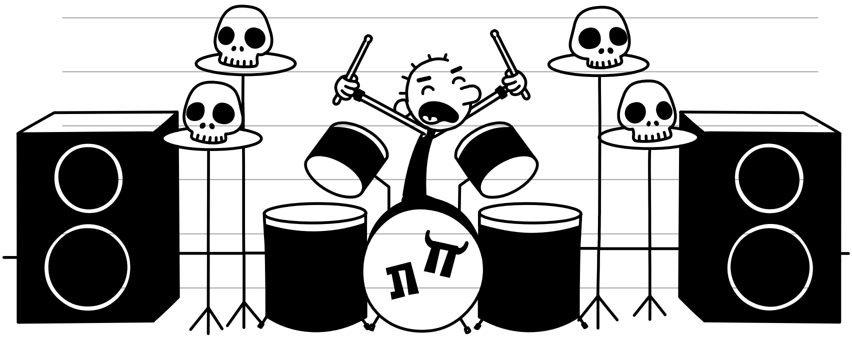

החבר'ה פשוט לא האמינו שהם השיגו הופעה בתשלום, וכל השבוע עשו הכנות לערב הזה. בגלל שהם עמדו לנגן על במה אמיתית, הם רצו לוודא שהציוד שלהם ייראה ממש מגניב. אז מקי הכין דגל ענקי של חיתול תאוון לתלות מאחורי הלהקה, ורודריק השיג מכונת עשן מהחנות של התחפושות.

ביל רצה להשיג אחד ממקרני הלייזר האלה, כדי שהכול ייראה ברמה. אבל דרו היה משוכנע שהדברים האלה **מסוכנים** מדי, אז הם נאלצו לוותר על הרעיון.

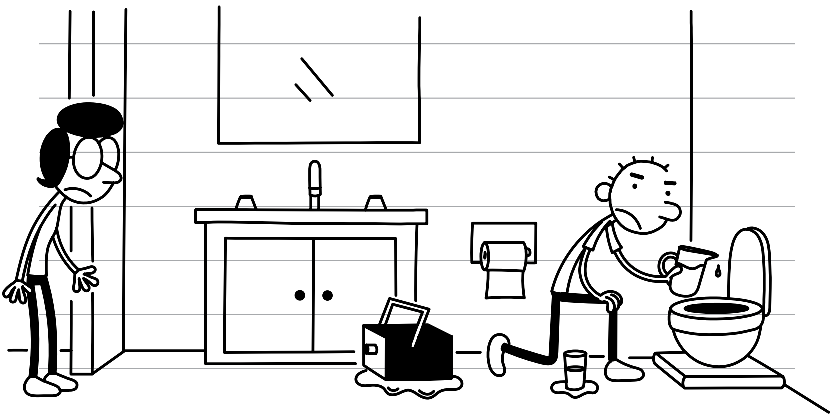
רודריק רצה שמערכת התופים שלו תיראה מגניבה במיוחד להופעה, אז הוא חשב לשים גולגולות על המצילות שלו.

חשבתי שהוא ייקח כמה גולגולות פלסטיק מהחנות של התחפושות, אבל הוא התעניין אך ורק בדבר האמיתי. ואנשים כנראה לא מחלקים את הדברים האלה סתם ככה לכל מי שמבקש.

רודריק אומר שהופעה היא לא רק מוזיקה, אלא חוויה כוללת. הוא אומר שהם יכולים להפוך את מכונת העשן למכונת **ריח**, ושלכל שיר יהיה ניחוח שונה. אבל כשאמא שמעה על הרעיון הזה, היא אסרה עליו ואמרה שזה "לא היגייני".

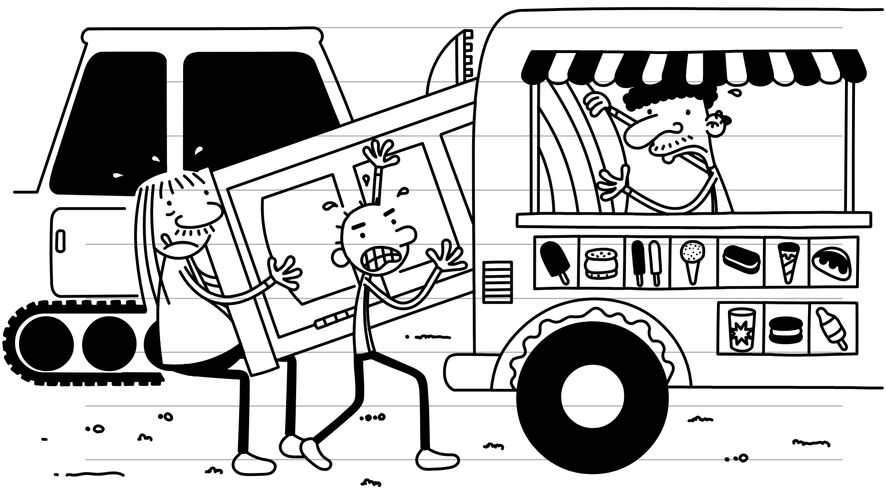

לחבר'ה היו הרבה תוכניות **אחרות** לעיצוב הבמה שלהם, אבל רובן היו יקרות מדי או פשוט לא מציאותיות. אבל אז ביל העלה רעיון שנראה שאולי יש לו סיכוי לעבוד.

הוא אומר שהם יכולים לקנות תא כזה של שירותים ניידים, וכשיגיע הזמן של הלהקה לעלות לבמה, כולם יצאו ממנו לעשות את הכניסה הגדולה שלהם.

אז הם התחילו לצלצל לכל מיני מקומות שמוכרים שירותים ניידים, וגילו שהדברים האלה עולים המון כסף כשהם חדשים מהניילון.

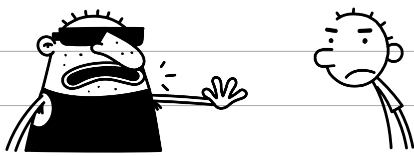
הדוד של דרו הוא מנהל עבודה באתר בנייה, והוא היה מוכן למכור ללהקה שירותים ניידים משומשים בחצי המחיר. אז היום החבר'ה הלכו לאסוף אותם.

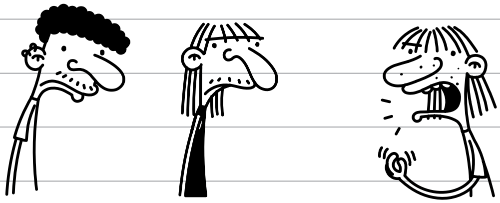
אבל נראה לי שלהכניס את הדבר הזה לתוך הרכב גמר עליהם. ועכשיו הם מודאגים שאחרי שהם יעלו לבמה את השירותים ואת כל הציוד שלהם, לא תישאר להם אנרגיה להופיע.

אז הלהקה חיפשה מישהו שיעזור להם להכניס את הציוד לרכב בחמישי בערב וגם להוציא אותו ממנו.

לפני הכול רודריק ביקש מהחבר שלו וורד, כי פעם הוא עבד באבטחה בהופעות של הלהקה. אבל וורד לא היה מוכן לעזור אם הם לא יקבלו אותו בתור חבר רשמי בלהקה.

אז דרו שאל את אחיו אם הוא מוכן לעשות את זה. אבל הוא עדיין כעס על זה שפיטרו אותו מהעבודה בדלפק המעדנייה, ואמר שהוא יסכים רק אם ישלמו לו את הכסף שהוא היה מקבל בעבודה.

לחבר'ה כנראה כבר לא היו אפשרויות אחרות, ובגלל זה הם באו **אליי**.

רודריק אומר שהם לא יוכלו לשלם לי כלום, אבל שהניסיון ייראה מעולה בקורות החיים שלי. אני רק לא יודע איכה מין מעסיק יתרשם ממה שעבדתי בשביל להקה עם ״חיתול״ בשם שלה.

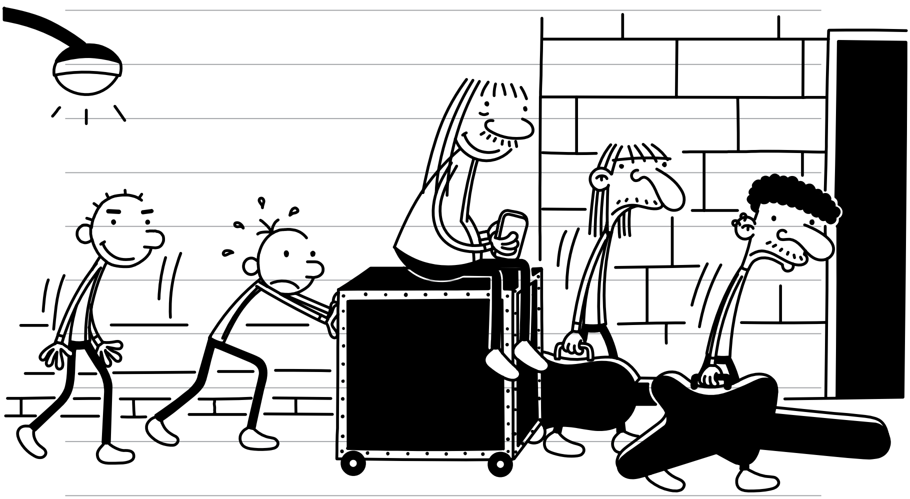
אבל אני חושב שאם אסכים, הספר החושפני שלי על חיתול תאון יהיה הרבה יותר מעניין. אז האמת היא שאני מעניין רק בשביל **הלכלוך**.

שבת

אם כל ערב דומה לחמישי בערב, אני לא בטוח כמה זמן אוכל **לשרוד** בתור פועל הבמה של חיתול תאוון.

הלהקה לא היתה אמורה לעלות לבמה של התרנגולת הצרובה לפני שמונה בערב, אבל רודריק היה די לחוץ שהכול יהיה פיקס. אז הגענו לשם שעתיים לפני הזמן, התחלנו להעמיס את הציוד פנימה, והלהקה שמחה לתת לבחור החדש לעשות את רוב עבודת הסבלות.

לקח יותר משעה להכין את הבמה, והחבר'ה רצו לדחוס גם כמה חזרות לפני שהקהל מתחיל להגיע.

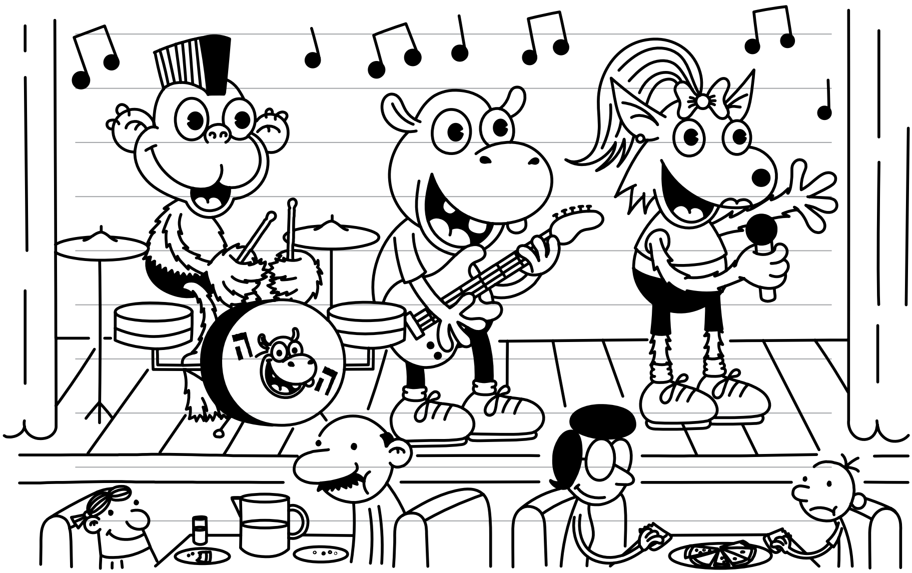
אבל אז רודריק קלט שהוא שכח את מקלות התופים בבית. הוא האשים **אותי** ואמר שפועלי הבמה אחראים על הציוד.

לא היה מספיק זמן ללכת הביתה ולחזור לפני תחילת המופע, אז מקי התחיל לעשות טלפונים לבדוק אם לחנויות בסביבה יש מקלות תופים. אבל כנראה חנות המוזיקה היחידה בעיר נסגרה לפני כמה חודשים, ככה שהגענו לדרך ללא מוצא.

ואז לרודריק היה רעיון. הוא אמר שכמה רחובות משם יש סניף של "היפו הנרי", ו**שם** נוכל למצוא מקלות תופים. אבל לי זה לא נשמע הגיוני במיוחד, כי היפו הנרי היא פיצרייה.

רודריק הזכיר לי שבכל סניף של היפו הנרי יש להקת רובוטים, שיוצאות ומנגנות שיר שלוש פעמים בערב. ואפילו שעבר כבר הרבה זמן מאז שהייתי באחד מהמקומות האלה, אני זוכר כמה פחדתי מהרובוטים האלה כשהייתי קטן.

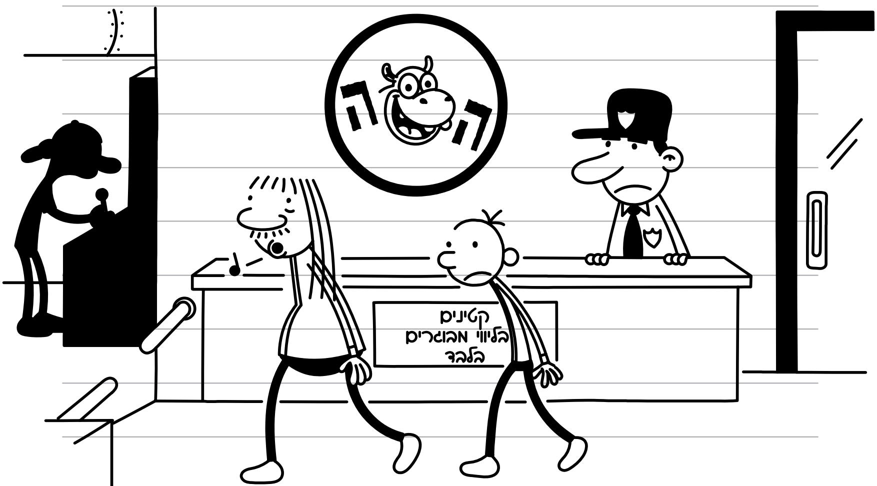

הרעיון של רודריק היה לחטוף איכשהו את מקלות התופים, מה שלי נשמע כמו **גנבה**. אבל רודריק אומר שאנחנו לא נגנוב, אלא רק ניקח אותם **בהשאלה** לכמה שעות. והוא אומר שבטח נחזיר את המקלות לפני שמישהו בכלל ישים לב שהם נעלמו.

אני לא אהבתי את הרעיון, אבל העניין היה שלרודריק לא היתה אפשרות לבצע את התוכנית הזאת **בלעדי**.

היפו הנרי לא מכניסים למסעדה בני נוער, כי הם כנראה עשו הרבה בלגן בעבר. אז התוכנית של רודריק היתה שאני אלך עם ביל ואעמיד פנים שהוא **אבא** שלי.

כל העניין הזה נשמע לי כמו רעיון גרוע, אבל כנראה הרגשתי קצת אחראי על זה שהשארתי את המקלות בבית, אז זרמתי עם התוכנית.

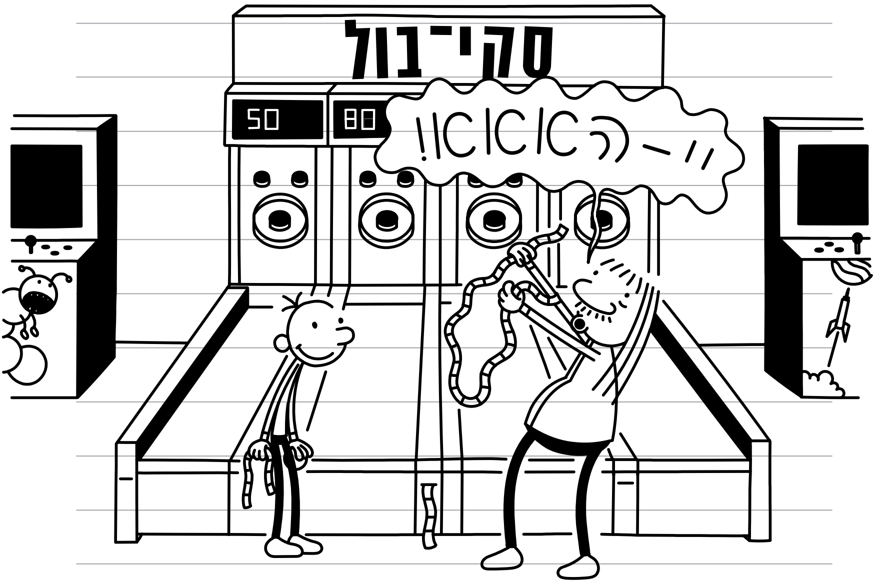
ביל ואני עברנו את השומר ונכנסנו למסעדה. אבל היה נדמה שהבחור הזה קלט שאנחנו צוואים משהו, כי מרגע שנכנסנו הוא לא הוריד מאיתנו את העיניים.

אז ביל קנה כמה אסימונים, וממש ניסה להתנהג כאילו הוא באמת אבא שלי, כשקיבלתי ניקוד טוב במשחק "חבוט בחפרפרת".

ביל ואני שיחקנו סקי־בול, והמצב בינינו נעשה די תחרותי. וכנראה קצת נסחפנו, כי עד שגמרנו, ביל בטח ביזבז משהו כמו עשרים דולר על אסימונים.

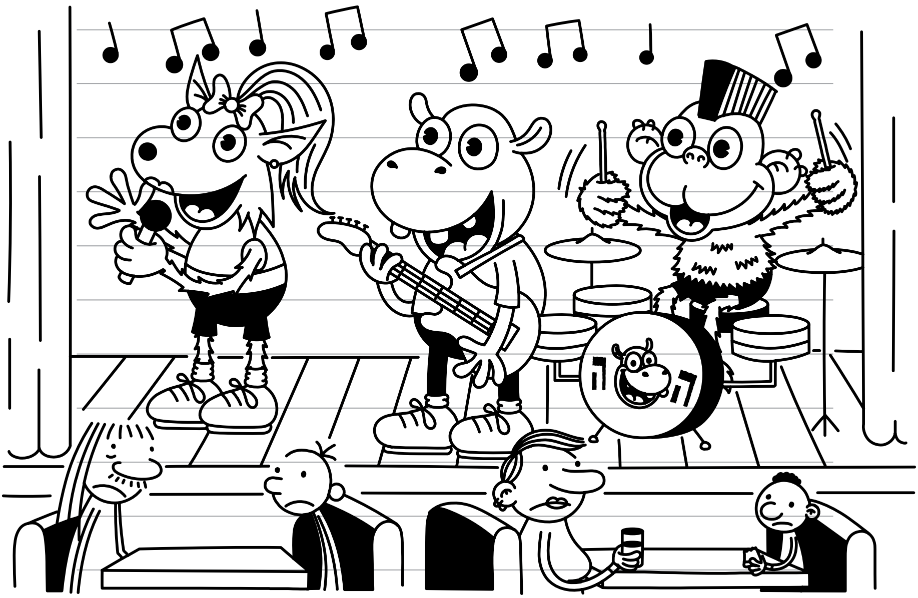
לקחנו את הכרטיסים שהרווחנו אל דוכן הפרסים, וביל התאכזב שלא יכולנו להרשות לעצמנו את מנורת הלבה. אז הוא ביזבז עוד עשרה דולר באסימונים כדי לשחק עוד כמה סיבובים של סקי־בול, וזכינו במספיק כרטיסים שמיקמו אותנו בפסגה.

כל הפעילות הזאת פתחה לנו את התיאבון, אז התיישבנו להזמין פיצה. ואני חייב להודות שכל כך נהניתי, ששכחתי את הסיבה שבגללה הגענו לשם בכלל.

אבל כשהמסך נפתח ולהקת הרובוטים התחילה לנגן, נזכרתי מה באנו לעשות.

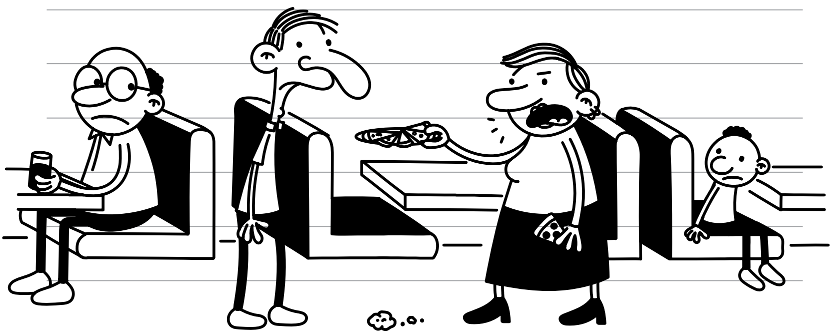
הקול הרובוטי התחיל לתופף, אבל לא באמת יכולנו לעלות לבמה ולהוציא לו את המקלות מהידיים בזמן שכולם מסתכלים. אז פשוט ישבנו שם וניסינו לחשוב איך אנחנו שולפים אותם.

אבל לפני שהצלחנו לחשוב על איזה רעיון טוב, המסך נסגר, וכולם חזרו לאכול את הפיצות שלהם.

לא היה לי מושג איך נצליח לקחת את מקלות התופים האלה, אבל אז אחת הלקוחות יצרה את פעולת ההסחה שהיינו צריכים.

אימא של אחד הילדים התחילה להתלונן בפני המנהל על הפיצה שלה. היא אמרה שהמשולשים בגדלים שונים ושהתוספת עליהם לא נראית אותו הדבר, ושהמסעדה כנראה השתמשה בשאריות משולשים ומכרה אותן כפיצות **חדשות**.

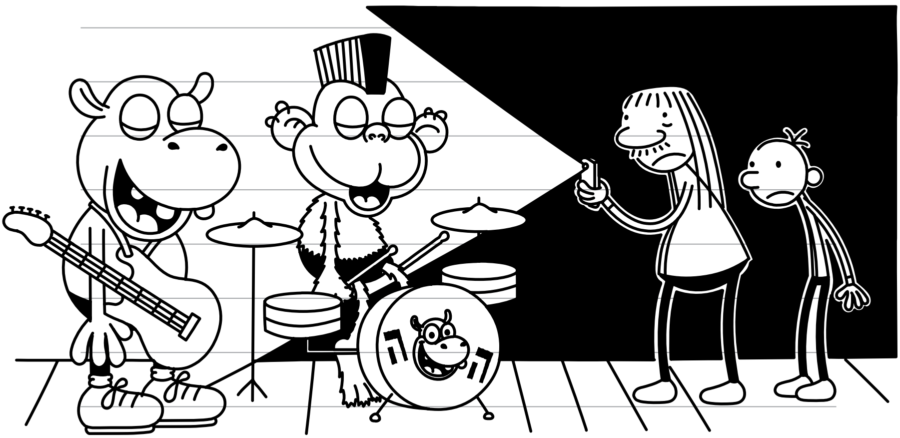

אני זוכר שאימא שלי התלוננה על אותו הדבר לפני כמה שנים, וזאת היתה הסיבה שהיא הפסיקה לקחת אותנו לריפו הנרי.

עכשיו, שתשומת הלב של כולם היתה מרוכזת בשיחה של הגברת הרוגזת עם המנהל, ביל ואני נכנסנו לפעולה. חמקנו מאחורי המסך ועלינו לבמה, והיה שם חושך מצרים.

ביל הפעיל את הפנס בטלפון שלו, והרובוטים ישבו כמו פסלים בחושך, בלי לזוז.

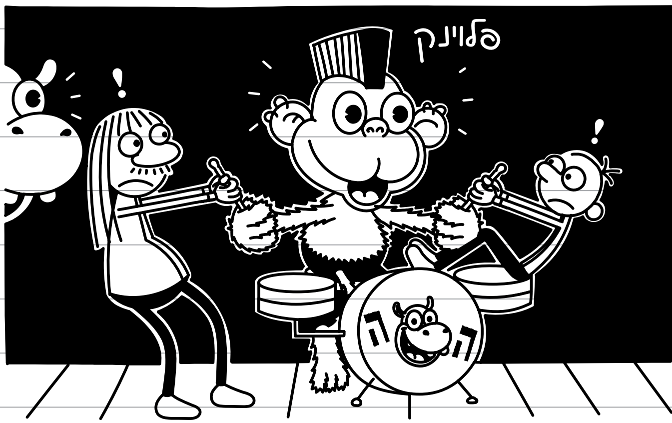
ידעתי שהדברים האלה לא באמת **חיים**, אבל ממש לא היה לי נעים להיות בסביבתם. אז רציתי למהר ולגמור עם זה.

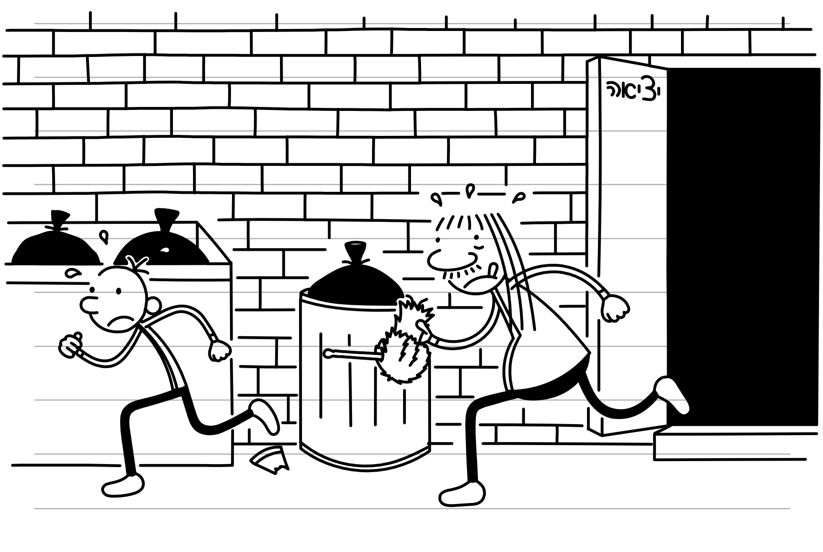
אבל זה לא היה כזה קל. ניסינו להוציא את המקלות מכפות הידיים של הקוף, אבל הוא לפת אותם בטירוף.

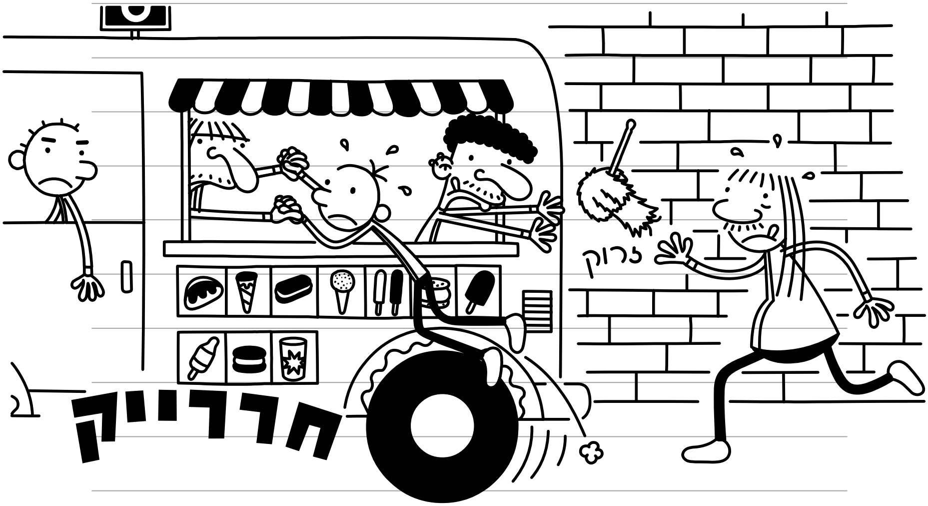
ואני לא יודע אם לרובוטים יש חיישני תנועה או **משהו** כזה, אבל כשהקוף פקח את העיניים, זה לגמרי חירפן אותי.

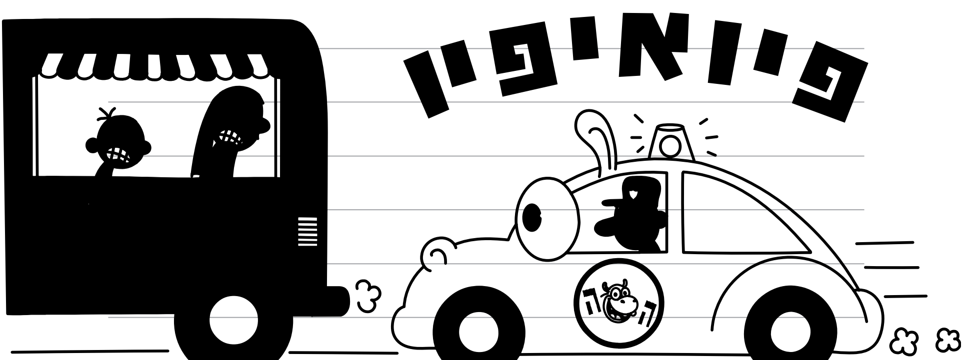
החלטתי לנטוש את המשימה ויצאתי מהדלת האחורית. ביל בא מיד אחרי, אבל לא בידיים ריקות.

המזל היה שהחבר'ה האחרים חיכו מאחור ברכב המילוט. וחלון הצד ההוא היה ממש שימושי.

אחרי שיצאנו ממגרש החניה חשבנו שיצאנו מסכנה, אבל השומר היה ממש מאחורינו, באוטו היפו שלו.

הוא רדף אחרינו בין מכוניות, ורודריק לא הצליח
להיפטר ממנו. ואז הגענו לרמזור אדום, והשומר עצר
את הרכב שלו וניגש אלינו ברגל.

כשהאור הפך לירוק, רודריק לחץ על הגז והשאיר
את השומר לאכול אבק.

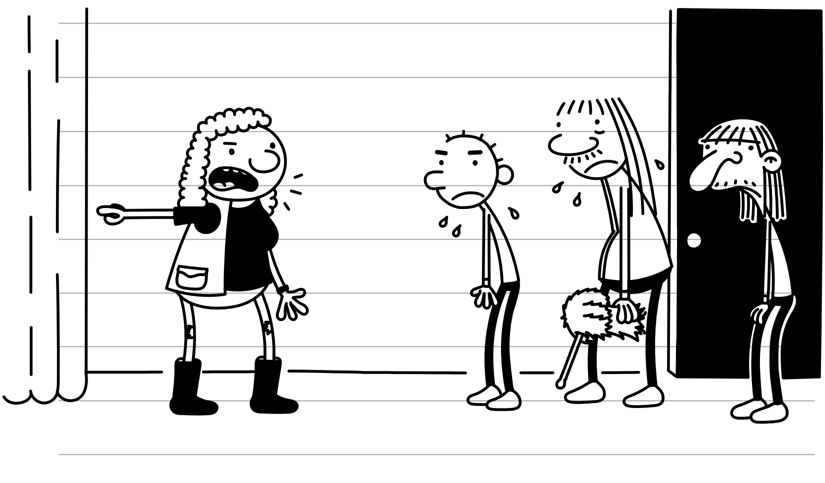
מקי התחרפן לגמרי, כי הוא אמר שאנחנו יכולים להיגרר לכלא על התנגדות למעצר. רודריק אמר ששומר בהיפו הנרי לא ממש יכול לעצור מישהו.

בכל זאת, רודריק לא לקח סיכון. הוא עשה כמה סיבובים מהירים, ואז עצר את המכונית מאחורי מסעדה סינית. אחר כך הוא כיבה את המנוע ואת האורות, וחיכינו עד שהיינו בטוחים שהשטח נקי.

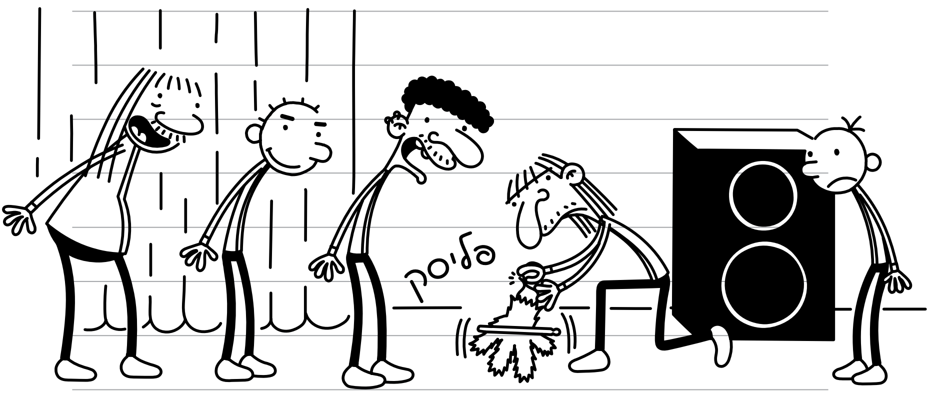
מקי רצה לחבור להיפו הנרי ולהחזיר את כל היד של הקול. אבל רודריק אמר שאין זמן לזה, כי חיתול תאוון אמורים לעלות לבמה של התרנגולת העפופה בכל רגע.

אז הוא נסע לצד השני של העיר והחנה את הרכב בסמטה מאחורי המועדון, ואז נכנסנו מהדלת האחורית. המנהלת חיכתה לנו בפנים, ואמרה לחבר'ה שהם צריכים למהר לעלות לבמה כי הקהל מתחיל לאבד סבלנות.

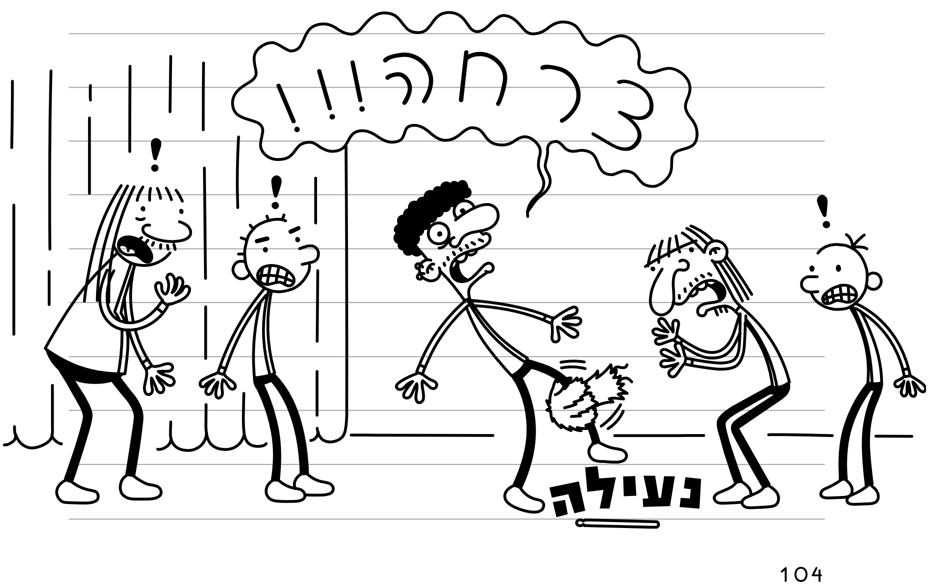

הבעיה היתה שהיה לנו רק מקל תיפוף אחד, והוא עדיין היה בכף הקוף. ואף אחד מהבנים לא ידע איך לנתק אותו ממנה.

אז היה לדרו רעיון. הוא חיבר את הכבל של הרמקול לאחד מהכבלים שיצאו מכל הקול, וכשהוא עשה את זה, הכל נפתחה והרפתה מהמקל.

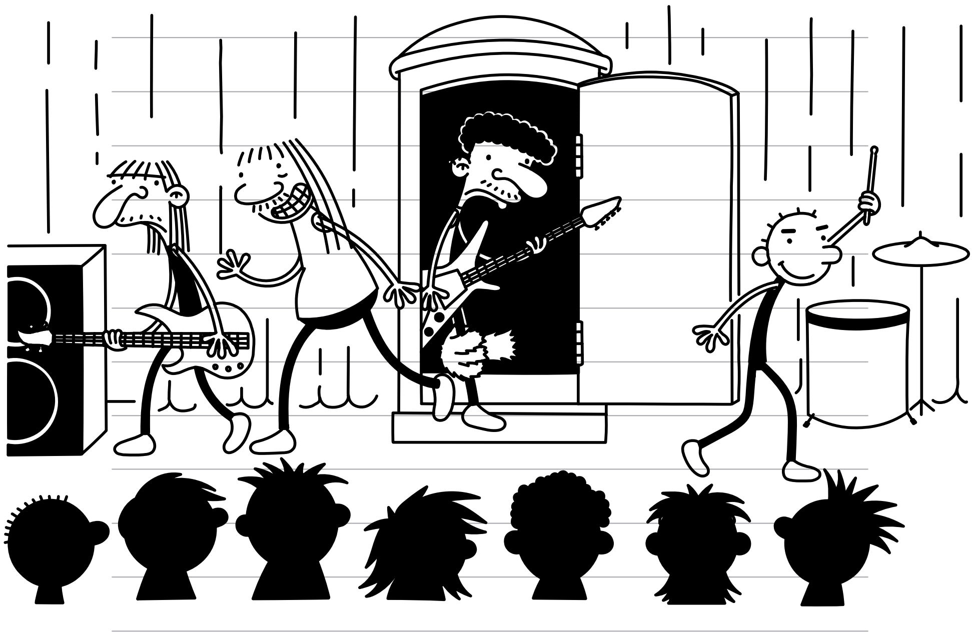

אבל כשדרו ניתק את הכבלים, הכל חזרה ונסגרה. והפעם היא ננעלה על **הרגל** של אקי.

באותו רגע הגיעה מנהלת המועדון אל מאחורי הקלעים ואמרה לבנים שאם הם לא יוצאים ומתחילים לנגן, היא בחיים לא תשכור אותם שוב להופיע בתרנגולת הערופה.

ולמרות שמקי התקשה ללכת כשכל ענקית של קול רובוטי מחוברת לו לרגל, הוא הצליח לעלות לבמה עם שאר הלהקה.

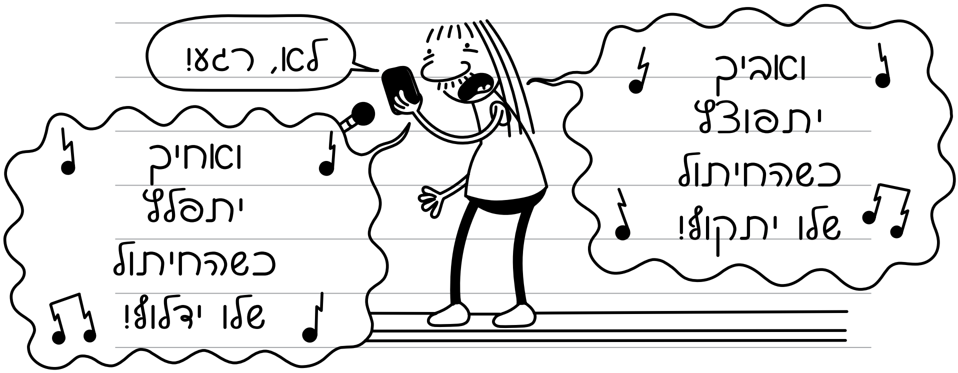
הקהל נראה במצב רוח מתאים לבידור, אבל חיתול תאוון לא היו מוכנים לרגע הגדול שלהם.

קודם כול, החבר'ה היו די מבואסים מארגז המכוניות, כי אף אחד מהם לא היה במיטבו. רודריק עבד עם מקל תיפוף אחד בלבד, ומקי היה מרוכז יותר בכף הקוף מאשר בנגינה בגיטרה שלו.

נוסף על כל זה, כולם נשמעו קצת חלודים, כי הם לא הופיעו לפני קהל כבר כמה זמן. אבל מי שהיה הכי פחות בכושר זה **ביל**. הוא לא זכר את המילים של אף אחד מהשירים, אז הוא היה חייב לקרוא אותן מהטלפון שלו.

ואם כל הצמצומי העיניים שלו, נראה לי שהוא כבר צריך לקנות משקפי קריאה.

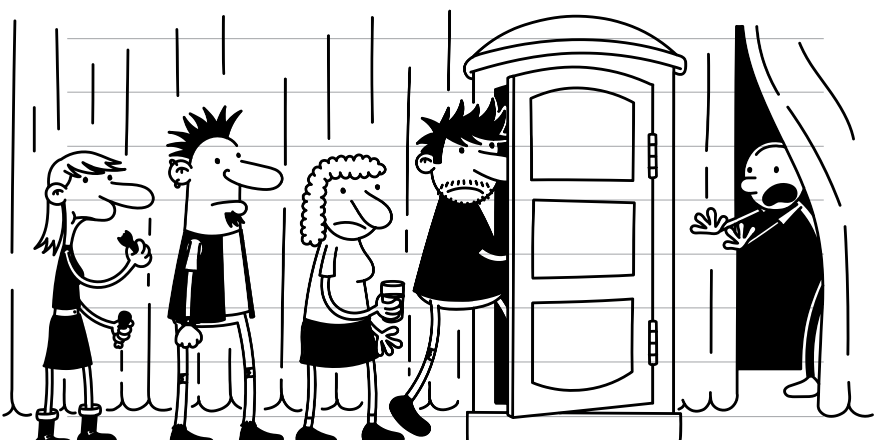
רק שביל היה צריך להעביר את הטלפון שלו למצב טיסה לפני תחילת ההופעה, כי אז המכשיר לא היה מצלצל כשסבתא שלו התקשרה. אבל ביל כנראה לא אוהב לתת לסבתא שלו לחכות, כי הוא ענה לטלפון באמצע שיר.

הקהל התחיל להתעצבן, והם נתנו לחברי הלהקה להבין את זה עם מטר של כנפי עוף.

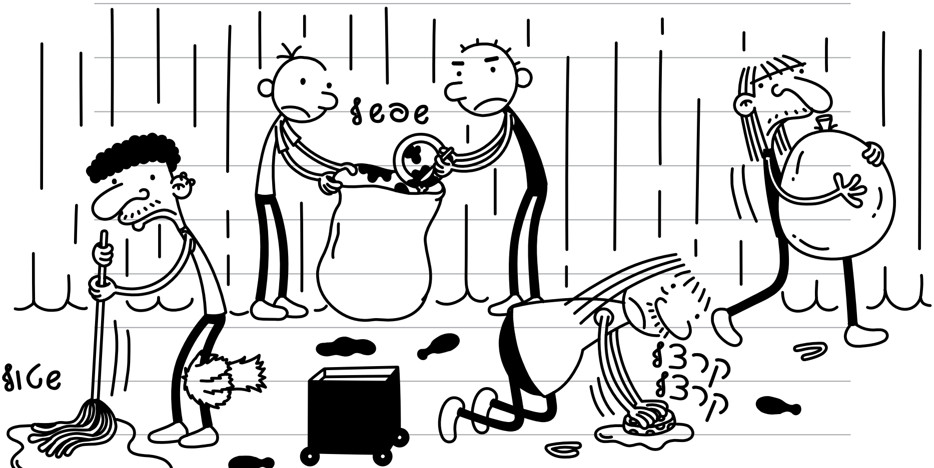

אבל אני התמודדתי עם בעיה **גדולה** יותר. אנשים התחילו לעמוד בתור לשירותים הניידים, ולא היתה לי שום דרך **לעצור** אותם.

המזל היה שלמועדון נגמרו כנפי העוף, והקהל התחיל להתפזר הביתה. וזה היה דבר טוב, כי לביל נכנס רוטב בופאלו לעיניים, והוא כבר לא היה מסוגל לקרוא את המילים מהטלפון שלו.

אחרי שכולם הלכו, התחלנו לפרק את הציוד. אבל בעלת המקום הכריחה אותנו לאסוף את כל כנפי העוף ולנקות את הרוטב מהבמה, מה שעיכב אותנו בעוד שעה.

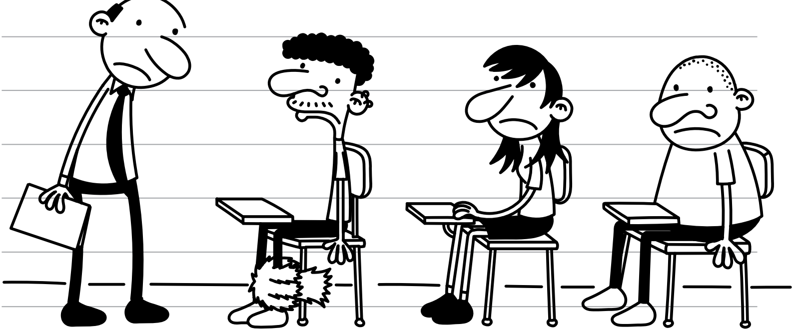

אחרי שהעמסנו את הציוד על המכונית, רודריק שאל את בעלת המקום לגבי התשלום. היה לנו מעט קהל במועדון, ורודריק ציפה שחיתול תאון יצאו עם כמות יפה של מזומנים.

אבל בעלת המועדון אמרה שהעסקה היתה שהלהקה מקבלת חצי מדמי הכניסה שהיא גובה, ושבימי חמישי היא מכניסה אנשים **בחינם**. אז כל העניין היה סתם מזימה למכור כנפי עוף.

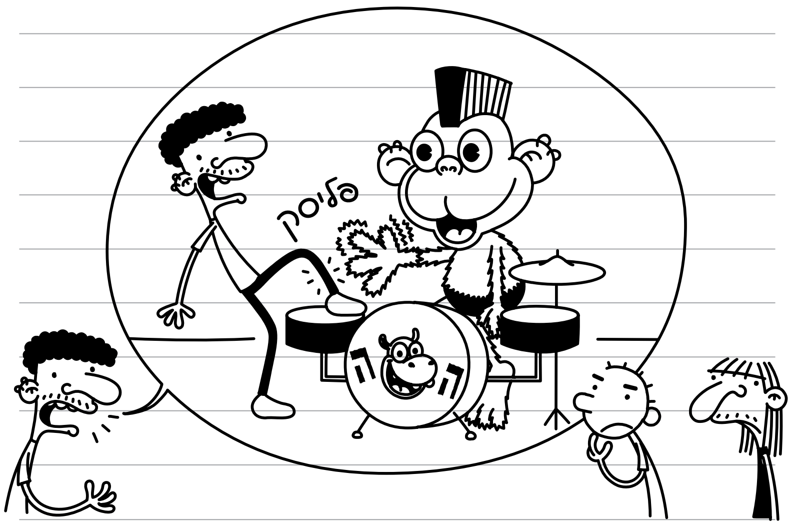
אז אחרי כל הצרות והבלגן לא יצא לחבר'ה כלום, אלא אם כן מחשיבים כף יד של קוף רובוטי. ואפילו אל תחשבו לשאול אותי איך מקי הסביר את הדבר הזה למורים שלו למחרת בבוקר בבית ספר.

רביעי

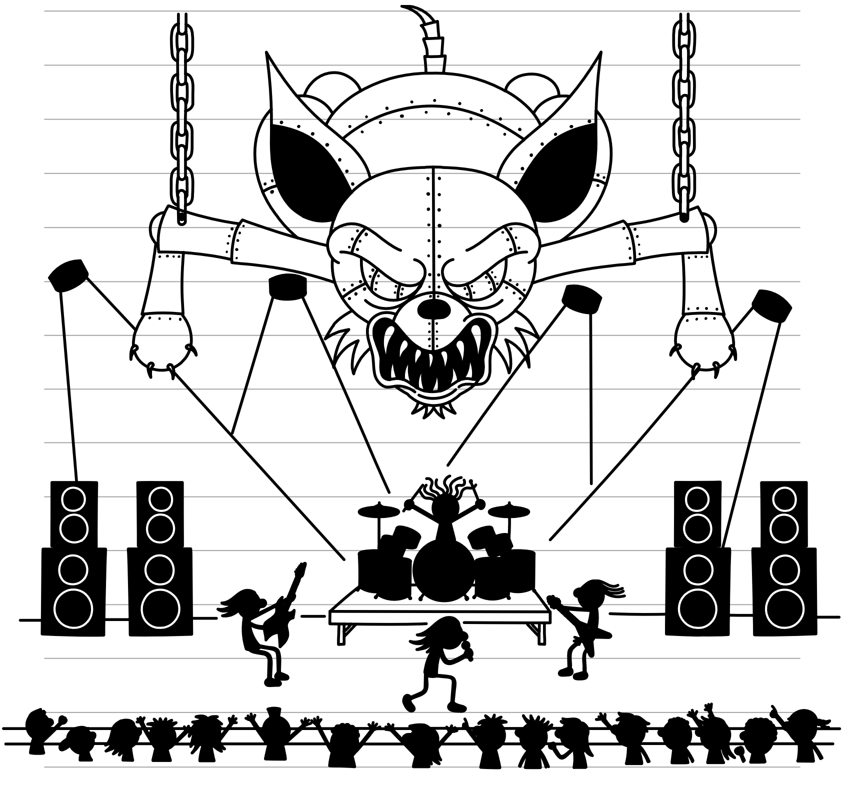
אחרי הביצועים של חיתול תאון בהופעה האחרונה, נראה לי שהם צריכים להקדיש הרבה יותר זמן לחזרות. אבל במקום זה הם העבירו את כל הזמן הפנוי שלהם בניסיונות להוריד את כף הקוף מהרגל של מקי.

דרו אומר שאולי אפשר לנסות שוב את הפטנט עם הכבלים, אבל מקי פוחד שזה יגרום לכף הקוף להתהדק עוד **יותר** ולמחוץ לו לגמרי את הרגל. מקי רוצה להחזיר את כף הקוף להיפו הנרי, כי הוא חושב שאם היא תתחבר מחדש עם הקוף הרובוטי, היא תשחרר אותו.

אבל רודריק אומר שהשומר בטח רק מחכה שהם יחזרו, ושזה המקום **האחרון** שאליו הם צריכים ללכת. אז החבר'ה חיפשו באינטרנט מישהו שמטפל בסוג כזה של דברים. אבל עד עכשיו הם לא הצליחו עם זה בכלל.

מה שמטורף בכל הסיפור זה שלמטאלג'יוווה היה כלב רובוטי ענקי שהיה חלק מהמופע שלהם, ושהיו מוציאים אותו להדרן.

לכלב הרובוטי היו עיניים אדומות בוערות והוא נשף קיטור דרך האף. ובסיבוב ההופעות האחרון של הלהקה הבסיסט שלהם התקרב מדי לאחד הנחיריים של הצ'יוואווה הענקי, וזה עלה לו ביוקר.

החבר'ה הסתקרנו לדעת מה קרה לבסיסט הזה, שקוראים לו ווריק ספרינטר. אז הם גיגלו אותו, כדי לבדוק מה הוא עושה בימינו.

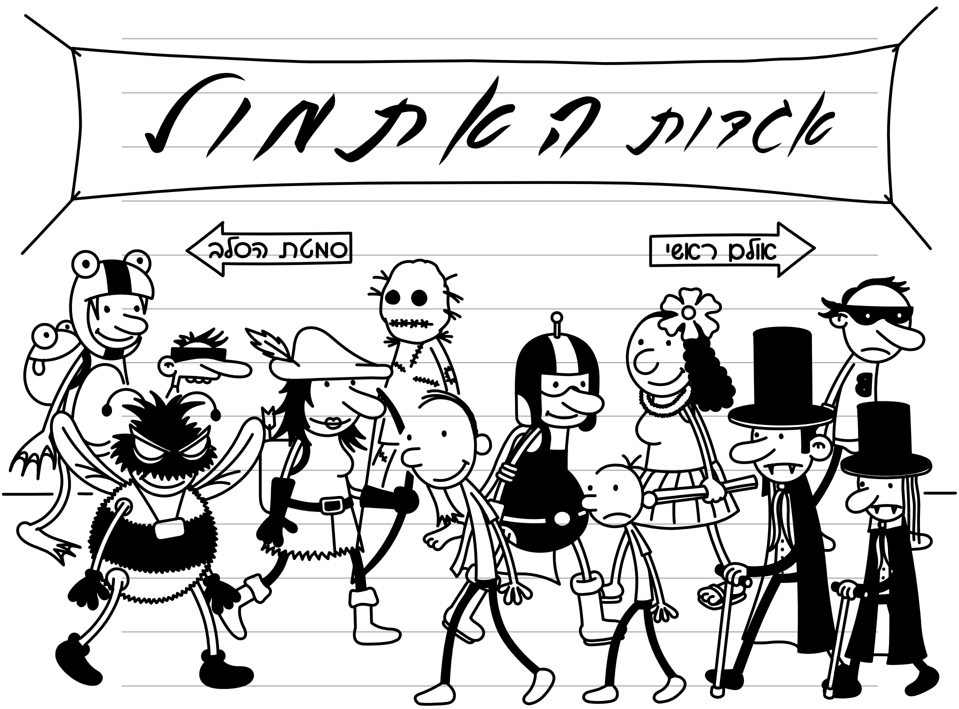
התברר שווריק עדיין פעיל, ואפילו יש לו אתר שדרכו אפשר לשכור אותו לאירועים פרטיים וכו'.

לפעמים הוא מופיע באירועים ואפשר לפגוש אותו שם. וכשהחבר'ה בדקו את לוח הזמנים שלו, הם גילו שהוא אמור להופיע בכנס "אגדות האתמול", שמתקיים בסוף השבוע הבא.

הבאמת היא שהייתי בכנס הזה עם אבא שלי. הוא העריץ איזו סדרת פנטזיה ששודרה בטלוויזיה כשהיה ילד, וכשהוא גילה שחלק מהשחקנים יהיו שם ויחלקו חתימות, הוא רצה ללכת לפגוש אותם.

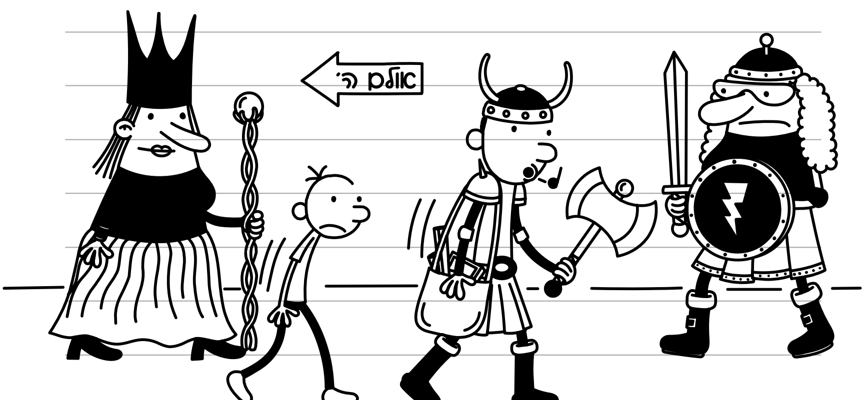
אבל האנשים שמגיעים לדברים האלה נכנסים ממש חזק לעניין, והאמת שהרגשתי קצת משונה שהייתי אחד המעטים שם בלי תחפושת מסוג כלשהו.

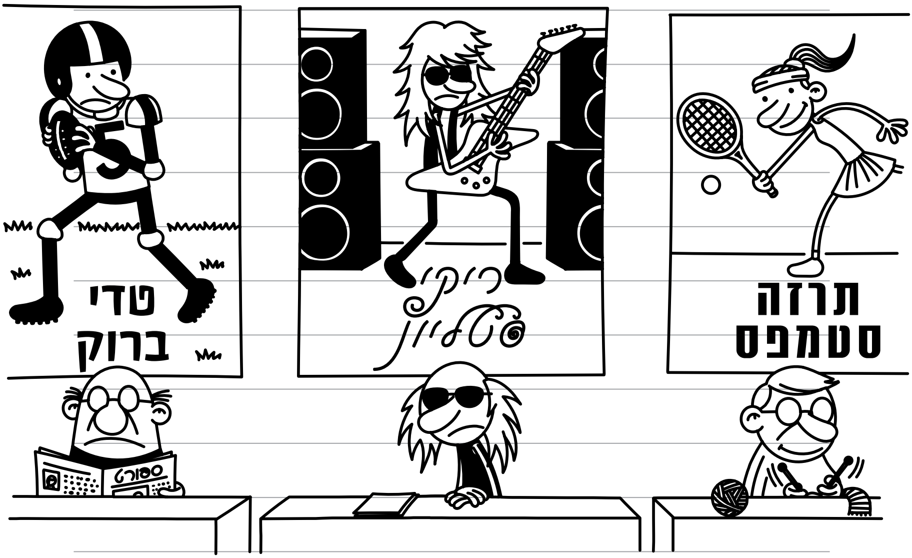
אבא קצת התאכזב שהכוכבים של הסדרה שלו לא הגיעו, אבל בכל זאת די שמח לפגוש כמה שחקנים מהשורה השנייה.

הרבה מהשחקנים האלה כנראה מתפרנסים מאירועים כאלה, אז אבא הוציא הרבה כסף על צילומים חתומים ומזכרות בזמן שהיינו שם.

לא רק שחקנים מגיעים לדברים מהסוג הזה. כשהייתי בכנס עם אבא, היו שם גם ספורטאים שפרשו וכוכבי רוק שנשכחו, אבל בשולחנות שלהם לא היתה הרבה תנועה.

בטח קשה לעבור מהופעה מול אלפי אנשים לישיבה לבד מאחורי שולחן פלסטיק מתקפל במרכז כנסים. אז כל העסק הזה גרם לי להרגיש סוג-של **עצוב**.

אבל רודריק והחבר'ה ממש נדלקו על הרעיון. כי כמו **שהם** רואו את זה, הם סוף כל סוף עומדים לפגוש **אגדה** אמיתית חיה.

<u>שבת</u>

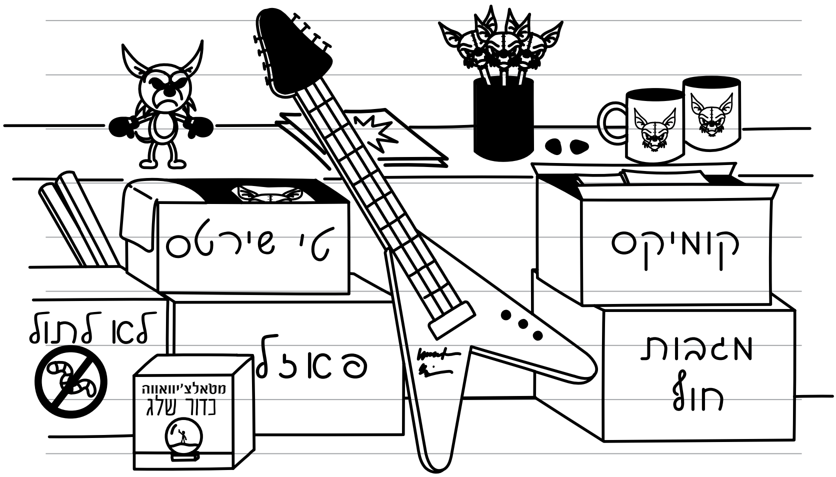
רודריק והחבר'ה הביאו לכנס "אגדות האתמול" כמויות של דברים בשביל שווריק ספרינטר יחתום עליהם. אבל מה שקרה זה שאסור להביאו דברים מהבית, אז החבר'ה היו צריכים להכניס הכול בחזרה למכונית.

אחרי שהם נכנסו, הם הלכו לחפש את השולחן של ווריק, ומצאו אותו מאחור.

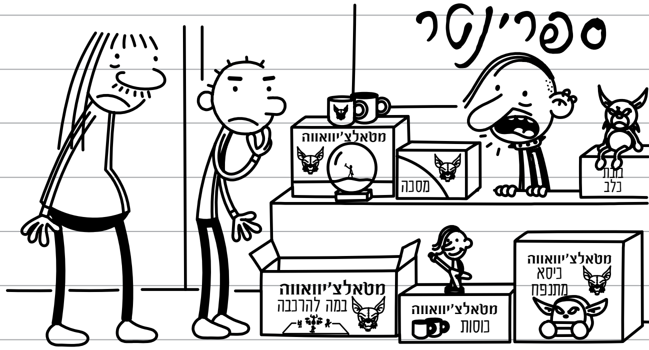
רודריק וחברי הלהקה שלו כל כך התרגשו לפגוש את ווריק, שכולם דיברו בבת אחת. אבל הכלל שלו היה שאם אתה רוצה לשאול משהו, אתה חייב **לקנות** משהו לפני זה. והיה לו שולחן מלא בדברים יקרים שהיה צריך לבחור מהם.

אבל לחברה לא היה המון כסף, אז רודריק קנה את הפריט הכי זול, שהיה מחק של מטאלצ'יוואווה. ואז הוא שאל את ווריק איזו עצה יש לו ללהקה שמנסה להיכנס לעסקי המוזיקה.

ווריק אמר שהדבר הכי חשוב הוא לעולם לא לעשות משהו **בחינם**.

הוא אומר שהרבה אנשים מנסים לנצל הרכבים שרק מתחילים, אבל להקה חייבת להקפיד תמיד לקבל תשלום על העבודה שלה. ואחרי מה שקרה בתרנגולת הצרופה, זאת נראתה עצה לגמרי לא רעה.

רודריק רצה לשאול עוד שאלה, אבל לפני זה הוא היה צריך לקנות עוד משהו. אז רודריק והחבר'ה אספו את שארית הכסף שלהם וקנו מתקן סוכריות של מטאלצ'יוואווה.

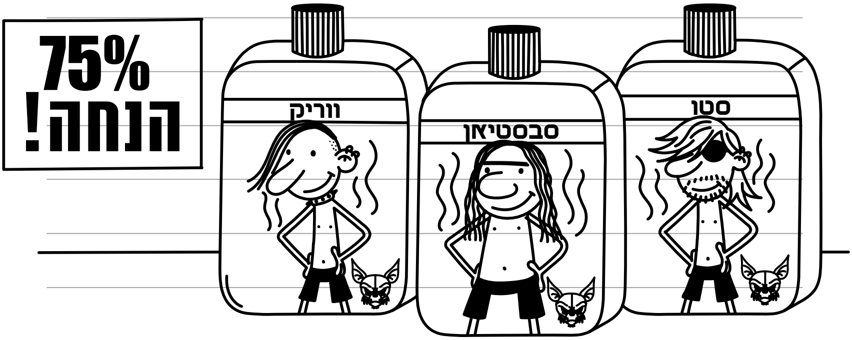
רודריק שאל מה גרם למטאלצ'יוואווה להתפרק לפני שנים. ולוודריק היה הרבה מה להגיד בנושא.

הוא אומר שהיו שתי סיבות שבגללן הלהקה התפרקה: כסף ואגו. הוא אומר שהמצב של מטאלצ'יוואווה היה מעולה, עד שהם גילו שהמנהל שלהם גונב מהם. ואחרי שהם פיטרו אותו, הם היו צריכים לחשוב איך הם משיגים מחדש את הכסף שהוא גנב.

זה היה השלב שבו הם התחילו לקבל החלטות עסקיות גרועות, וחתמו על כמה חוזי פרסום רק כדי לעשות כסף מהיר.

הוא אומר שהם ייצרו שורה של מוצרים שהם לא היו גאים בהם במיוחד, כולל ליין של בשמים בריחות אישיים, שהגיעו למדף המבצעים שבועיים אחרי ההשקה.

אבל וריק אומר שההחלטה הכי גרועה שהם קיבלו היתה ליצור סדרת אנימציה לילדים ששודרה בשבת בבוקר, כי היא הרחיקה מהם את המעריצים היותר מבוגרים.

הוא אומר שהמצב של הלהקה נעשה ממש רע כשאנשים התחילו ללחוש באוזן של הסולן שלהם שהוא הכוכב **האמיתי** של מטאלצ'יוואווה, ושהוא לא צריך את שאר החברים. אז הוא הקליט אלבום חג סולו, שנכשל בגדול.

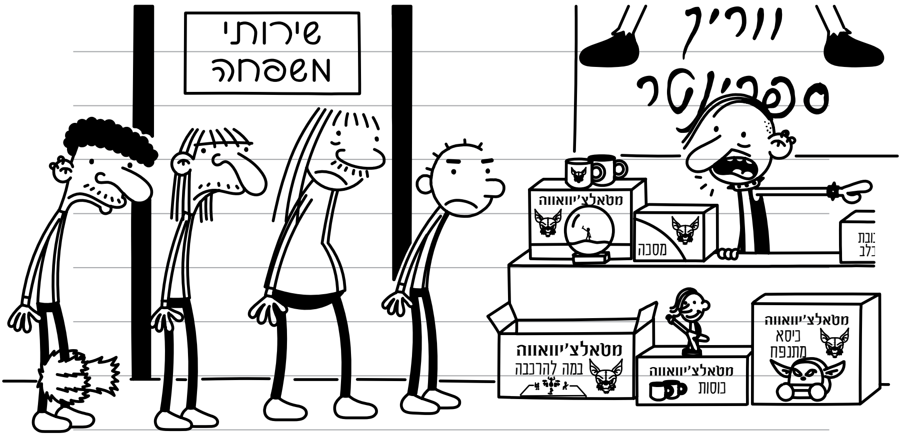
ווריק אומר שאחרי זה העסק כבר התפרק לגמרי. מטאלצ'יוואווה ניסו לעשות כסף מהופעות עם זמר חדש, אבל המעריצים המשיכו הלאה. ואחרי עוד כמה שנים הם פשוט החליטו שדי.

הוא אומר שאחרי שהלהקה התפרקה, כל אחד הלך לדרכו. הזמר המקורי חזר ללימודים ובסוף הפך לעורך דין, והגיטריסט התגייס לאיזשהו גוף של שמירת חוק.

וריק אומר שאיש לא ממש מהמתופף של הלהקה, סבסטיאן סליבז, כבר עשרים וחמש שנים. אחר כך הוא שלף מגזין עם הריאיון האחרון של סבסטיאן, ואומר שהוא מוכן להיפטר ממנו תמורת עשרים וחמישה דולר.

אבל לחבר'ה נגמרו המזומנים. אז ווריק אמר להם שיש כספומט ממש בהמשך המסדרון, ושהוא ישמח לחכות להם.

אחר כך ווריק אמר להם שיש לו מוסך מלא במוצרים של מטאלצ'יוואווה שהוא מנסה להיפטר מהם, ושאם הם רוצים לקפוץ אליו מתישהו, הוא ישמח להציע להם עסקה ממש טובה על פריטים נדירים.

אבל נראה לי שלרודריק ולחבר'ה היה קצת לא נעים, והם הרגישו שהם כבר קיבלו את כל מה שרצו. ולמרות שרודריק אמר לווריק שהם קופצים לכספומט וחוזרים, במקום זה הם הלכו ישר הביתה.

חמישי

הדבר הטוב שיצא מהפגישה של חיתול תאון עם הבסיסט ההוא, היה שהם החליטו שמעכשיו הם לא עושים כלום בלי **שישלמו** להם.

אמא אמרה שיש הרבה אנשים שמחפשים להקה לאירועים שלהם, אז החבר'ה ניסו להפיץ את הידיעה שהם זמינים לחתונות ודברים כאלה.

אבל פרסום בעיתון זה עסק יקר, אז במקום זה הם הכניסו מודעות למידעון של הכנסייה.

מידעון קהילת סנטה מרתה

בטקס של היום נהלל את חייו של אדוארד מ' רו, שהשאיר אחריו את אשתו עדנה ואת בנותיהם מרלי ואליס.

הגרלה כנסייתית

זכו בהזדמנות לבית מתנפח למסיבת יום ההולדת הבאה של ילדכם. כרטיסים ב־5$.

להקה לאירועים

חיתול תאון יופיעו באירוע הבא שלכם. התשלום במזומן בלבד. השכר גמיש. המעוניינים יכולים לפנות לאמו של רודריק הפלי אחרי הטקס של היום.

קבוצת הנוער

המפגש הבא יתקיים בקפטריה בגלל הצפה במרתף.

אבל לא יצא להם כלום, אז החבר'ה התחילו לשאול את החברים שלהם אם מישהו מהם מעוניין לשכור להקה. התברר שלאחד מהחברים של מקי יש בן דוד שחוגג בר מצווה. וההורים שלו כנראה היו די נואשים למצוא בידור, כי הם הציעו לשכור את חיתול תאוון אפילו בלי לבקש לשמוע את המוזיקה שלהם.

החבר'ה ממש התרגשו מזה שסוף־סוף יש להם הופעה בתשלום, אבל אז אמא אומרת להם שבר מצווה הוא אירוע רשמי, ושהם צריכים להתלבש יפה לקראתו. אז הם פתרו את הבעיה הזאת בעוד נסיעה לחנות של התחפושות.
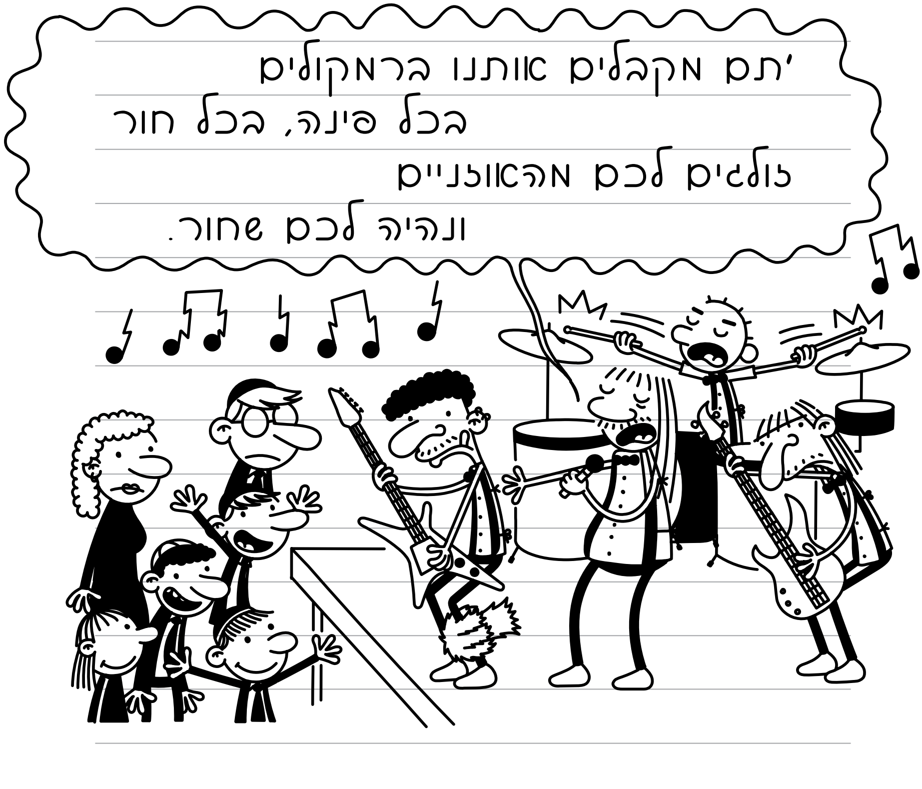

רודריק אמר לי שהם יצטרכו ממני עזרה בהתארגנות לאירוע, אבל גם אני החלטתי שהימים שעבדתי בחינם נגמרו. אז אמרתי לו שאם הוא רוצה שאני אמשיך לעבוד בשבילם, אני חותך 10% ממה שמשלמים ללהקה מעכשיו, והוא הסכים לזה.

בחיים לא הייתי בבר מצווה, אז לא ידעתי לְמה לצפות. אבל האוכל היה מעולה וכל העסק היה לגמרי כיפי.

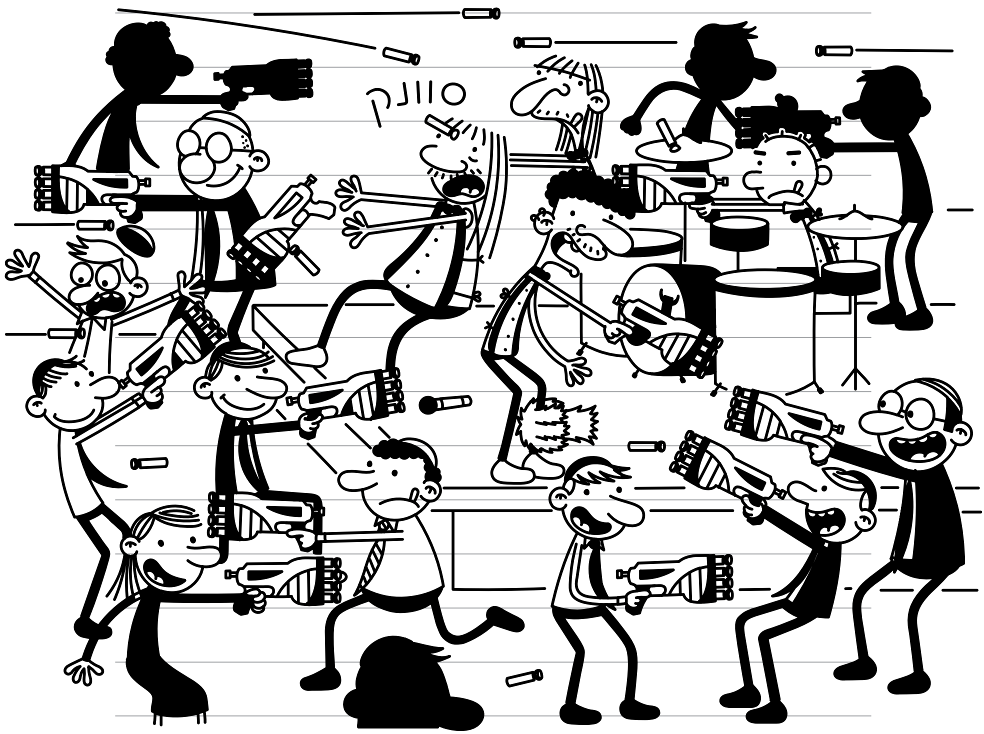

כולם בילו נהדר, וכשחיתול תאוון עלו לבמה, המסיבה נעשתה קצת יותר מלהיבה. ונראָה שלאף אחד לא אכפת שהמילים של הלהקה לא היו ממש הולמות חגיגה דתית.

כשחיתול תאוון יצאו להפסקה, נער הבר מצווה פתח את המתנות שלו, שרובן היו ספרים וכאלה. אבל אז ההורים שלו הפתיעו גם את כל האורחים **האחרים** עם מתנות.

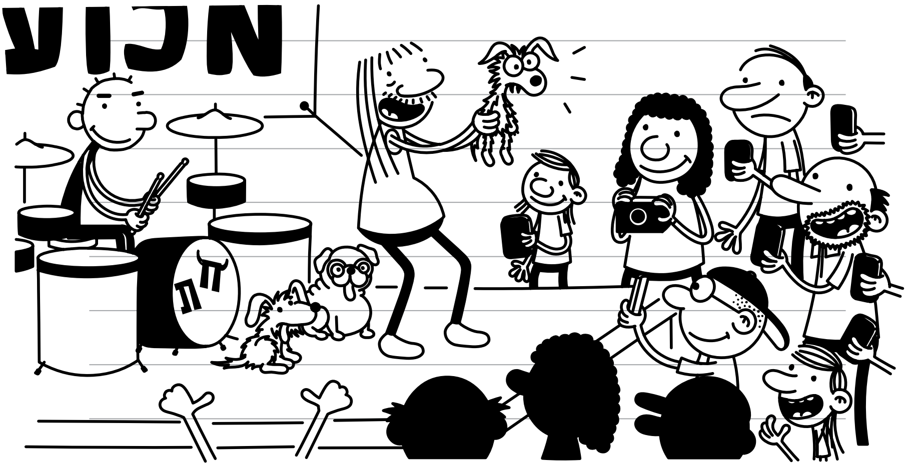
כל אחד קיבל אקדח חצים משלו ומאה חִצֵי ספוג. ומהשלב הזה התחילה התפרעות המונית.

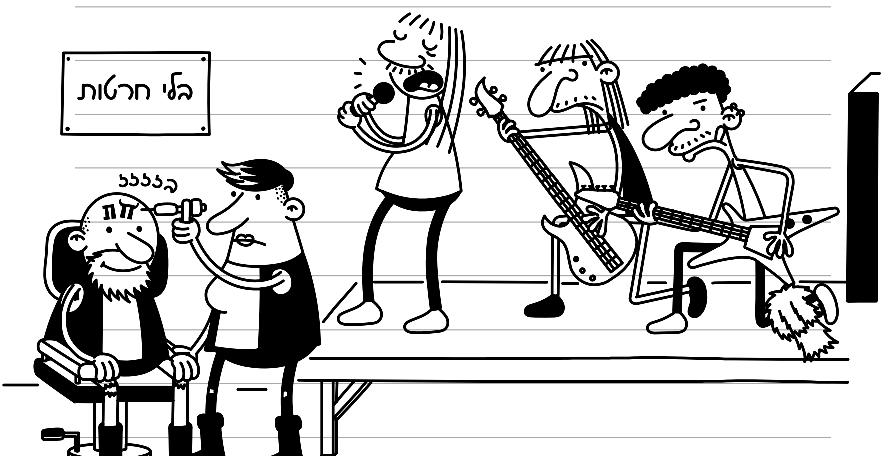
כולם נהנו בטירוף, ובסוף המסיבה ההורים של הילד שילמו ללהקה במזומן. ואני קיבלתי את ה־10% שלי, בדיוק כמו שרודריק הבטיח.

השמועה שהלהקה עשתה עבודה טובה כנראה עברה במהירות האור, כי תוך כמה ימים היתה לחיתול תאוון שורה של הופעות מוזמנות.

הם הופיעו בספינה, באירוע איסוף תרומות לכלבים
פצועים, וגם בתחרות הכלב הכי מכוער במדינה.
וביל אפילו זכה להציג את המנצח.

אחרי זה הם ניגנו בתחרות חוטבי עצים, ובפתיחה
חגיגית של מכון קעקועים.

אבל האירוע הכי פרוע שהם השתתפו בו היה של חברה שמייצרת תחליף חלב לתינוקות, שערכה מסיבה לאימהות טריות. ולא הצלחתי להבין אם הנשים ההן באמת אהבו את המוזיקה של חיתול תאוון, או שהן פשוט שמחו להזדמנות לשחרר קצת לחצים.

ביל, דרו ומקי התלהבו מהמצב החדש, כי סוף־סוף הם הרוויחו קצת כסף. אבל זה שלא נראה מרוצה מהמצב היה **רודריק**.

הוא אומר שזה אחלה שיש קצת כסף לבזבוזים, אבל אם הם רוצים לנצח במלחמת הלהקות, הם צריכים להשקיע מאמץ רציני בהרחבת מעגל המעריצים שלהם.

הוא אומר שכשמטאלצ'יוואווה התחילו, הם היו מופיעים שבעה ערבים בשבוע, והיתה להם עדת מעריצים שהלכה אחריהם ממקום למקום כדי לראות אותם מנגנים.

רודריק אומר שהמעריצים של מטאלצ'יוואווה קראו לעצמם "פלוגת העצם", ושהם לבשו בגדים מטורפים להופעות.

רודריק חושב שאם חיתול תאוון רוצה לנצח במלחמת הלהקות, הם צריכים שיהיו להם מעריצים מטורפים **משלהם**.

הוא אומר שהם יכולים להשיג תותח חולצות, ולירות אמנו חיתולים לתוך הקהל בהופעות שלהם.

האחרים לא עפו על הרעיון, כי עכשיו שהיה להם קצת כסף, הם לא רצו להוציא את כולו על חיתולים.

אבל רודריק כבר חשב על זה עד הסוף. הוא אומר שאם הם יוכלו למצוא נותן **חסות**, הם יקבלו חיתולים **בחינם**.

ותאמינו או לא, הוא ממש קבע כמה פגישות עם חנויות מוצרים לתינוק, וניסה למכור להן את הרעיון שלו. אבל נראה שאף אחת מהן לא התלהבה מזה שהמותג שלה יהיה מקושר ללהקת הֶווי מטאל.

פברואר

<u>שבת</u>

בסופו של דבר, כל האירועים האלה שהלהקה של רודריק השיגה לא היו בזבוז זמן, כי עכשיו הרבה יותר אנשים יודעים על חיתול תאון. והיום הזמינו אותם לנגן בפסטיבל מוזיקה שמתקיים בעוד כמה שבועות.

פסטיבל "רוק בראש" הוא אירוע באוויר הפתוח, שבו כמה להקות מנגנות מול מיליוני אנשים. והחבר'ה ממש מתרגשים, כי **שנים** שהם הלכו לפסטיבל הזה כמעריצים.

הדבר המבאס היחיד הוא שבפסטיבל לא משלמים הרבה ללהקות על ההופעה, אז הן צריכות להרוויח כסף בדרכים אחרות.

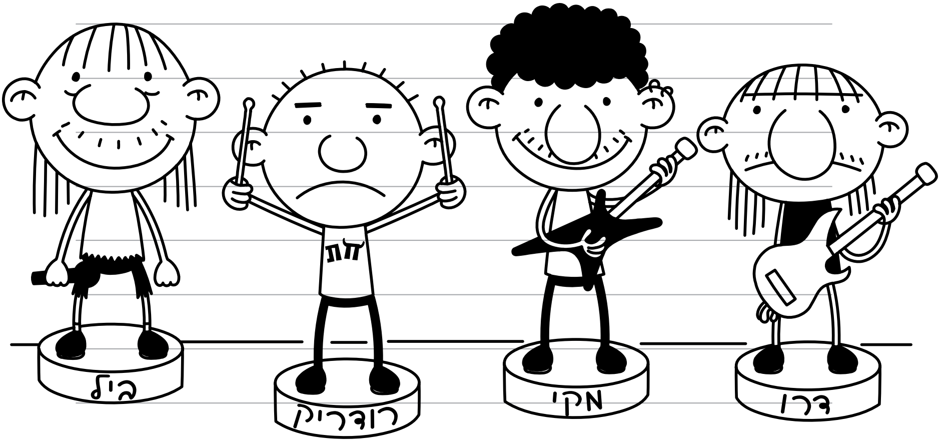
והדרך שבה חיתול תאון מתכננת להרוויח כסף היא על ידי מכירת המון **מרצ'נדייז**.

רודריק אומר שלכל להקה שמופיעה בפסטיבל רוק בראש יש דוכן של מוצרים שלה בחניון. אבל הוא אומר שלחיתול יש יתרון על המתחרים, בגלל האוטו גלידה שלהם.

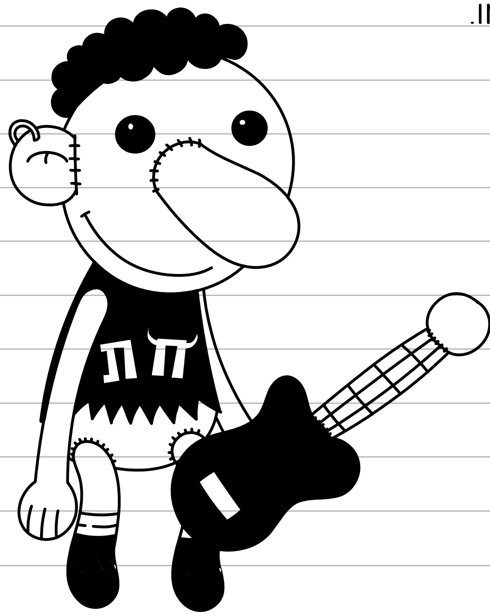

הבעיה היא שללהקה עוד **אין** ממש מרצ'נדייז כרגע, ואין הרבה זמן לייצר משהו כזה. אז הם שברו את הראש מה הם באמת יכולים להכין בשלושת השבועות הקרובים.

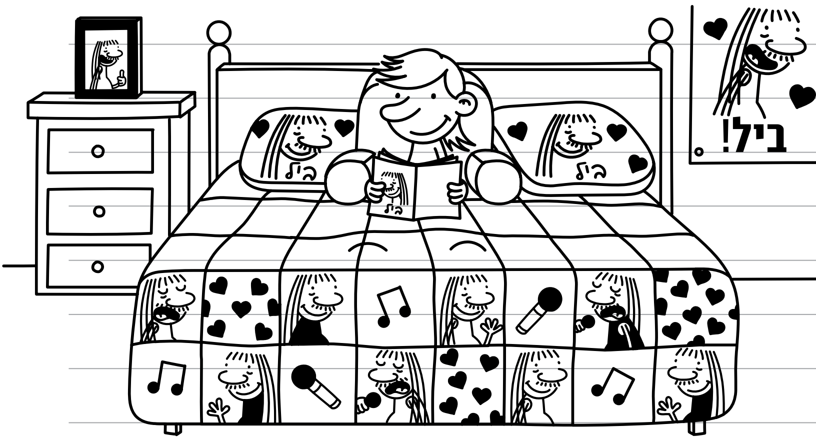
דרו רוצה לייצר בובות בּוֹבְּלְהֶד, והוא אומר שאפשר להכין לכל חבר בלהקה בובה שלו.

אבל אקי צאוק בצניין של בובות **רכות**, כי הוא חושב שיהיה מגניב שתהיה לו בובה במילוי קלקר של צצמו.

ביל חושב שבובות רכות זה **ילדותי** מדי, אז
במקום זה הוא רוצה לייצר סט מצעים למעריצים
היותר מבוגרים.

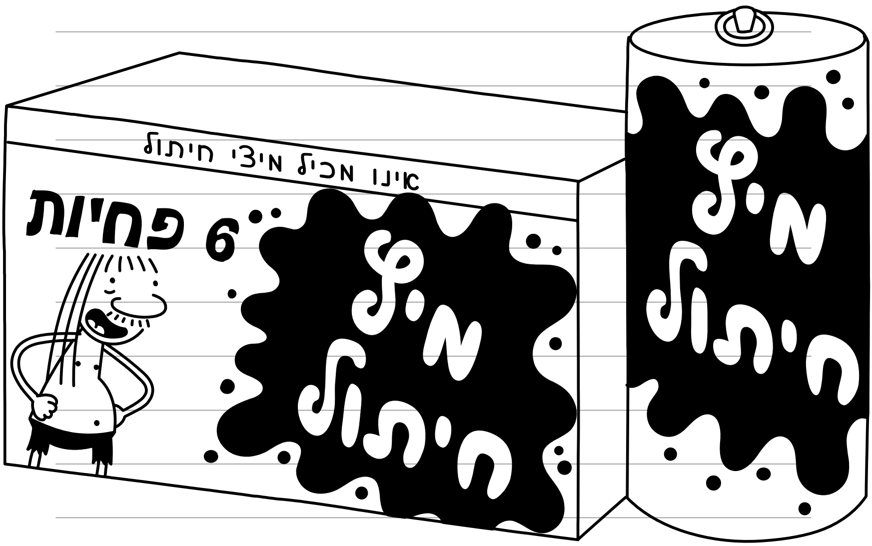

רודריק אומר שכשמטאלצ'יוואווה היתה בשיא, היו
להם מברשות שיניים משלהם עם זיפים שהיו עשויים
מהשיער האמיתי של חברי הלהקה.

אבל ביל כנראה פוחד להקריח, כי הוא לא עלה על הרעיון.

הדבר שהכי הלהיב את החבר׳ה היה ליצור ליין של משקה אנרגיה משלהם. והם אפילו המציאו שם למוצר שלהם.

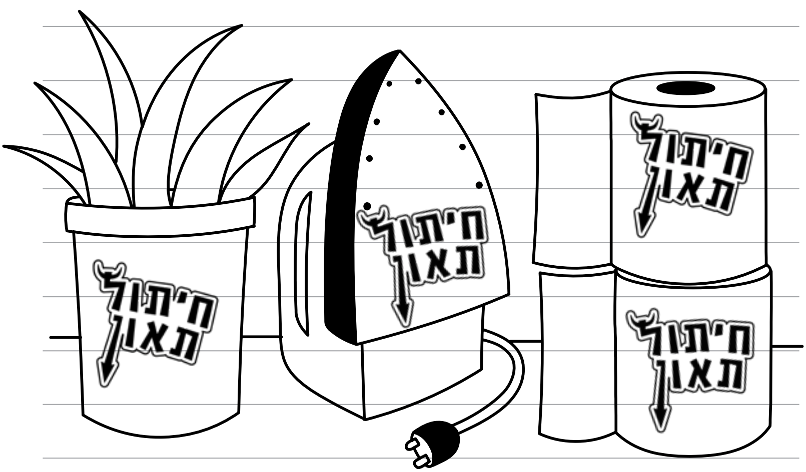

רודריק אומר שאולי הם יוכלו להכניס בכל פחית טיפת זיעה של כל חבר להקה.

אבל מקי אומר שמשהו מהסוג הזה בחיים לא יקבל אישור ממשרד הבריאות.

אחרי שהם התחילו לבדוק איך בכלל מייצרים דברים כאלה, הם גילו שזה יקר מדי, ושבכל מקרה אין מספיק זמן. אז הם החליטו פשוט לקחת מדבקות שנשארו להם ולהדביק אותן על דברים שהיו מפוזרים בבית.

אבל קשה לי לדמיין מי יקנה מגהץ חיתול תאון משומש בפסטיבל מוזיקה.

אלא שרודריק לא בונה על להרוויח עוד כסף רק ממכירות של מוצרים.

הוא אומר שלחלק מהלהקות יש דבר כזה שנקרא "הַכֵּר ודַבֵּר" אחרי ההופעות, שבו מעריצים שרופים יכולים לשלם כדי לבלות עם הלהקה.

רודריק אומר שיש כאלה שמוכנים לשלם ערמות של כסף רק כדי לקבל חתימה ותמונה.

אז הערב החבר'ה העבירו כמה שעות בניסיון לחשוב על חבילות "הכר ודבר" בדרגות מחיר שונות.

חיתול תאון
"הכר ודבר"
חבילות*

נפנוף לשלום......$2

כיפים............$5

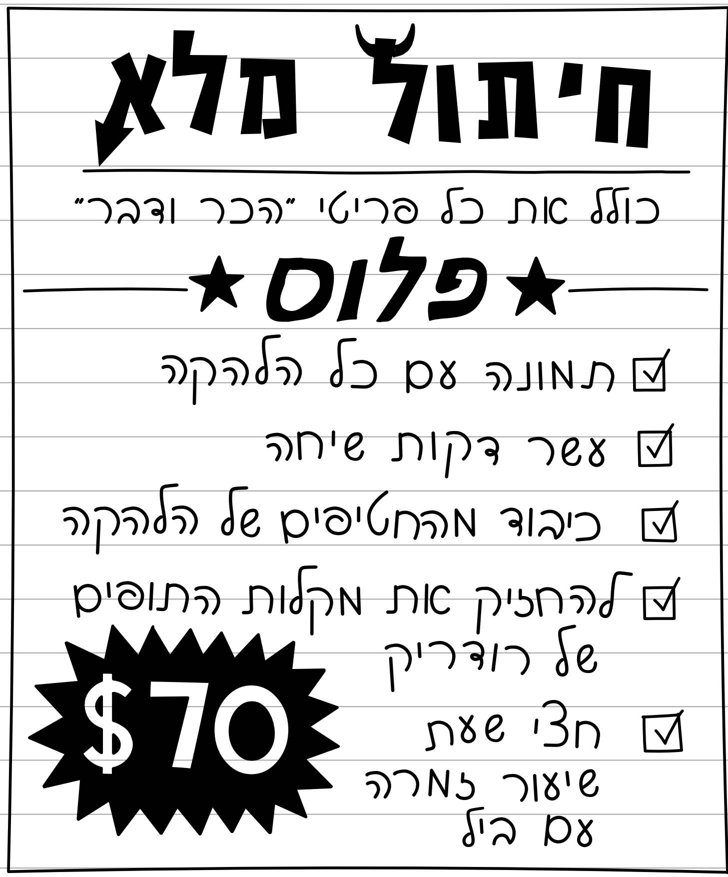
לחיצת ידיים......$8

סלפי $10

פריט חתום......$15

* המחיר לחבר להקה בודד

מקי חשב שהם צריכים לתכנן משהו למעריץ-על של חיתול תאוון, כזה שמוכן להוציא בוכטה על חוויה יותר ייחודית. וככה הם העלו את רעיון "החיתול המלא".

אבל בתור מישהו שכבר העביר הרבה זמן עם הלהקה, אני יכול להגיד לכם מניסיוני שיש דברים יותר טובים להוציא עליהם כסף.

מרס

<u>ראשון</u>

רודריק וחברי הלהקה שלו רצו להגיע לפסטיבל כמה שעות לפני ההופעה שלהם, כדי שיוכלו למכור מוצרים בחניה. אבל מעריצים כנראה אוהבים להגיע לאירועים האלה ממש מוקדם, כי עד שהגענו לשם כבר תפסו את כל המקומות הטובים.

החבר'ה מצאו חניה לרכב ליד השירותים הניידים, שזה לא המקום הכי טוב בעולם למכור בו מרצ'נדייז.

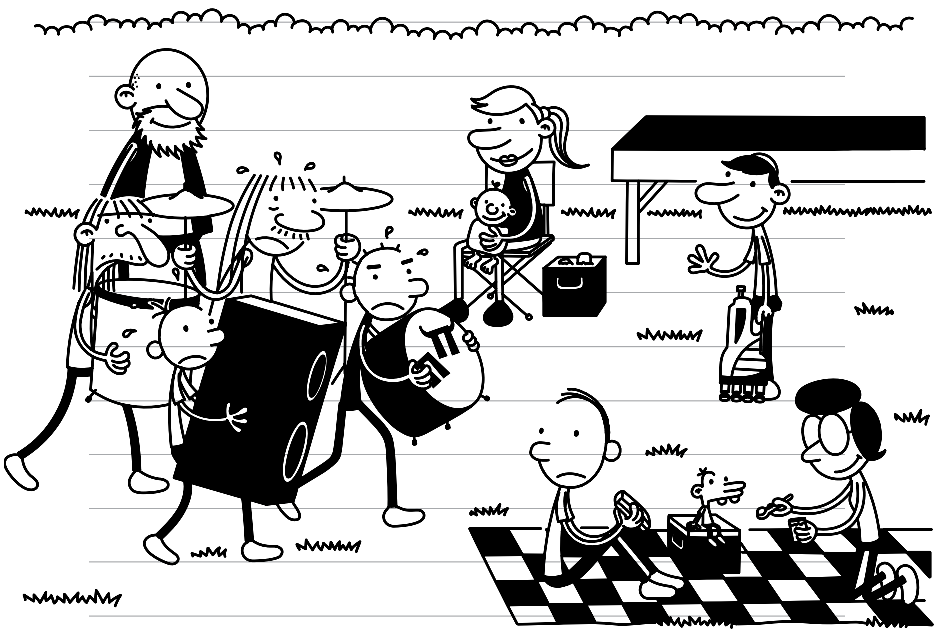
והסיבה היחידה שהם מכרו משהו **בכלל**, היתה שאנשים היו נואשים לנייר טואלט.

שעה לפני שחיתול תאון היו צריכים לעלות לבמה, פרקנו את כל הציוד מהרכב וסחבנו אותו אל הבמה הראשית.

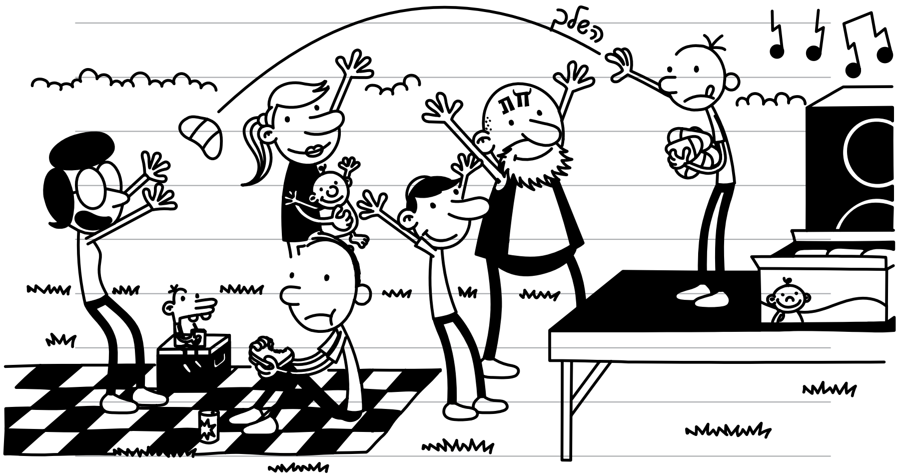
אבל התברר שחיתול תאון לא שובצה להופיע על הבמה הראשית, וזאת היתה אכזבה גדולה לחבר'ה. הם הופיעו על הבמה ה**קטנה** יותר, שהיתה בצד השני של מתחם הפסטיבל.

לא היה הרבה זמן עד העלייה של הלהקה לבמה, אז הגענו לשם כמה שיותר מהר, אבל בסוף לא היה צריך להזדרז, כי גם ככה לא הגיעו הרבה מעריצים לראות את חיתול תאוון. והיה שם לפחות מישהו אחד שנראה כאילו הוא בכלל לא רוצה להיות שם.

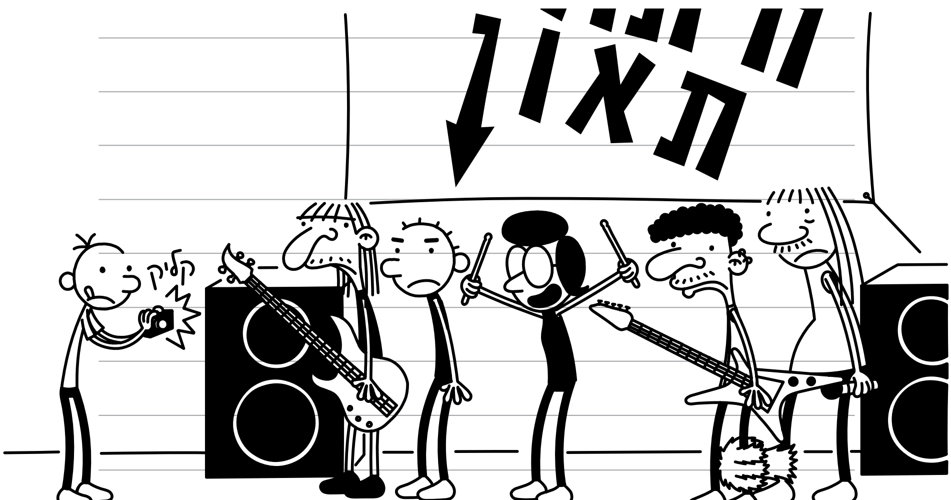

למרות שהחבר'ה התאכזבו ממספר האנשים שהגיעו, רודריק בכל זאת רצה להשליך חיתולים אל הקהל. אז הוא מינה אותי לתפקיד.

אבל היו לנו ממש מעט, ולא הצלחנו להשיג לנו את אחד מהרובים האלה של החולצות.

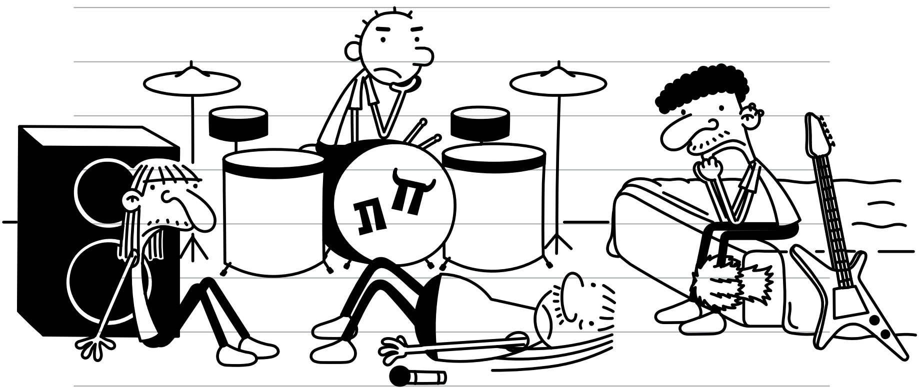

אחרי שההופעה נגמרה, החבר'ה רצו לארוז וללכת הביתה. אבל למזלנו הרע, אמא נרשמה לחיתול המלא, ככה שנתקענו שם לכמה זמן.

שישי

אחרי פסטיבל רוק בראש אף אחד מהחבר'ה לא בעניין של חזרות. מלחמת הלהקות מתקיימת בעוד כמה שבועות, אבל נראה לי שכולם יודעים שאין להם סיכוי אמיתי **לנצח** בתחרות הבאות.

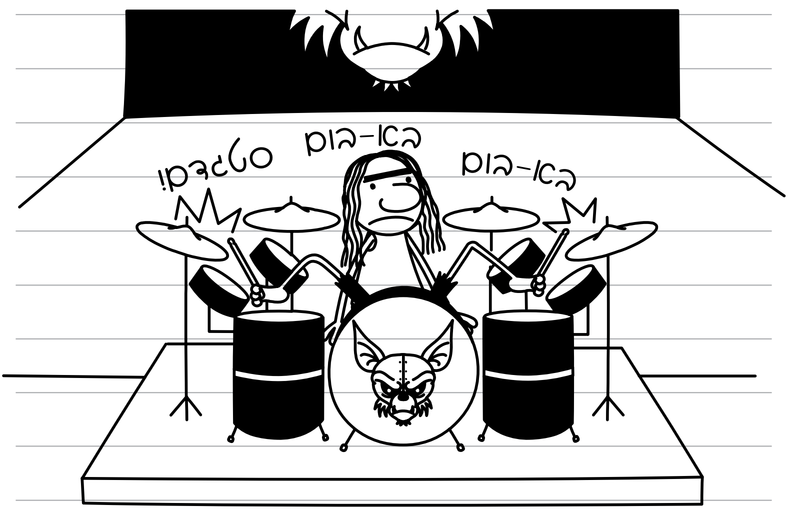

רודריק החליט שהדבר היחיד שיכול לשנות את המצב של חיתול תאון זה שיחת מוטיבציה ממישהו שהיה בנעליים שלהם. הוא חושב שאם הם יצליחו לאתר את המתופף של מטאלצ'יוואווה, סבסטיאן סליבז, הוא יוכל להדליק בלהקה את הניצוץ שהיא צריכה.

עקרונית, סבסטיאן סליבז הוא הגיבור של רודריק, והוא תמיד אומר כמה הוא אדיר.

על פי רודריק, סבסטיאן שבר פעם את הידיים שלו בתאונת המבורגרים על האש, וכולם חשבו שמטאלצ'יוואווה תצטרך לבטל את סיבוב ההופעות העולמי שלה.

אבל סבסטיאן לימד את עצמו לתופף עם **הרגליים**, ככה שהלהקה לא פיספסה אפילו הופעה אחת. ומאז הוא פשוט המשיך לעשות את זה ככה.

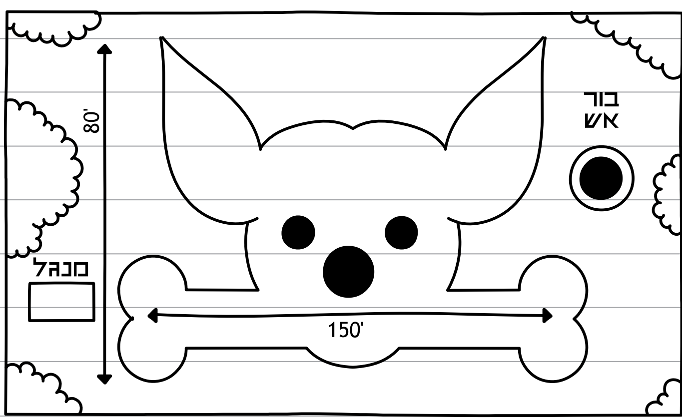

הבעיה היחידה בלמצוא את הבחור הזה היא שהוא כנראה לא רוצה להימצא. כי אחרי שהוא עשה את הריאיון האחרון הזה למגזין, נראה שהאדמה פשוט בלעה אותו, ואף אחד לא שמע ממנו מאז.

אבל רודריק הפך את החיפוש אחרי סבסטיאן סליבנ למשימה. אז בזמן האחרון הוא עובר על מאמרים ותמונות ממגזינים ישנים, לראות אם הוא יכול למצוא רמזים שייתנו לו איזשהו מושג איפה סבסטיאן נמצא **עכשיו**.

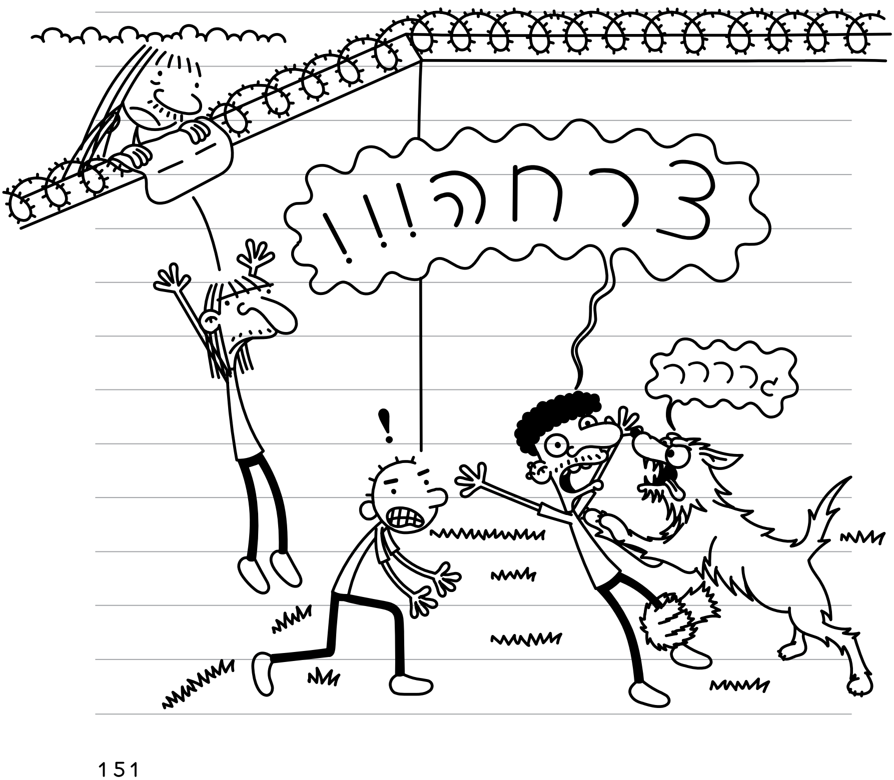
לרודריק לא היה שום קצה חוט, אבל אתמול בערב היה למקי רעיון גאוני. הוא אמר שאם אתה בונה בריכה אתה חייב להוציא **רישיון**, שמתויק ברשומות הציבוריות.

החבר'ה התחילו לחפש את כל רישיונות הבריכה שהונפקו בערך בזמן שהצילום האחרון של סבסטיאן צולם. ואפילו שהיו הרבה בריכות שנבנו בשנה ההיא, היתה רק **אחת** בצורת ראש של צ'יוואווה.

החבר'ה חיפשו צילום לוויין של הנכס, וגילו שהוא מוקף חומה גדולה. ככה שזה נראה כמו המקום הטיפוסי שבו כוכב רוק יגור.

כולם הבינו שכשהם יגיעו אל הבית, הם לא יוכלו לנסוע עד שער הכניסה ופשוט לצלצל בפעמון. דרו אומר שאולי הם יוכלו לטפס על החומה ולהתגנב לשטח. אבל למפורסמים תמיד יש אבטחה כבדה, כך שבעיניי זאת תוכנית **גרועה**.

ביל אומר שאולי הם פשוט יחכו עד שסבסטיאן יצא מהשער, ואז הם יוכלו לזרוק אותו לתוך האוטו גלידה. אבל אף אחד מהבנים לא היה בטוח אם זה **חוקי** בכלל.

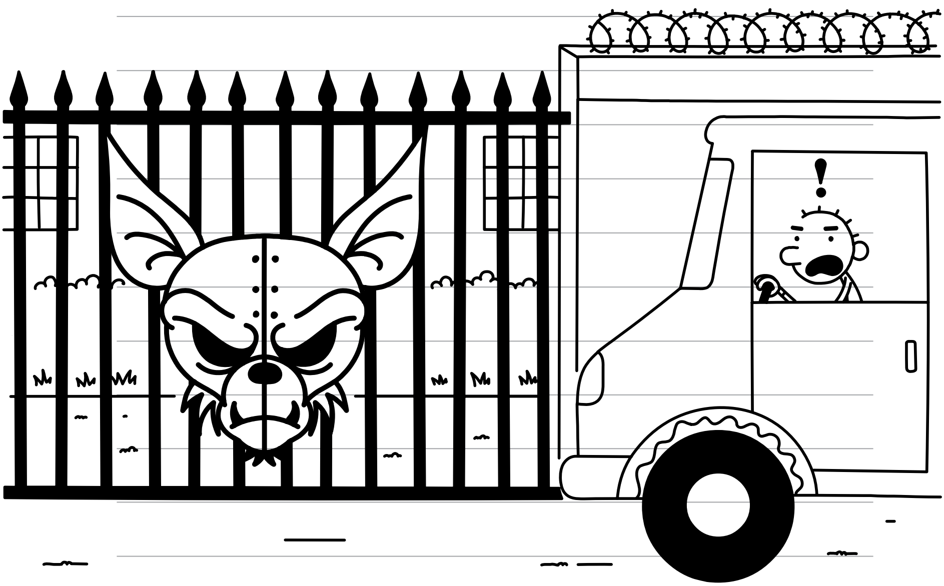
הם לא הצליחו להסכים על התוכנית, אז הם פשוט הסכימו לאלתר בשטח כשיגיעו לשם.

לרוב אני מצטרף אל הלהקה, אבל החלטתי שהפעם אני אוותר. כי למרות שידעתי שמה שלא יקרה שם בטח יהפוך לפרק טוב בספר שלי, לא נראה לי שווה להיזרק בגלל זה **לכלא**.

שבת

לשם שינוי אני מרוצה שסמכתי על החושים שלי, כי אחרי שרודריק עידכן אותי לגבי כל מה שקרה היום, שמחתי שלא חוויתי את זה על בשרי.

הלהקה יצאה מוקדם בבוקר, וכשהם הגיעו לנכס, הם ידעו שזה המקום הנכון.

הם ישבו שם כמה זמן וניסו להחליט מה עושים. אבל בזמן שהם התווכחו על המהלך הבא שלהם, שליח אוכל הגיע לשער, השאיר שקית ונסע משם.

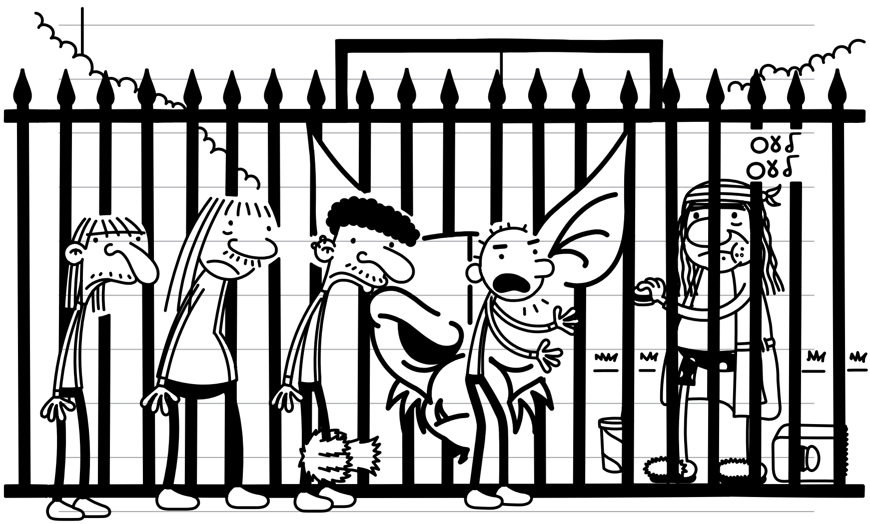
דקה אחרי זה השער נפתח, וסבסטיאן סליבג בכבודו ובעצמו עמד שם. רק שהוא נראה מבוגר בעשרים וחמש שנים מאיך שהוא נראה בתמונה במגזין.

רודריק יצא מהאוטו גלידה, וכשהוא עשה את זה סבסטיאן קלט אותו. ואני מתאר לעצמי שזאת לא היתה הפעם **הראשונה** שמעריצים של מטאלצ'יוואווה הופיעו בבית שלו, כי הוא ננעל בחצרה מאחורי השער עוד לפני שהחבר'ה התקרבו למרחק של עשרה מטר ממנו.

סבסטיאן הלך משם, אבל רודריק צעק וביקש ממנו לעצור. רודריק אומר שהם לא באו בשביל חתימות, ושהם רוצים רק **לדבר**.

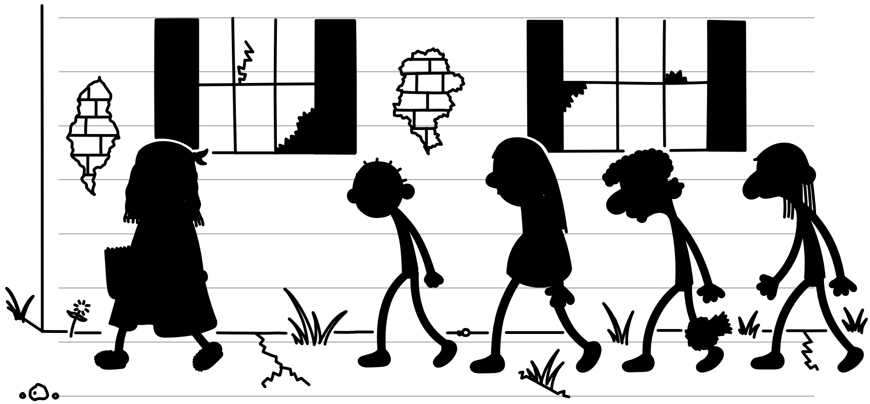
סבסטיאן כנראה היה מוכן לשמוע מה היה לרודריק להגיד, כי הוא עמד שם בזמן שאכל את ההמבורגר שלו.

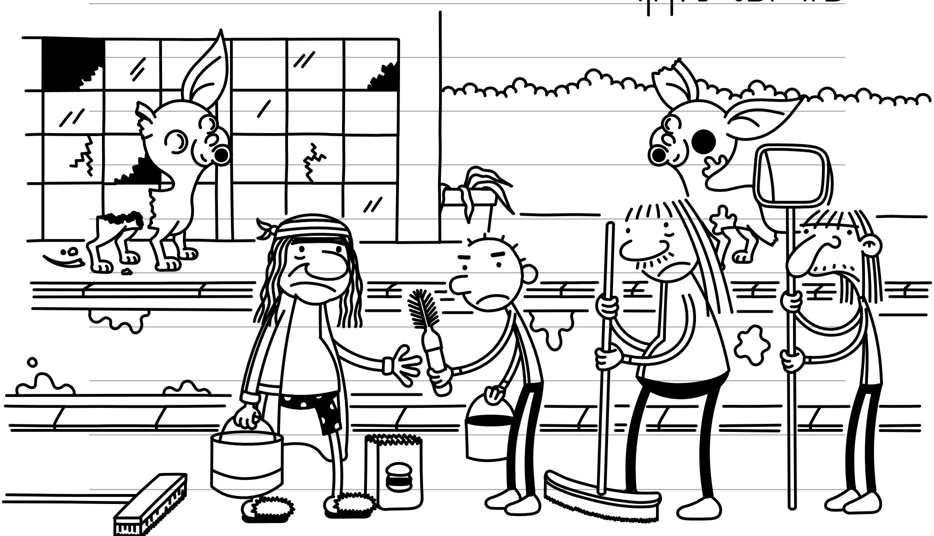
רודריק אומר לסבסטיאן שהם כולם מעריצים שרופים של מטאלצ'יוואווה ושהם מנסים ללכת בעקבותיהם, והוא שואל אם לסבסטיאן יש איזו עצה לחיתול תאוון איך להגיע לפסגה.

לסבסטיאן לקח עוד דקה לגמור את ההמבורגר והצ'יפס שלו, ואז הוא לחץ על כפתור שפתח את השער. ואף אחד מהם לא האמין שזה קורה.

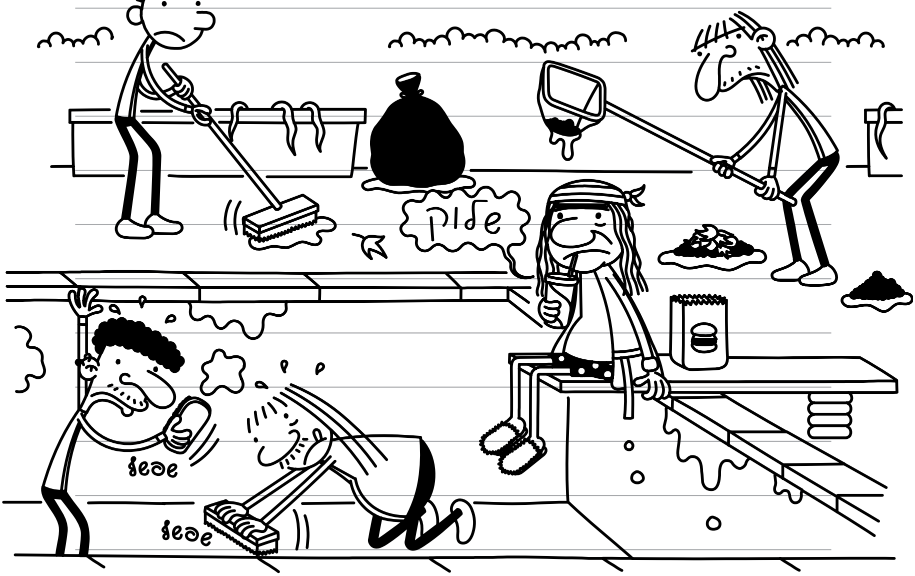
הם הלכו אחרי סבסטיאן לתוך המתחם, ואפילו שהאחוזה היתה די מרשימה, ראו שהיו לה ימים טובים יותר.

סבסטיאן עצר ליד הבריכה, שבקושי היה אפשר לזהות אותה מהתמונה במגזין. ואז הוא נתן לחבר'ה ציוד וכלי ניקיון.

הוא אומר שכל עוד הם ינקו לו את הבריכה, הוא ישמח לדבר. אז החבר'ה התחילו לעבוד, בזמן שסבסטיאן שתה את המשקה התוסס שלו על המקפצה.

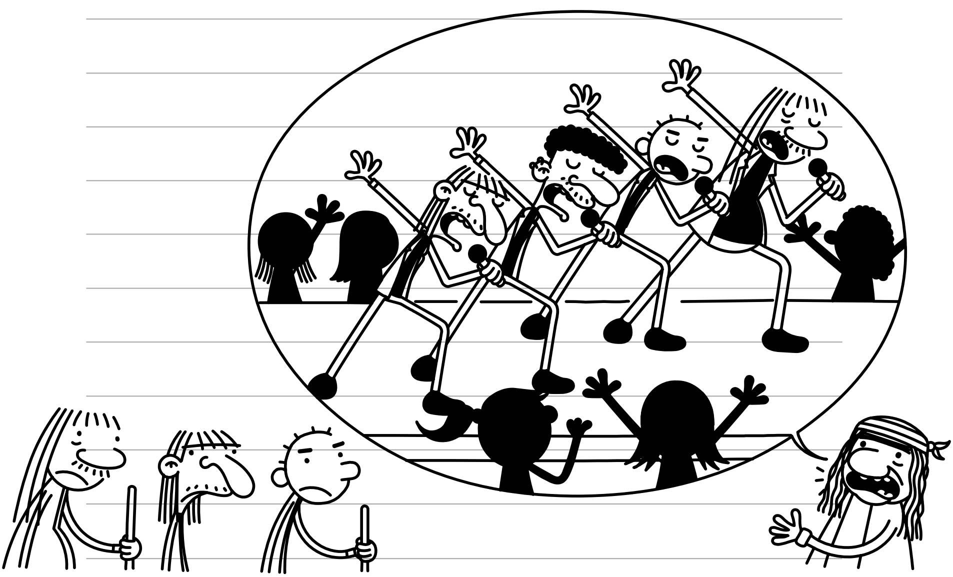
סבסטיאן אומר לחבר'ה שכשנגמר ללהקה שלו הכסף, הוא היה חייב למכור את כל המכוניות היקרות והדברים המפוארים שלו, רק כדי לשלם את המיסים על הנכס. ואחרי שנגמר לו הכסף **הזה**, הרשויות ניתקו לו את המים והחשמל.

ככה שהוא חי על מעט התמלוגים שמגיעים מהסדרה "גורי מטאלצ'יוואווה", שעדיין רצה בדנמרק, מתברר.

אבל את רודריק לא עניין לשמוע על הצרות של הבחור, אז הוא ניסה לשנות את הנושא כששאל אותו איזה עצה יש לו לחיתול תאון.

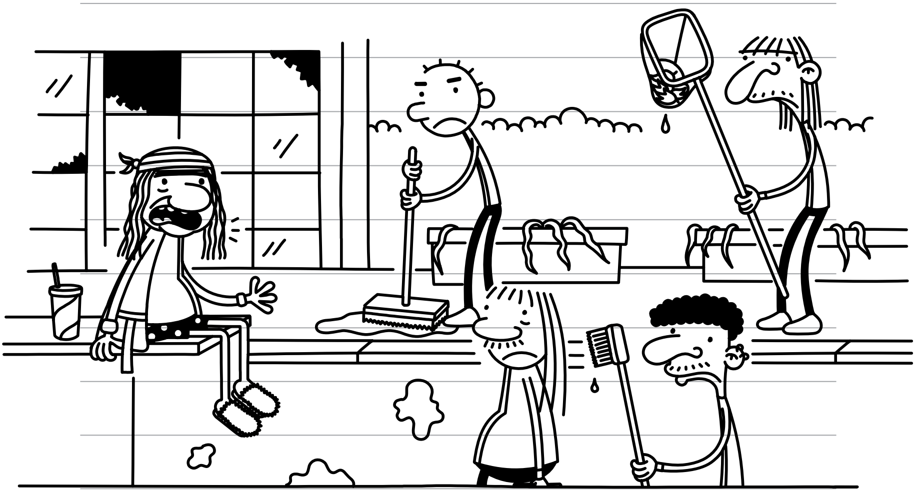
נראה לי שרודריק קיווה שסבסטיאן יעשה להם שיחת מוטיבציה, אבל הוא עשה את **ההפך**. הוא אומר שבימינו אין מקום ברדיו ללהקה שכותבת את השירים של עצמה ומנגנת את המוזיקה של עצמה.

אז אם חיתול תאון **באמת** רוצים לשחק אותה בגדול, הוא אומר שהם צריכים לזרוק את כלי הנגינה שלהם, ללמוד לשיר עם פלייבק ולשכור מישהו שיעשה להם כוריאוגרפיה.

אחרי זה סבסטיאן אמר שגם ככה כמעט בלתי
אפשרי להצליח בעסקי המוזיקה, אז העצה הכי
טובה שהוא יכול לתת לחבר'ה היא לפרוש עכשיו
ולהתמקד בְּמקום זה בהשכלה.

כי אם הם לא יעשו את זה, הם עוד יגמרו כמוהו,
בלי גרוש, בבית עם בריכה אבל בלי חשמל או מים
בברזים.

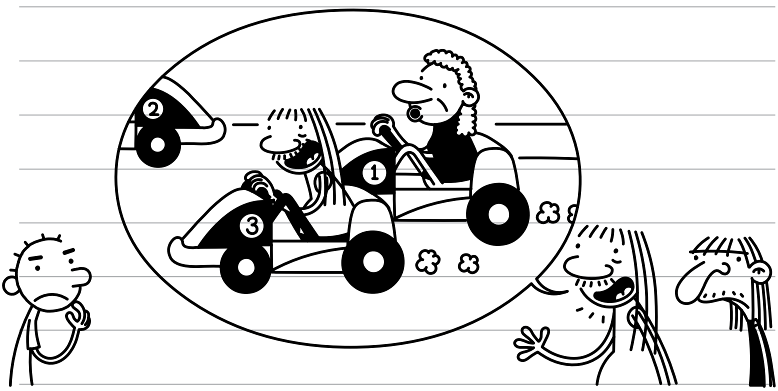

הדרך חזרה בטח הרגישה לכולם כמו נצח,
וכשהם הגיעו לבית שלנו, לאף אחד לא היה
מצב רוח לדבר. הדבר היחיד שכולם רצו היה
לחזור הביתה ולהתקלח ולרחוץ מעליהם את ריח
הכימיקלים של הבריכה.

שלישי

אחרי הנסיעה שלהם לפגוש את המתופף הרוע, רודריק והחבר'ה היו על הקרשים. הדברים שסבסטיאן אמר ממש טילטלו אותם, והם אפילו שקלו לשמוע לעצה שלו ולשכוח מהכול.

מקי בטח היה מרגיש הקלה, כי הציונים שלו היו על הפנים בגלל הלהקה. דרו חשב לקבל את העבודה הישנה של אחיו בדלפק המאפייה, וביל אמר כמה זה נחמד שיהיה לו קצת יותר זמן פנוי לבלות עם סבתא שלו.

אבל מבחינת רודריק, פרישה לא באה בחשבון. הוא אמר שהם לא צריכים לשמוע לְמה שיש לאיזה רוקיסט כושל להגיד, כי הבחור הזה סתם מריר בגלל **שבשבילו** זה לא עבד.

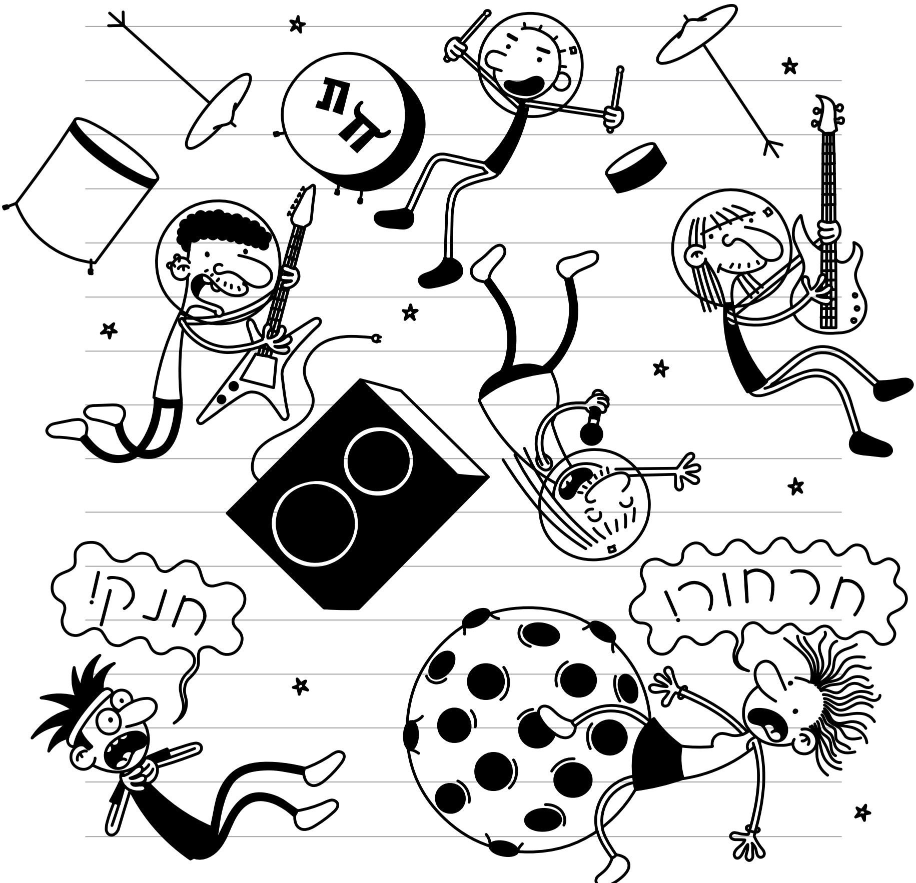
רודריק אומר שהסיבה שמטאליקה'יוואווה התפרקה היתה שהם הפכו להיות כל מה שהם היו **נגדו**. והוא אומר שכל עוד חיתול תאון נשארים מלוכדים, שום דבר לא יוכל לעצור אותם.

הנאום של רודריק כנראה השפיע על האחרים, כי פתאום כולם חזרו להיות לגמרי בעניין. ביל אומר שחיתול תאון יכולה להיות יותר מצליחה ממה שמטאליקה'יוואווה היתה **אי־פעם**, ואולי אפילו להפוך להיות הלהקה הכי גדולה **אי־פעם ומאז ומעולם**.

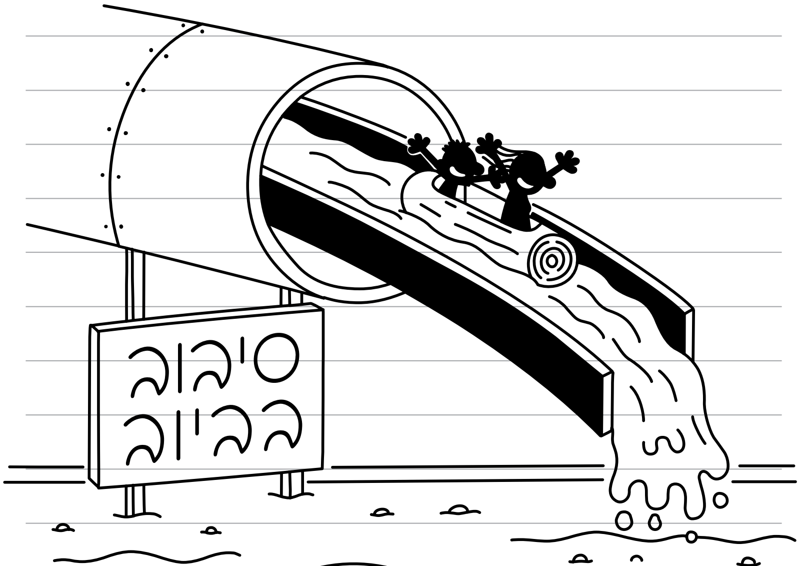

מקי אומר שאם הם רוצים להיות הלהקה הכי גדולה מאז ומעולם, הם יצטרכו לעשות משהו שאף אחד לא עשה לפניהם.

אז דרו אומר שאולי הם יוכלו לנגן מהחלל החיצון, וכולם ממש התלהבו מזה, למרות שלאף אחד מהם לא באמת היה מושג איך זה יכול **לעבוד**.

ביל אומר שלחיתול תאוון יכול להיות מתקן בפארק שעשועים, והוא אפילו צרך כמה רעיונות שכולם אהבו.

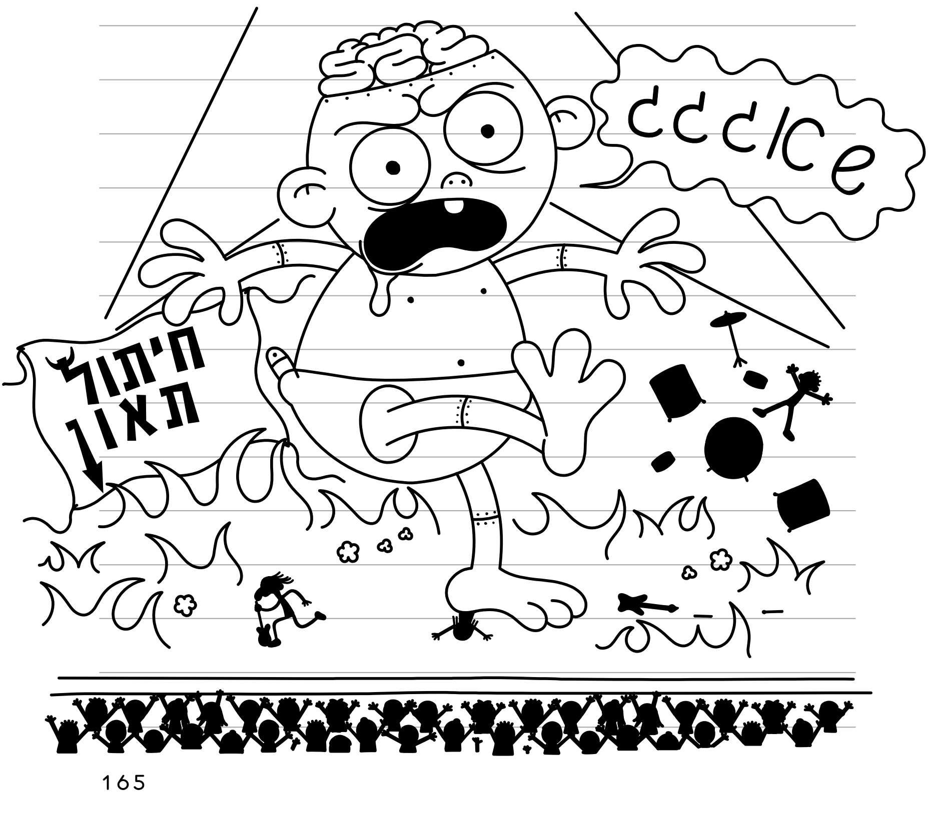

אבל רודריק אומר שבזיל חושב **בקטן** מדי. הוא אומר שלחיתול תאוון יהיה פארק עם נושא משלה, והחברה אפילו הכינו טיוטה של מפה, עם המיקום של כל המתקנים.

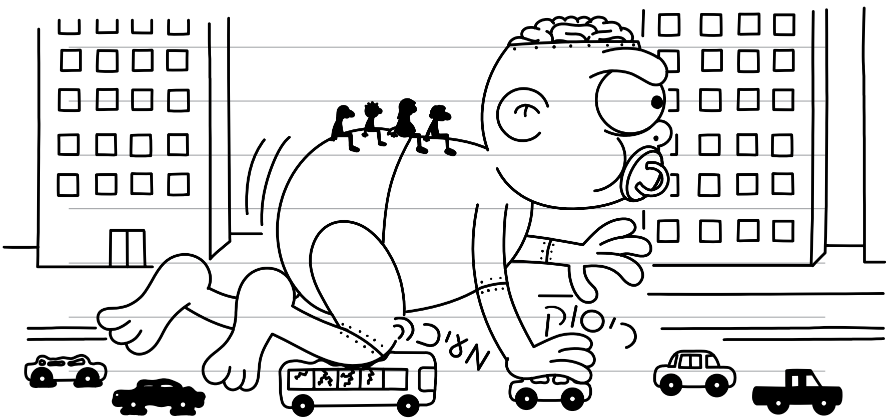

מקי אמר שהם יעשו כל כך הרבה כסף מפארק הנושא שלהם, שהם יוכלו להרשות לעצמם להרוס את כלי הנגינה שלהם בסוף כל הופעה, בדיוק כמו שמטאלצ'יוואווה היו עושים.

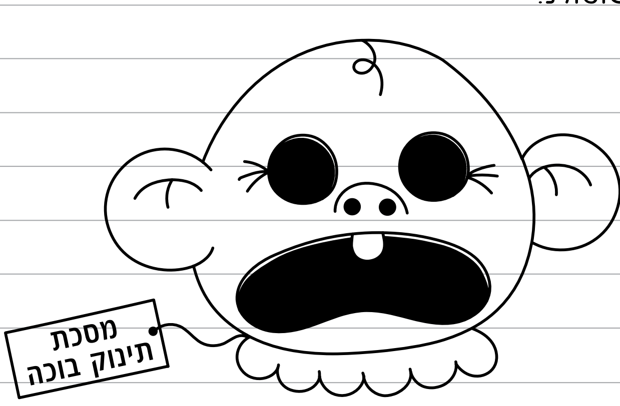
אבל אז לביל היה רעיון אפילו יותר **מטורף**. הוא אמר שהם צריכים לבנות תינוק רובוטי ענקי שיֵצא לבמה בשיר האחרון שלהם, וכשההופעה תסתיים הוא יהרוס את כל הציוד והבמה. וכולם חשבו שזה הרעיון הכי טוב **עד עכשיו**.

ואז דרו אומר שהתינוק יכול גם להיות כלי הרכב של הלהקה, ושהם ישתמשו בו לנסיעות ממקום למקום.

אפילו שהחבר'ה די התלהבו מהרעיונות של עצמם, התינוק הרובוטי הענקי יצטרך לחכות עד שהם יצליחו לחסוך קצת כסף. אז נכון לעכשיו הם יצטרכו להתפשר על מה שהם יוכלו להשיג בחנות התחפושות.

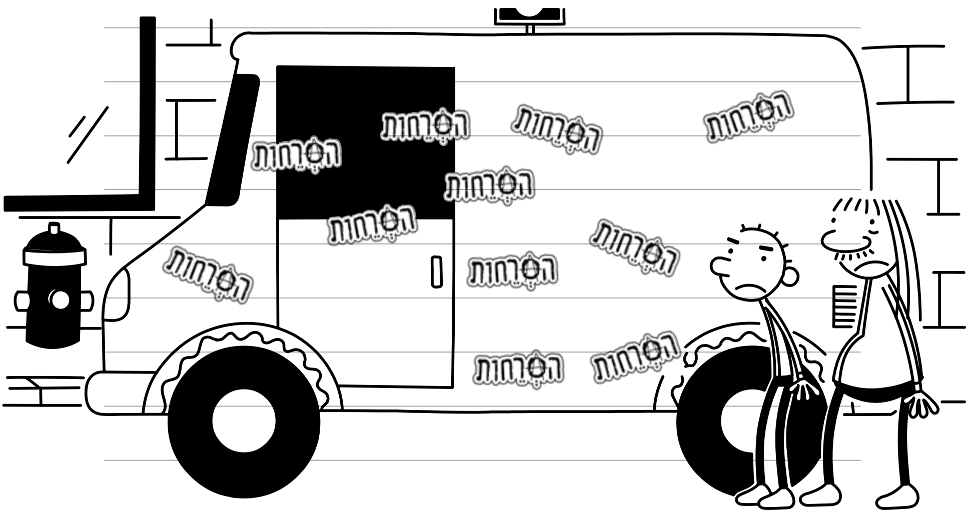
שבת

אחרי שחיתול תאוון החליטו לא להתפרק, הם ממוקדים־אש בהכנות למלחמת הלהקות. אבל גילינו שיש להם קצת **תחרות**.

יש להקה חדשה שמדביקה את הכרזות שלה בכל מקום בעיר. ונראה שלחבר׳ה האלה יש הרבה במשותף עם חיתול תאוון.

רודריק והאחרים די מאוכזבים, כי הם חושבים שהסְרֵחוֹת הם לא יותר מחיקוי של חיתול תאוון. הם אפילו גנבו את רעיון המדבקות של חיתול תאוון.

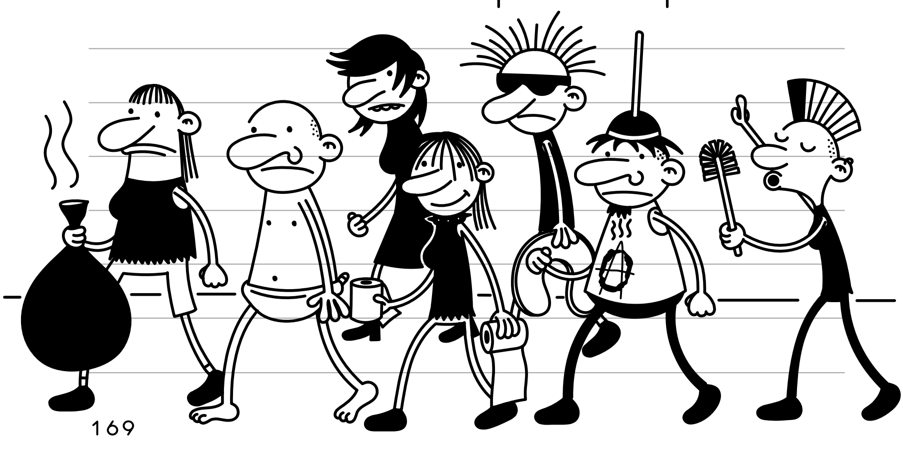
אבל מה שממש עולה לרודריק על העצבים זה שהסרחות השיגו לעצמם נותן חסות, ואחת ממודעות הפרסומות שלהם נמצאת בדיוק מעל היציאה שלנו לכביש המהיר.

לא רק הכרזות והמדבקות של הסרחות נמצאות בכל מקום, אלא גם **המוזיקה** שלהם. ונדמה שאתה לא יכול ללכת לשום מקום בלי לשמוע אחד מהשירים שלהם.

כבר יש להם המוני עוקבים ברשתות החברתיות, ויש להם צבא מעריצים שנקרא ה"מסריחים", ונראה שהם די דלוקים על הלהקה שלהם.

רודריק פוחד שהסרחות יגנבו לחיתול תאוון את ההצגה במלחמת הלהקות, אז הוא החליט שהם צריכים ללכת להופעה שלהם, לראות עד כמה האיום שלהם גדול.

אבל רודריק לא רצה שהאנשים במופע יזהו אותם, אז הוא החליט שהם צריכים ללכת **בתחפושת**. רק שבינתיים כל התחפושות השוות בחנות נחטפו מהמדפים, אז הם היו צריכים להתפשר על השאריות.

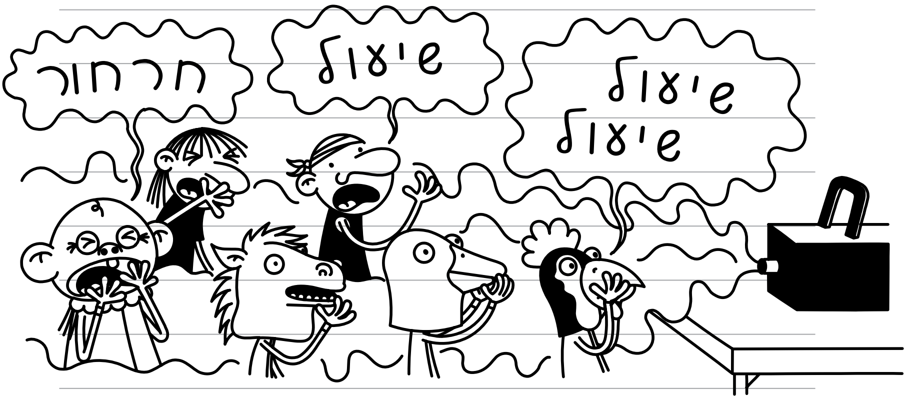
נראה לי שהחבר'ה קיוו שהסרחות יצדיקו את השם שלהם, אבל התברר שהם דווקא ממש **טובים**.

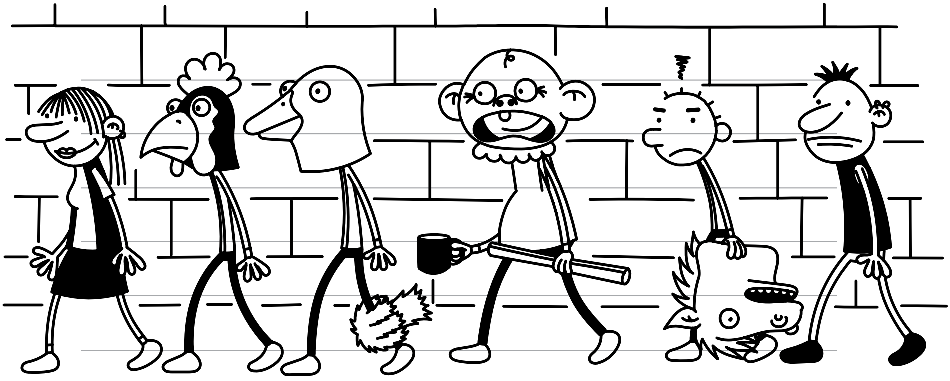
המעריצים הכירו את המילים של כל השירים שלהם, ורודריק חטף את הג'ננה בשביל הצטרף לשירה.

ללהקה אפילו היתה מכונת ריח, והם הגבירו אותה כשהם ניגנו את הלהיט הגדול שלהם, "רחרחו קצת מזה". וכמו שהבגדים של רודריק הריחו כשהוא חזר הביתה הלילה, אני מוכן להתערב שהם הכניסו למכונה ביצים רקובות.

המצב של חיתול תאוון לא היה יכול להיות **גרוע** יותר. והיחיד שנהנה היה ביל, שיצא מההופעה עם כל מיני מזכרות.

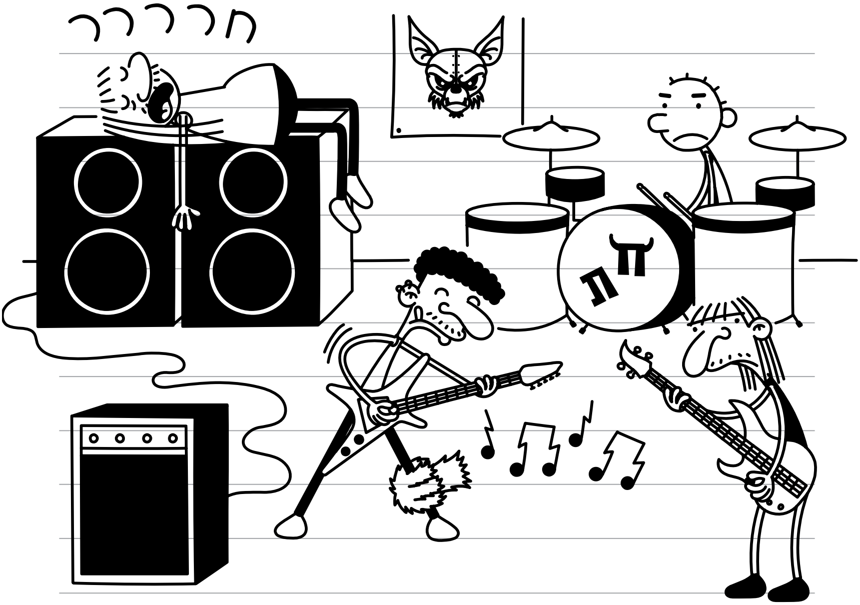

שבת

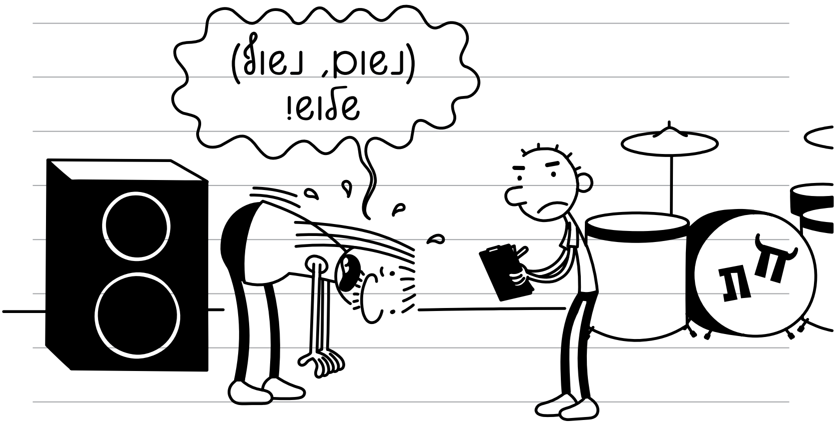
עכשיו, שרודריק יודע נגד מי חיתול תאוון מתמודדת במלחמת הלהקות, הוא יותר ממוקד **מתמיד**.

הוא אומר שאם הם רוצים לנצח להקה כמו הסרחות, הם יצטרכו לעבוד יותר **קשה** מהם. אז הוא עושה חזרות פעמיים ביום, אחת בבוקר ואחת בערב.

אבל נראה לי שלוח הזמנים החדש ממש משפיע לרעה על ביל, שחוטף נמנום בכל פעם שאקי מנגן סולו.

אלא שרודריק רודה בביל יותר מבכל אחד אחר. הוא אומר שאם חיתול תאון רוצים לנצח, הם יצטרכו להביא את כל האנרגיה בזמן התחרות. אז הוא הכין לביל תוכנית הריצה והתעמלות, כדי לעזור להכניס אותו לכושר.

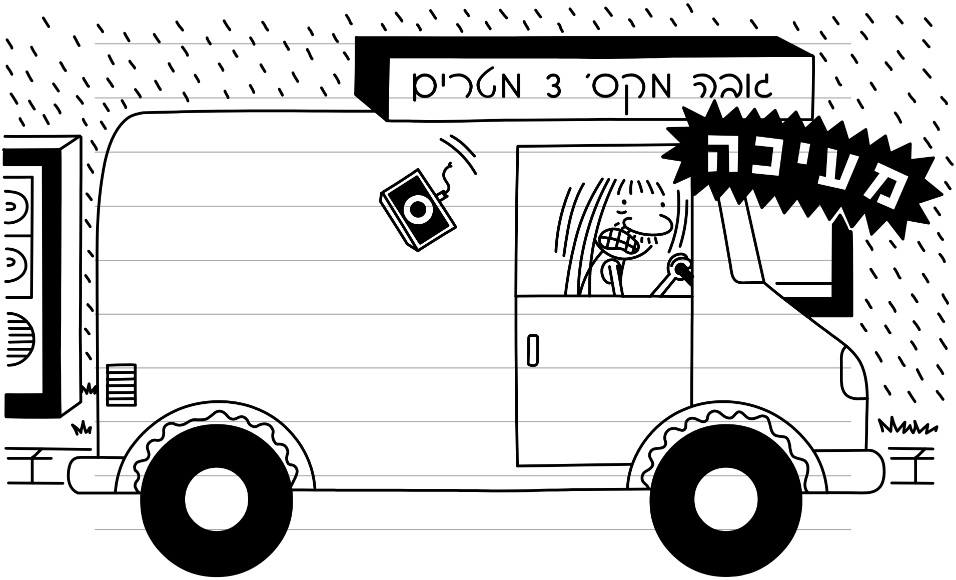

אבל רודריק גילה שביל מרמה בדיאטה החדשה שלו, כשהוא מצא ערמה של קופסאות דונאטס ריקות בחלק האחורי של האוטו גלידה.

כשרודריק עימת את ביל עם המידע הזה, ביל התוודה שהוא הולך ל"עוקץ הדבש" כל בוקר לפני החזרה. הוא אומר שהוא התחיל ללכת לשם בשביל קפה ודונאטס, אבל הסיבה שהוא חוזר לשם היא שהוא **מאוהב**.

וככה ביל אומר שזה קרה. לפני כמה שבועות ביל עצר בעוקץ הדבש, אבל כשהוא נעמד ליד חלון האיסוף, האוטו גלידה נתקע מתחת לגגון.

באותו יום ירד גשם, וביל לא רצה לצאת מדלת הצד ולהירטב.

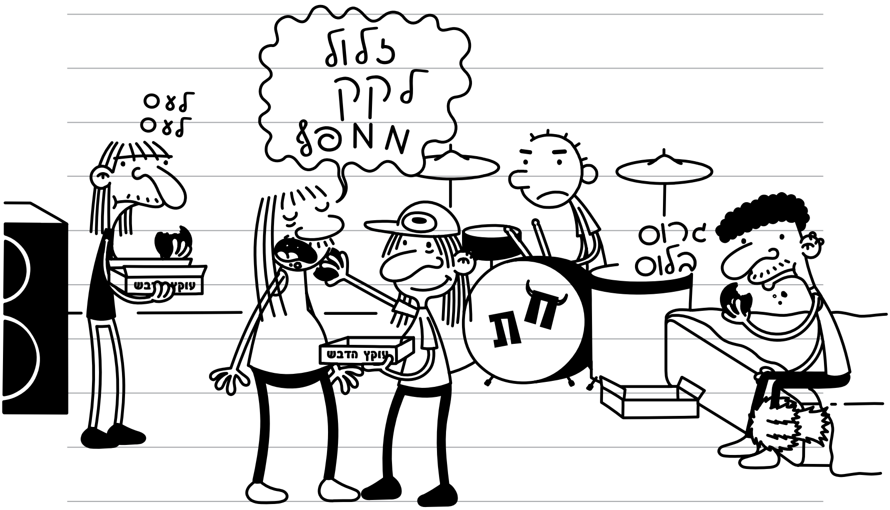
אז הוא נחל החוצה מהמכונית דרך חלון האיסוף.
ושם הוא מצא את עצמו עומד בפעם הראשונה מול
סגנית המנהל בקי.

לפי ביל, זאת היתה אהבה ממבט ראשון, ומאז אותו
יום הם יוצאים. אחרי זה ביל אומר שהוא לא יכול
להמשיך לעשות חזרות פעמיים ביום, כי בקי גומרת
את המשמרת בשש אחר הצהריים, והוא רוצה להיות
פנוי לבלות איתה בערבים.

רודריק אומר שהלהקה צריכה לדחוס כמה
שיותר חזרות שהיא יכולה, ושביל יכול להתחיל
להזמין את בקי לחזרות בערב, והם יוכלו להיות
ביחד.

אבל נראה לי שרודריק הצטער על זה די מהר, אפילו שבקי תמיד מביאה איתה לחזרות כמה קופסאות של דונאטס שלא נמכרו.

בפעמים הראשונות שבקי הגיעה לחזרות, היא לא אמרה הרבה. אבל עכשיו היא מתחילה להרגיש קצת יותר בנוח, והיא זורקת הרבה הצעות איך חיתול תאון יכולים לעשות דברים בצורה שונה.

בקי חושבת שלחיתול תאון יש יותר מדי שירים על ריחות גוף ושירותים, ושרוב הבנות לא ממש בקטע הזה. אז היא אמרה שהלהקה צריכה לחשוב איך להפוך את השירים שלה ליותר ידידותיים לנשים.

היא אפילו לקחה אחד השירים שרודריק כתב,
ושינתה את המילים.

שומעים
~~מריחים~~ אותנו עכשיו?

שומעים
~~מריחים~~ אותנו עכשיו?
מקשיבים לקול הגוף
~~מזיעים, הכול בוער~~
~~והבטן נפוחה~~
ורוקדים, כמה נפלא

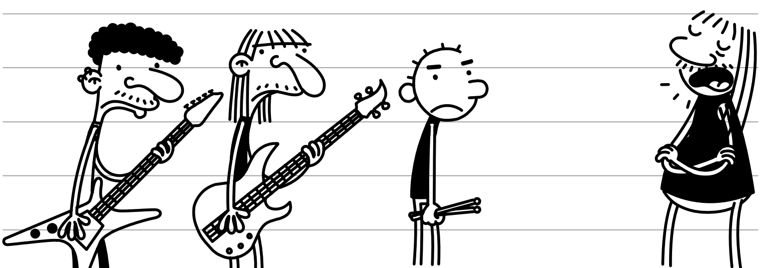
שומעים
~~מריחים~~ אותנו עכשיו?
~~תבדקו ת'תחתונים~~
משתגעים על הצלילים
~~הצחנה עולה~~
של גיטרה מעולה

שומעים
~~מריחים~~ אותנו עכשיו?
אתכם שמחה
ממלאים ~~לכם ת'אף~~
~~תנגבו את הזיעה~~
אז כולם, במקהלה!

ואז ביל התחיל לכתוב שירים משל עצמו. ורובם היו בלדות לחברה החדשה שלו.

הבוקר רודריק אומר לביל שחיתול תאוון לא עושים שירים איטיים, ושהחומרים הרומנטיים יצטרכו **לעוף**. אבל ביל אומר שרודריק סתם מקנא, כי הוא אף פעם לא היה מאוהב, והוא לא מכיר את ההרגשה.

ובילי לא נאמר בזה. הוא אומר שבקי אמרה לו שהוא הסולן, ושבגלל זה הוא הפנים של הלהקה. והיא אפילו הכינה כרזה חדשה שביל מופיע בה בגדול ובצורה בולטת.

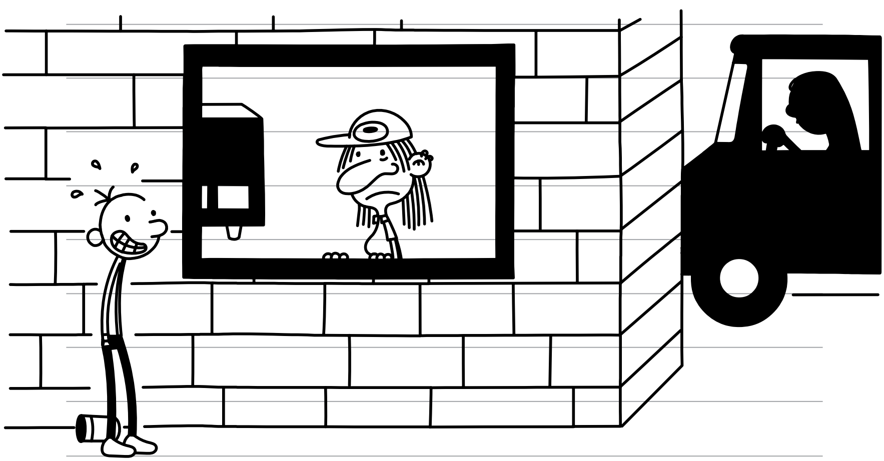

אבל זה כנראה כבר היה יותר מדי בשביל רודריק. הוא אומר שהוא זה שהקים את חיתול תאוון, ושאם מישהו הולך להיות הפנים של הלהקה, זה **הוא**.

אחר כך רודריק אמר שבגלל שהוא המנהיג של חיתול תאוון, הוא זה שקובע. הוא אמר לביל שהיחסים שלו עם בקי הם הסחת דעת גדולה, אז הכלל החדש הוא שללהקה אחד אסור לצאת עם מישהי עד אחרי התחרות.

ביל לא אהב את זה, אבל לא היתה לו הרבה ברירה, אז הוא הסכים לשים את היחסים שלו עם בקי בהמתנה. הבעיה היחידה היתה שכשהוא בא להגיד לה את זה בעצמו, הוא השתפן, אז איכשהו המשימה נפלה **עלי**.

ואני מקווה שלעולם לא אצטרך להיפרד ממישהי בארבע עיניים, כי אני חייב להגיד לכם שזה לא **כיף** בכלל.

שני

אבל שלביל ולרודריק היה את הפיצול הגדול ביניהם, המצב בלהקה לא טוב.

ביל הבין שהוא עשה טעות כשהוא נפרד מאבקי, ויום אחרי זה הוא ניסה **להחזיר** אותה אליו. אבל היא הפסיקה לענות לטלפונים ממנו, ועכשיו היא אפילו לא מגיבה להזמנות הקפה שלו בחנות הדונאטס.

אז עכשיו הלב של ביל שבור לגמרי, והוא מבריז מהחזרות.

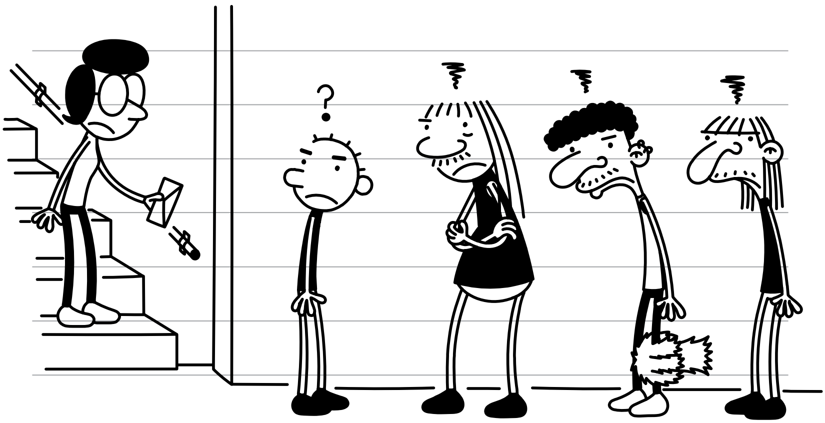
וגם כשהוא כבר **כן** מצליח להגיע, הוא לא מסוגל לגמור שיר בלי להתחיל לבכות.

רודריק לא ממש מתייחס לזה בהבנה. הוא אומר שביל צריך להתאפס על עצמו אם חיתול תאוון רוצים לנצח במלחמת הלהקות. אבל נראה שהתחרות היא הדבר **האחרון** שמעניין את ביל.

אז ביל כועס על רודריק, וגם לשאר חברי הלהקה די נמאס ממנו. מקי התעייף מהחברות פעמיים ביום, ודרו כועס כי הוא ממש אוהב לקבל את הדונאטס החינמיים מבקי.

בדיוק באמצע המריבה הגדולה שלהם אמא ירדה עם מכתב שנשלח אל רודריק.

ועל פי העמוד הראשון, הוא נראה די **רשמי**.

טיילור פיש ושות'
משרד
עורכי דין

נשלח בדואר רשום
סטיוארט פיש הבן, עו"ד
טיילור פיש ושות'
בניין קלארק
רחוב קנל 400

דרישת הפסקת פעילות לצמיתות

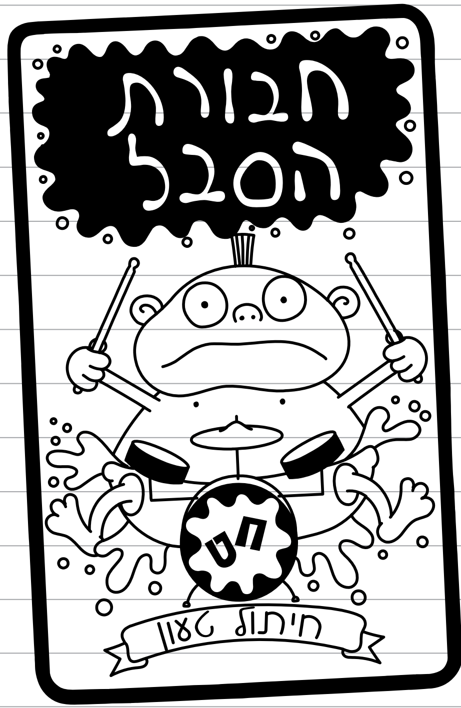
המכתב נשלח על ידי עורך דין שאומר שהוא מייצג חברה שפירסמה בעבר סדרת קלפי החלפה שנקראה "חבורת הסבל".

כנראה קלפי ההחלפה האלה היו סופר פופולריים כשההורים שלי היו ילדים, והדמויות לגמרי הצדיקו את השם שלהן.

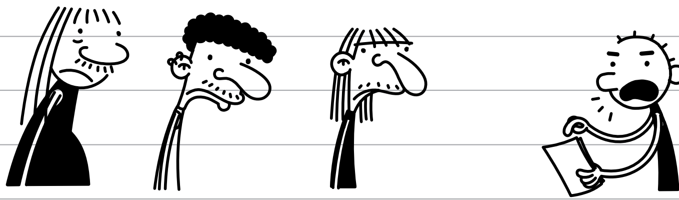

הסיבה שעורך הדין שלח את המכתב היתה שאחת הדמויות של חבורת הסבל נקראה ״חיתול טעון״, וזה כנראה היה אחד הקלפים הכי פופולריים שלהם.

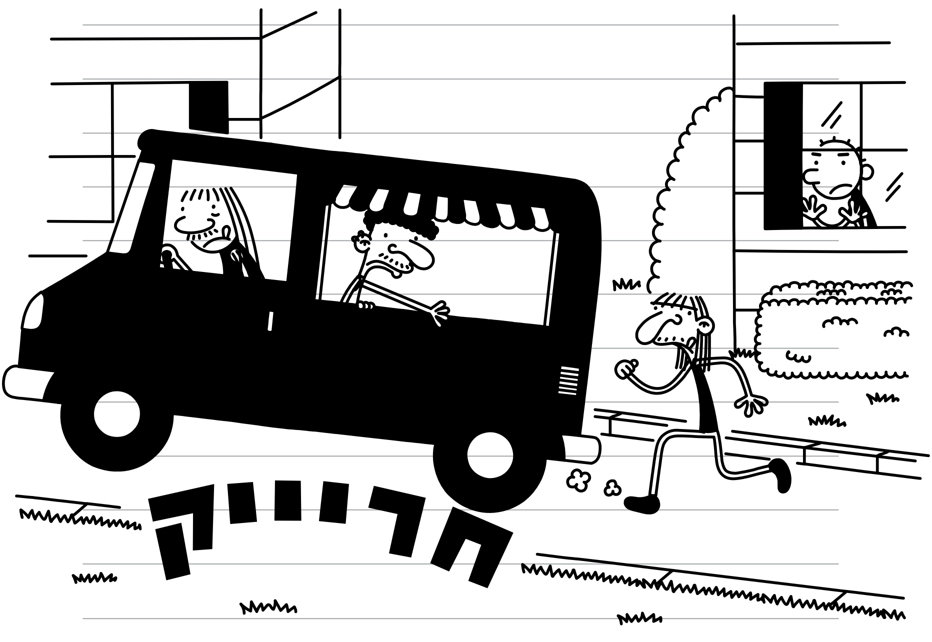

עורך הדין אומר שלמרות שכבר מזמן לא מדפיסים את חבורת הסבל, החברה היא עדיין הבעלים של הסימן המסחרי של הדמויות. והוא אומר שאם חיתול תאון לא ישנו את השם, החברה מתכוונת לתבוע את הלהקה על ״נזקים כספיים״.

אחרי שרודריק גמר להקריא את המכתב, שאר החבר'ה נראו מבוהלים. אבל רודריק אמר שהוא לא מתכוון לשנות את השם של חיתול תאון בגלל איזה מכתב אידיוטי, ושאם הם יישארו חזקים, הם יוכלו **להילחם** בדבר הזה.

אבל לאף אחד מהאחרים לא היה חשק להיכנס לקרב משפטי יקר, ונראה שהם לגמרי מוכנים לתת לרודריק לטפל בעניין הזה **בכוחות עצמו**.

שישי

בחיים לא הייתי מנחש שחברה של קלפי החלפה יכולה להיות הדבר שיפרק את חיתול תאון, אבל כנראה זה בדיוק מה שקרה.

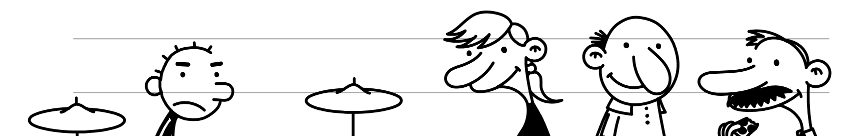
מאז שרודריק קיבל את המכתב ההוא, החבר׳ה האחרים התרחקו מהבית שלנו. אז עכשיו שמלחמת הלהקות במרחק שבוע בלבד, רודריק מנסה לגייס חברי להקה חדשים שימלאו את המשבצות הריקות.

אבל לא היה אפילו אחד שהופיע לסיבוב הראשון של בחינות הקבלה, אז רודריק תלה מודעה **חדשה**, שהבטיחה פיצה לכל מי שייבחן.

וגם אם המודעה החדשה גרמה לאנשים להגיע אלינו הביתה, נראה שהיו משכה הרבה יותר חובבי פיצה מאשר מוזיקאים אמיתיים.

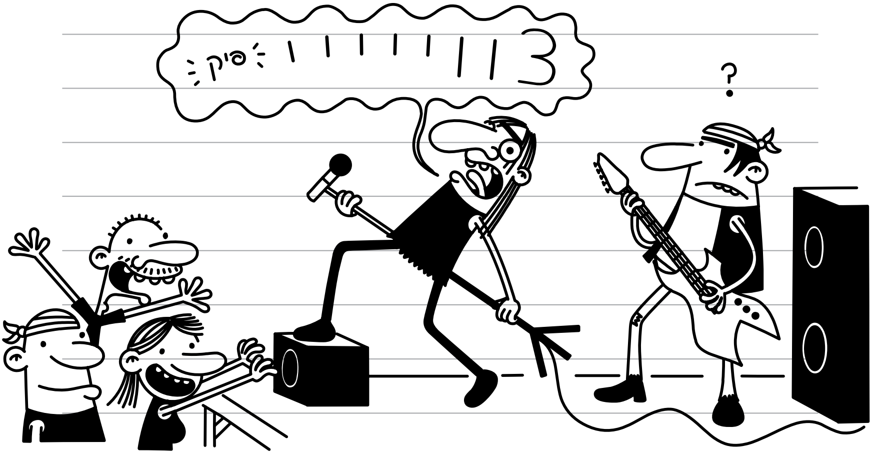
מעט מאוד מהאנשים שהגיעו הפגינו כישרון מוזיקלי, ואף אחד מהם לא התאים לסגנון המוזיקלי של חיתול תאוון. ואם רודריק לא יתחיל לכתוב שירים שיש בהם משולש וקסילופון, הוא כנראה יצטרך להמשיך לחפש.

אבל המשבצת שהכי הדאיגה את רודריק היתה זאת של הסולן, כי אין בסביבה הרבה אנשים שמסוגלים להגיע לתווים הגבוהים של "חיתול מתפקע", ולאלה הנמוכים של "שפת האסלה".

מה שכן, חיתול תאוון היא לא הלהקה **היחידה** שמחפשת זמר ראשי חדש.

היתה שמועה שהסולן של הסרחות הרס את מיתרי הקול באחת ההופעות שלהם, אז עכשיו גם הם נואשים למצוא מחליף.

ולפי המודעות שלהם, נראה שהם מוכנים להציע לאנשים הרבה יותר מכמה משולשי פיצה כדי שיבואו להיבחן.

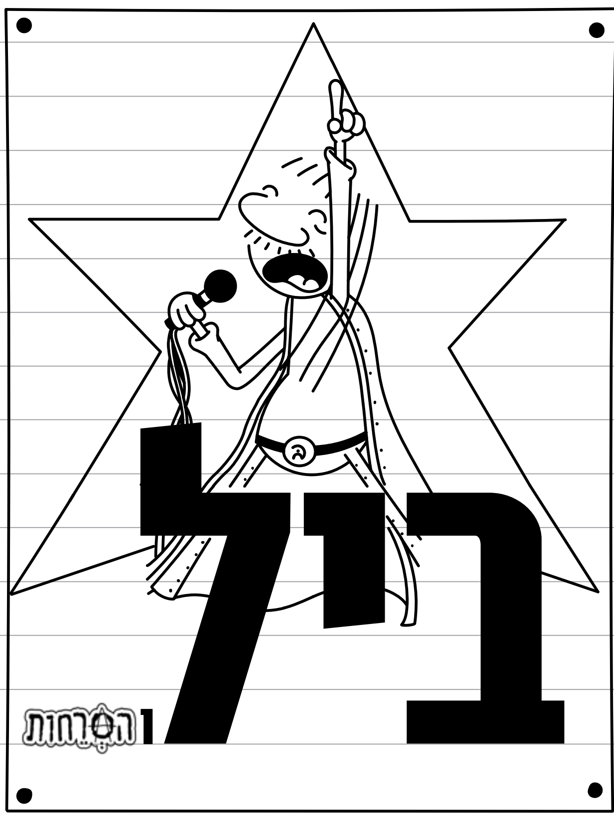

אפריל

<u>רביעי</u>

טוב, לא לקח להסרחות הרבה זמן למצוא זמר חדש. וכנראה לא הייתי צריך להיות מופתע לגלות מי זה.

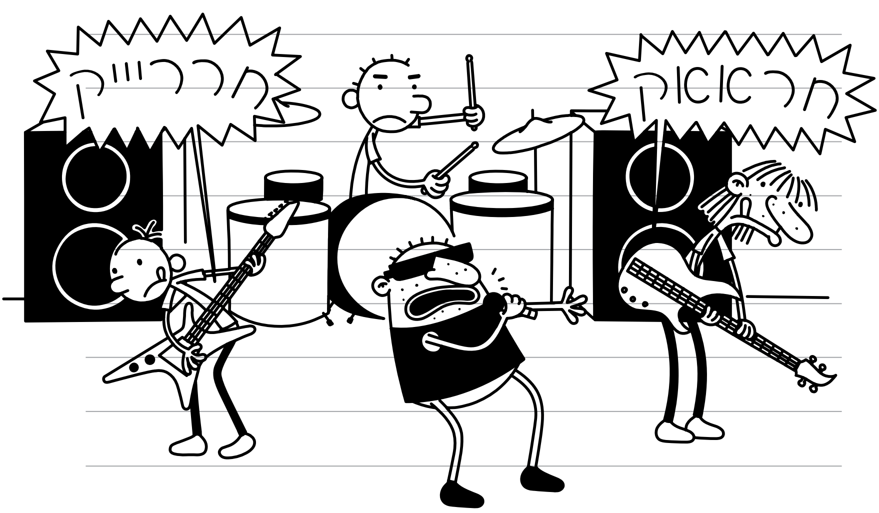
הדבר היחיד ש**כן** הפתיע אותי היה מה שהם נאלצו לעשות כדי להשיג אותו. כי כמו שהכרזה החדשה שלהם נראית, אני יכול לנחש שביל ובקי הגיעו כעסקת חבילה.

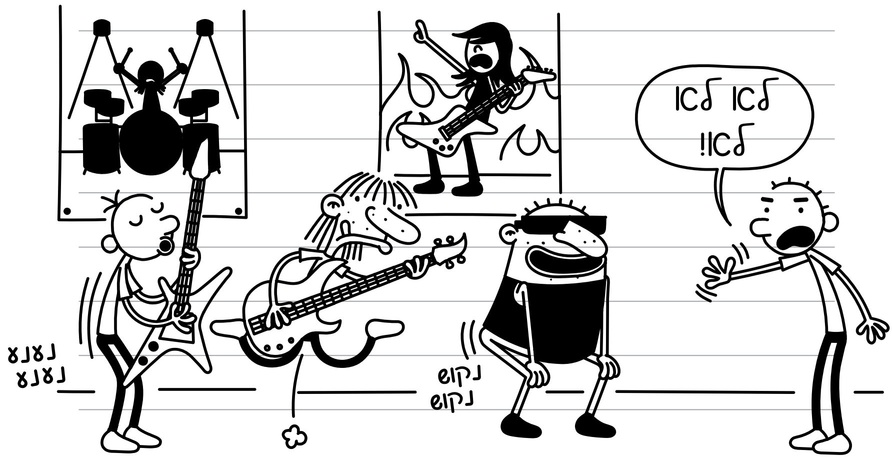
עכשיו שביל חבר בלהקת הסרחות, רודריק אפילו יותר לחוץ לזכות בתחרות. ונראה לי שהוא יעשה כמעט הכול כדי לצאת משם במקום הראשון.

הבעיה היחידה היא שהוא עוד לא מצא אף אחד שימלא את מקום החברים הקודמים בלהקה. אז הוא עבר לתוכנית החלופית, שלרוע המזל כוללת **אותי**.

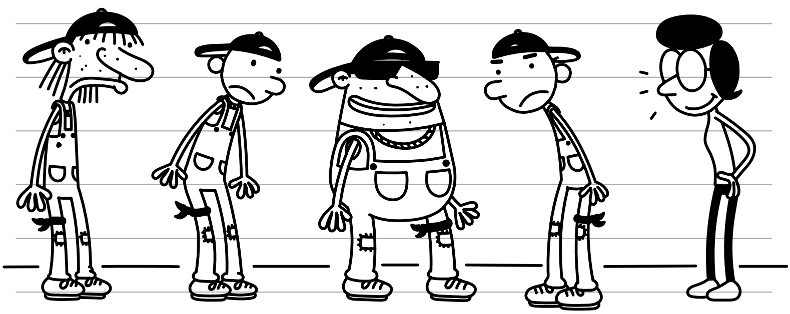
טוב, לא **רק** אותי. גם אחיו של דרו והחבר של רודריק, וורד, הם חלק מהתוכנית. ולמרות שלאף אחד מאיתנו אין שום כישרון מוזיקלי, רודריק חושב שהוא יוכל ללמד אותנו לנגן את "החיתול סופג הכול" בזמן לתחרות. אבל אחרי שלושה ימי חזרות זה לא נראה הכי טוב.

רודריק אומר שבלהקת רוקנרול, 20% זה כישרון ו־80% זה **הגישה**. אז הוא מנסה ללמד את שלושתנו איך להיראות כאילו המקום שלנו זה על הבמה.

אמא אפילו קנתה לנו תלבושות להופעה, ואני יכול להבטיח לכם שאף אחד מאיתנו לא ילבש אותן.

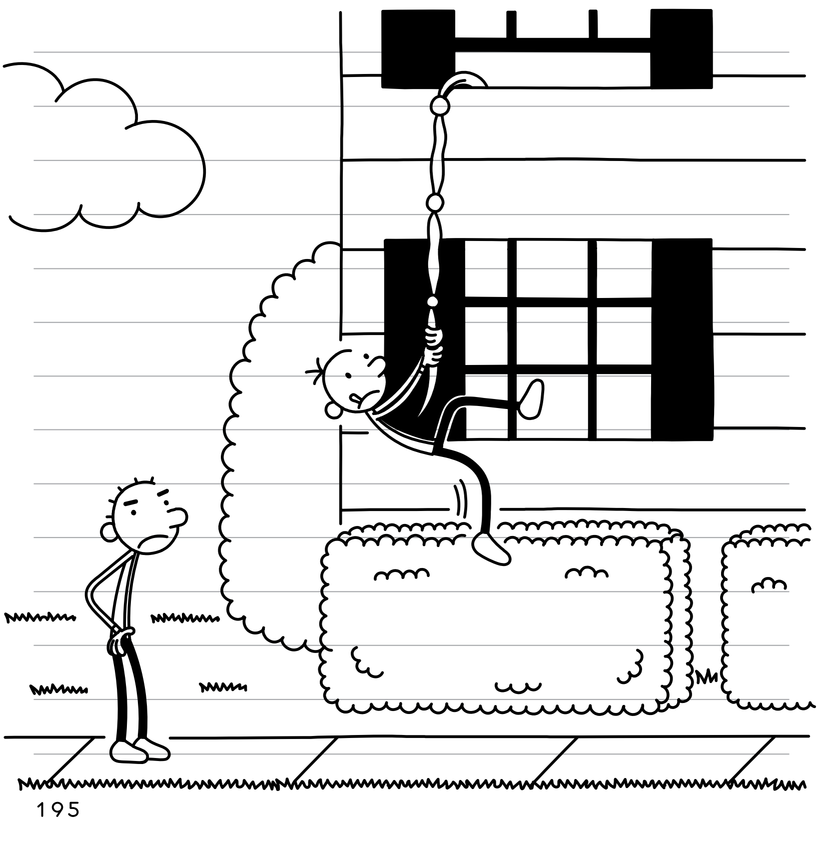

אז בשלב הזה אני מתפלל שרודריק יחשוב על תוכנית חלופית **חלופית**, ושאני לא אהיה חלק ממנה.

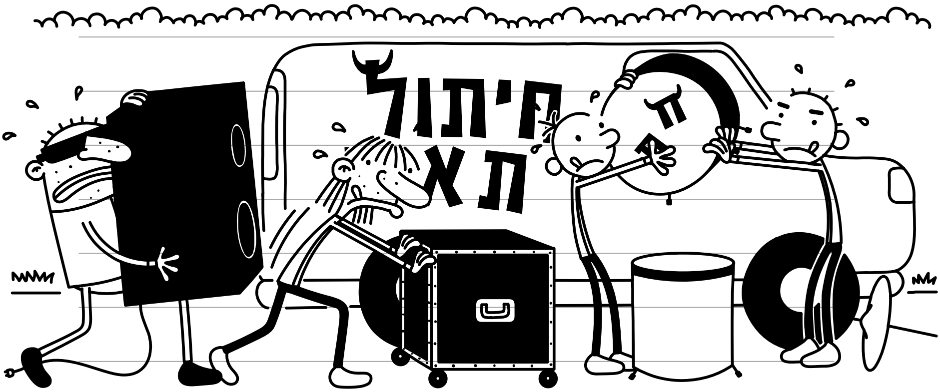
שבת

כשהתעוררתי הבוקר, נזכרתי מיד שזה היום של מלחמת הלהקות.

כבר החלטתי שאני לא רוצה להיות מעורב בזה, והמטרה שלי היתה להיות כמה שיותר רחוק כשהתחרות מתחילה. אבל רודריק כנראה הרגיש שאני מקבל רגליים קרות, והוא לא נתן לי להתחמק.

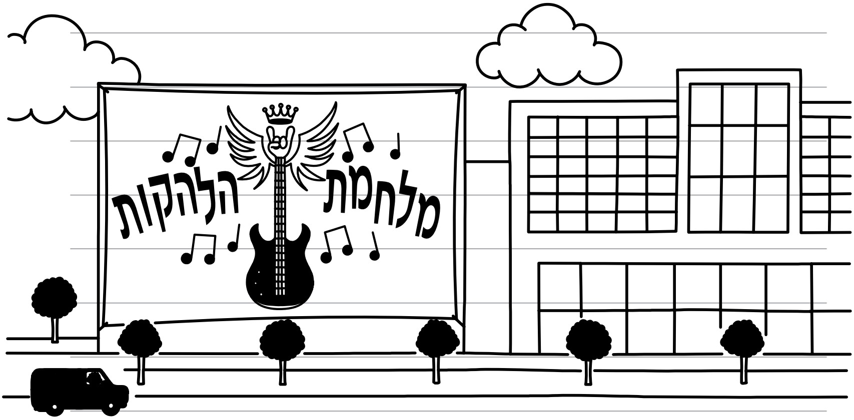
וורד ואחיו של דרו באו אלינו הביתה קצת אחרי ארוחת צהריים, לעזור להעמיס את הציוד על המסחרית של רודריק. ואני ממש הצטערתי שרודריק לא תיקן את הדלתות האחוריות של הרכב, כי לא היה כיף להכניס אליו את הכול.

כשהיינו בדרך לבמה הפתוחה, היתה לי תחושה לא נעימה בבטן. אני בקושי יודע לנגן שני אקורדים בגיטרה, וורד לא זכר אפילו חצי מהמילים ל"החיתול סופג הכול". וכנראה גם אחיו של דרו היה לחוץ מכל העסק, כי הוא היה צריך לנשום לתוך שקית נייר רק כדי לא להתעלף.

אבל רודריק אומר לנו שברגע שנעלה על הבמה נהיה בסדר גמור, ושאנחנו פשוט צריכים **לבטוח** בו.

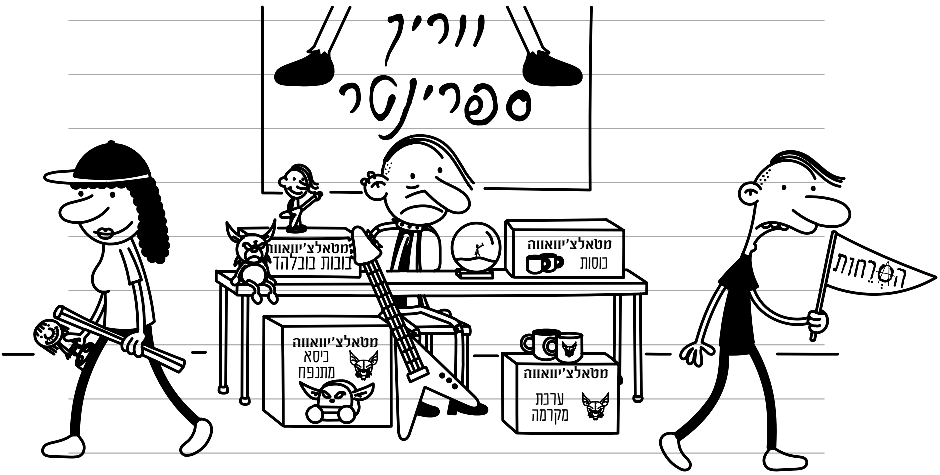
בזמן הזה כבר התקרבנו למתחם, ולא היתה דרך חזרה.

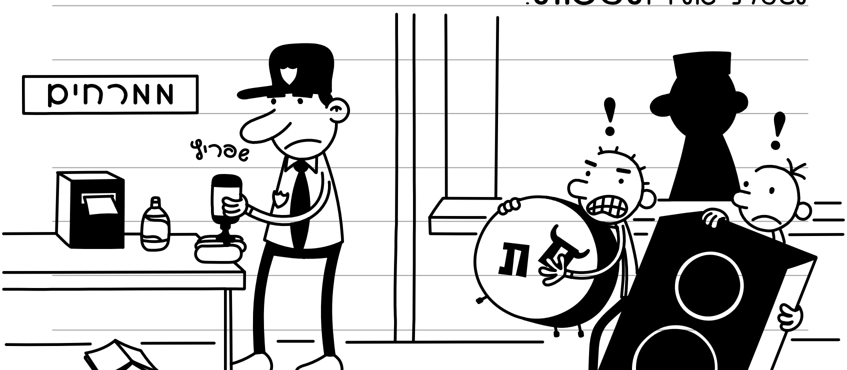
אנשים מכרו מרצ'נדייז ברחבה, ולהסרחות היה שולחן גדול שהם הקימו ליד הכניסה. ואיכשהו בקי הצליחה לדאוג שיכינו להם בובות בובלהד בזמן, לפני האירוע.

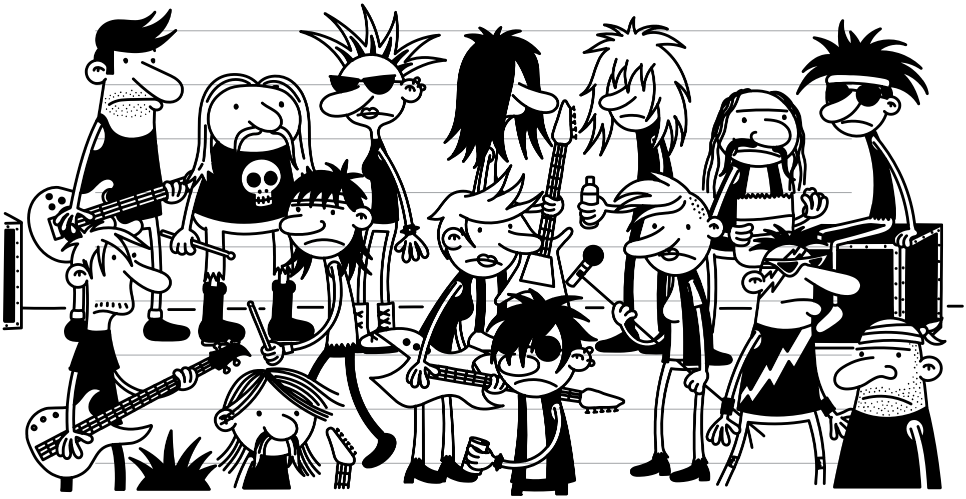
אבל בקי לא היתה הפרצוף המוכר היחיד במתחם.
גם לווריק ספרינטר היה שם שולחן, אבל לא נראה שהדברים שלו נמכרו.

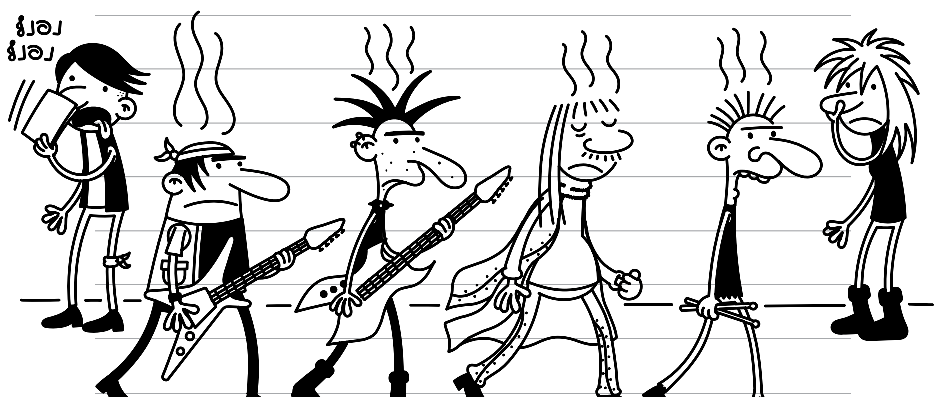
בדיוק חיפשנו את הכניסה למאחורי הקלעים,
כשרודריק הבחין במישהו **אחר** שכבר ראינו פעם.
ואני לא יודע מה המאבטח של היפו הנרי עשה כל כך
רחוק מהמסעדה, אבל חשבנו שזה לא יהיה רעיון טוב
לגשת אליו ולשאול.

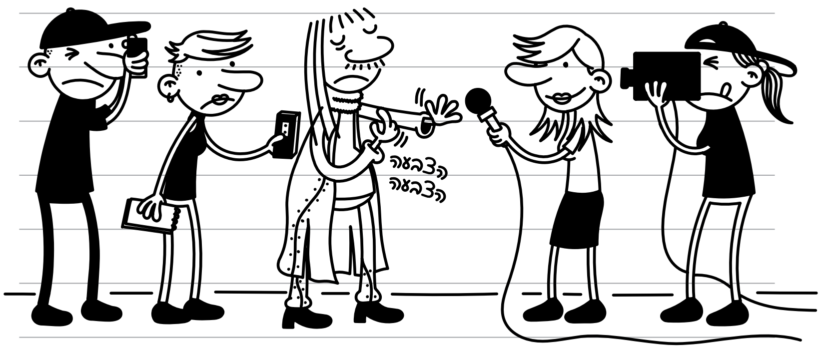
בסוף מצאנו את הדרך אל מאחורי הקלעים, ושם
היה **גן חיות** מוחלט. רוב הלהקות כבר היו שם,
והחלל היה הרבה יותר מדי קטן לכולם.

הסרחות נכנסו כמה דקות לפני שהתחרות
התחילה. והם ממש הצדיקו את השם שלהם, כי הם
כולם הריחו כאילו הם לא התקלחו כבר **שבועות**.

ראיתי שרודריק רוצה לגשת אל ביל ולהגיד לו משהו, אבל הוא היה מוקף בכַּתָּבֵי מוזיקה, אז רודריק לא הצליח להתקרב אליו. ובכל מקרה, היה די ברור שביל שומר את הקול שלו להופעה הגדולה.

באחת מפינות החדר היה מסך שעליו היתה רשימה של כל הלהקות שיופיעו, לפי הזמנים שהן אמורות לעלות לבמה.

ודי התבאסתי מזה שחיתול תאוון היתה האחרונה אחרונה, כי הדבר היחיד שרציתי באותו רגע היה לגמור עם זה ולחזור **הביתה**.

אבל חיתול תאוון לא היתה הלהקה היחידה שהופיעה בסוף התחרות. הסרחות שובצו לנגן ממש **לפנינו**.

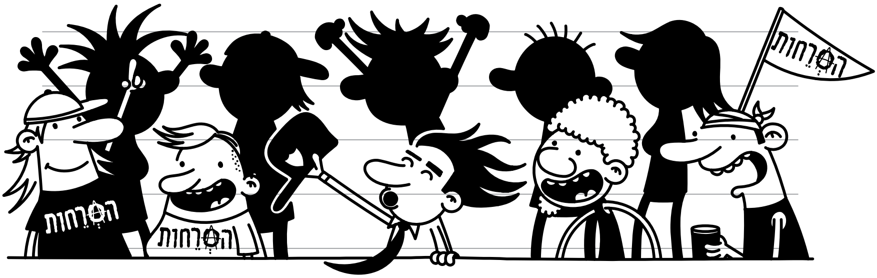
ובעצם היינו צריכים להיות עם ביל ועם חברי הלהקה החדשה שלו מאחורי הקלעים, מה שהיה ממש מביך. אז כשהתחרות התחילה, החלטתי לחמוק מהדלת הצדדית ולצפות בהופעות מצד הבמה.

בקהל היו לפחות אלף אנשים, מה שגרם לי להרגיש שוב בחילה. והם נעשו חייתיים עוד לפני שהתחרות **התחילה** בכלל.

כשהלהקה הראשונה עלתה לבמה, הקהל **השתגע** לגמרי. וככה הם המשיכו עד סוף הערב.

כל הלהקות נשמעו לי אותו הדבר, אבל לקהל זה כנראה לא היה אכפת. כולם באו לבלות, כולל השומר מהיפו הנרי, שלדעתי סתם בא לעשות חיים.

כל הלהקות היו **הרבה** יותר מקצועיות מחיתול תאוון, ואני מתאר לעצמי שרוב ההרכבים האלה ממש עובדים בזה. ככה שדי מהר קלטתי שבתחרות הזאת אנחנו לגמרי לא בליגה.

חשבתי לברוח ולחסוך לעצמי את הפדיחה, אבל לא נראה לי הוגן לנטוש את רודריק בשלב הזה.

ידעתי שמן העלייה לבמה של חיתול תאוון הולך ומתקרב כשהסרחות עלו להופיע. חשבתי שהם יצאו ויתחילו לתת בראש עם הלהיטים הגדולים שלהם, כי זה בטוח היה מטריף את הקהל. אבל ביל יצא לבדו והתיישב ליד הפסנתר.

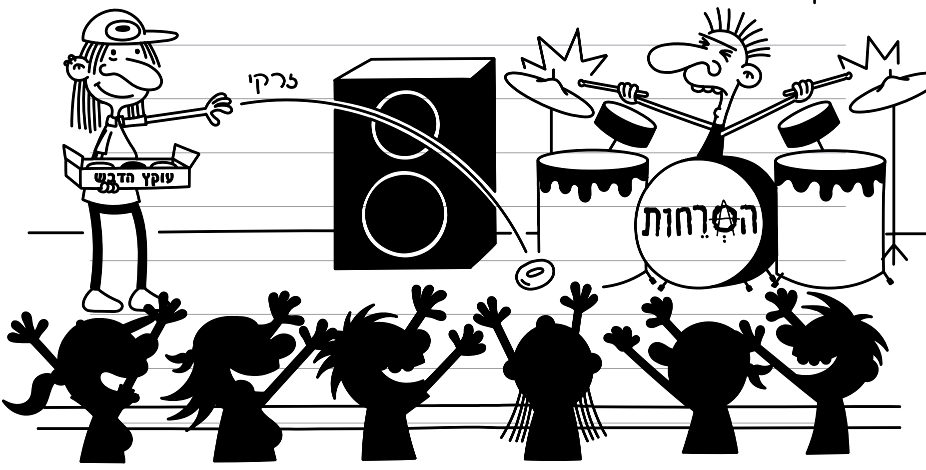
וכשהוא התחיל לנגן שיר איטי, הקהל ממש לא ידע איך להגיב.

אבל כל זה היה מתיחה, כי אז שאר הלהקה עלו לבמה והם קרעו עם גרסת ספיד מטאל של "בקי".

הקהל רצה לבלוע אותם, ובאותו רגע הבנתי שהתחרות הציות נמצאות בכיס הקטן של הסרחות. וזה היה עוד **לפני** שבקי התחילה לזרוק דונאטס לקהל.

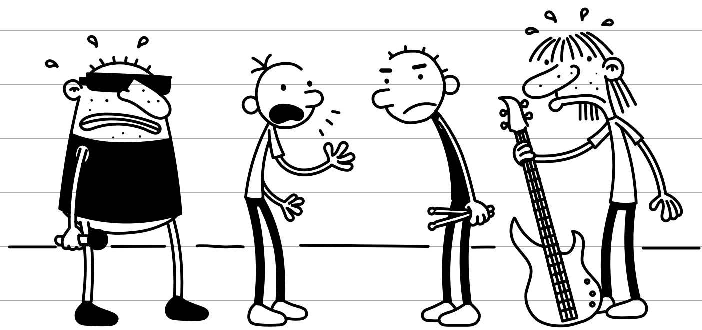
מה שכן, הייתי צריך להיות יותר זהיר ולא לעמוד כל כך קרוב לקהל, כי לפני שהבנתי מה קורה, הייתי **חלק** ממנו.

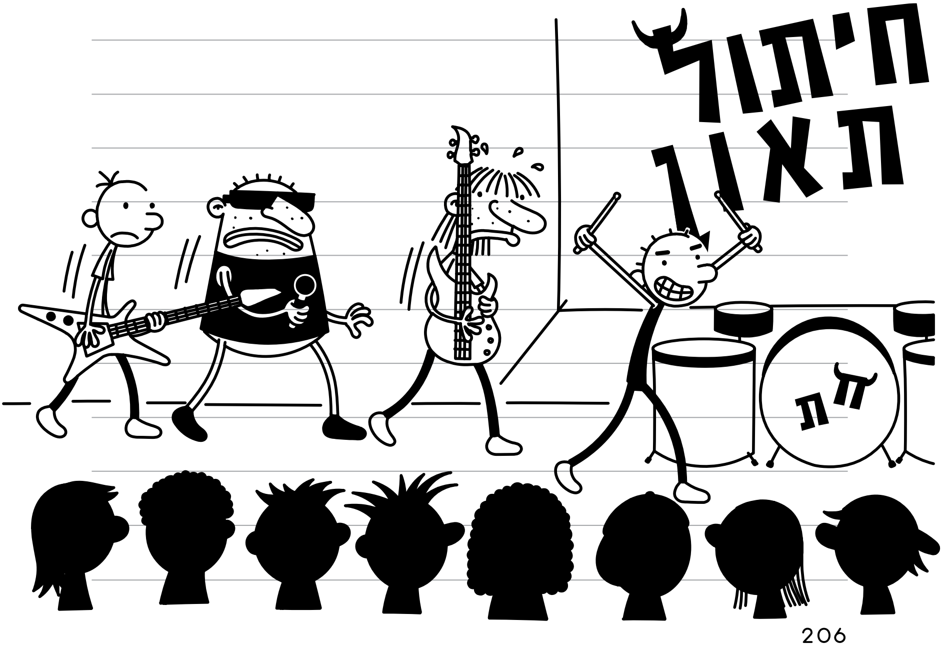
כנראה קצת נתתי לעצמי להיסחף, כי לכמה רגעים שכחתי שאני **הבא** שאמור לעלות לבמה. אבל כשראיתי את רודריק עומד בדלת הבמה, נזכרתי למה אני שם.

היתה לנו דקה להתכונן מאחורי הקלעים, אז אני והשניים האחרים ניסינו לשכנע את רודריק להשלים עם התבוסה ולתת להסרחות לנצח בתחרות.

אבל רודריק היה עקשן מדי, ולא הסכים להיכנע בלי להילחם. אז כשהמנחה קרא בשם של חיתול תאון, שלושתנו יצאנו אחרי רודריק לבמה.

אורות הבמה היו כל כך חזקים, שלא יכולתי לראות מעבר לשלוש השורות הראשונות של הקהל. אבל נעלתי את המבט על הבחור מהיפו הנרי, וראיתי שהוא ליהה אותי.

רציתי **לברוח**, אבל הרגשתי לכוד שם, על הבמה. וכשרודריק התחיל לנגן את כניסת התופים ל"החיתול סופג הכול", ידעתי שאני פשוט חייב לחשוק שיניים ולעבור את שלוש הדקות הבאות.

אבל אז קרה משהו **משונה**. כשהתחלתי לנגן את האקורדים שרודריק לימד אותי בגיטרה, נשמעתי **הרבה** יותר טוב ממה שנשמעתי בחזרה. ואיכשהו גם אחיו של דרו השתפר מאוד.

אבל כשוורד פתח את הפה לשיר, הקול של **ביל** היה זה שנשמע מהרמקולים. ופתאום הכול היה לגמרי הגיוני.

רודריק חיבר למערכת את נגן המוזיקה שלו, ומה שנשמע מהרמקולים היה הגרסה של "החיתול סופג הכול" שהחבר'ה הקליטו באולפן בדצמבר.

אז בעצם וורד רק הזיז את השפתיים לפי השירה של ביל, ואני ואחיו של דרו רק עשינו **כאילו** אנחנו מנגנים.

ומרגע שוורד הבין שהוא לא צריך לשיר באמת,
הוא ממש התחיל לצרוח על עצמו.

כנראה אף אחד בקהל לא שם לב שאנחנו עושים
בכאילו, ונראה לי שגם אני התחלתי ליהנות קצת.

לא ממש יכולתי להאשים את רודריק שהוא השתמש בהקלטה מוכנה לתחרות, כי גם אם היו לנו עוד שלושה **חודשים** להתאמן, בחיים לא היינו מאמריאים.

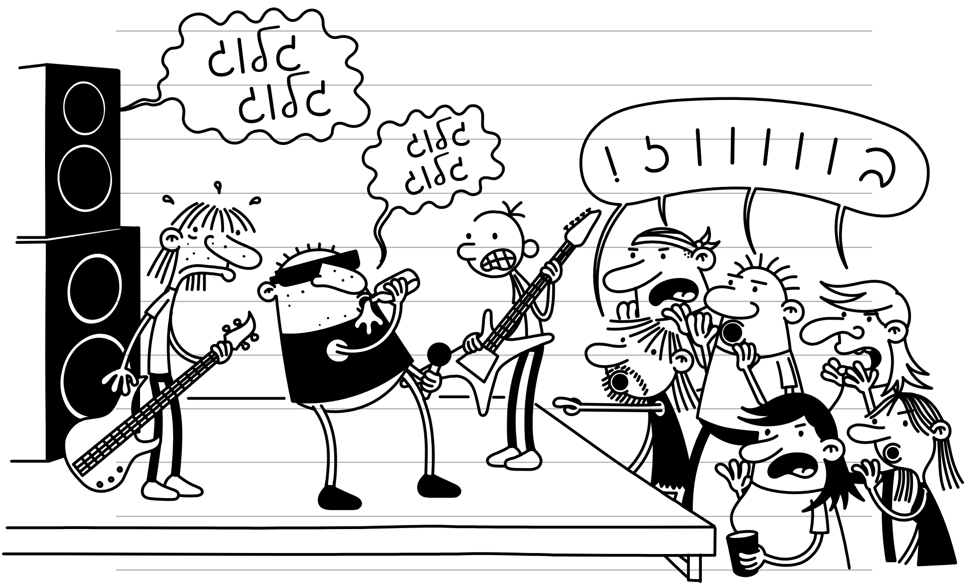
אז הכול הלך מעולה, וחשבתי שאולי באמת יש לנו סיכוי לזכות בדבר הזה. אבל אז הכול התחרבש.

באמצע השיר ביל הפסיק לשיר והתחיל **להשתעל**. וורד לא ידע מה לעשות, אז הוא ניסה להתאים את עצמו כמה שאפשר.

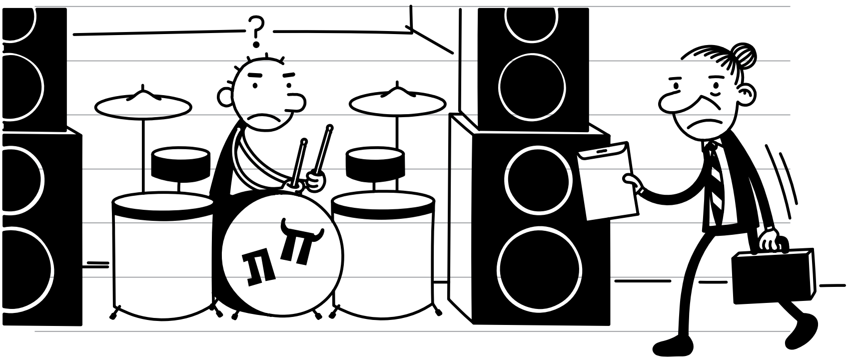
ואז הבנתי שרודריק הפעיל בטעות את הגרסה הראשונה שהם הקליטו לשיר, מיד אחרי שנתקע לביל מפרט גיטרה בגרון.

אבל היה מאוחר מדי להעביר לגרסה **הטובה** של השיר. וכשהרמקולים השמיעו את הקולות של ביל שותה מים, הקהל שם לב סוף־סוף שמשהו לא בסדר.

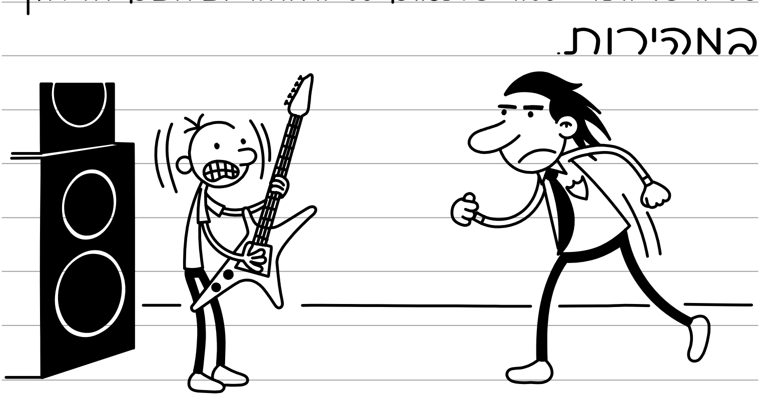
הרגשנו שזה זמן טוב לצאת משם. אבל לא יכולנו לרדת מהבמה, כי מישהו עמד לנו **בדרך**.

זה היה איזה בחור בחליפה, שהחזיק מעטפה חומה גדולה והוא נתן אותה לרודריק.

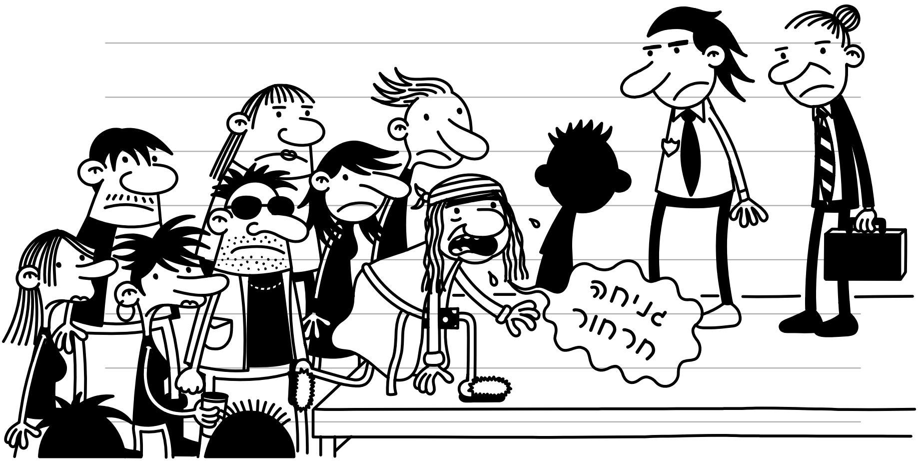
מתברר שזה היה עורך הדין של חברת קלפי ההחלפה הריבו, והוא הגיע לשם למסור לרודריק באופן רשמי את הבשורה שהחברה שלו **תובעת** את חיתול תאוון.

אבל אז המצב נעשה עוד יותר **קריפי**, כי השומר של היפו הנרי עלה פתאום על הבמה וצימצם מרחק **במהירות**.

אני קפאתי על המקום, כי לא ידעתי אם הוא הולך לעצור אותי או משהו **כזה**.

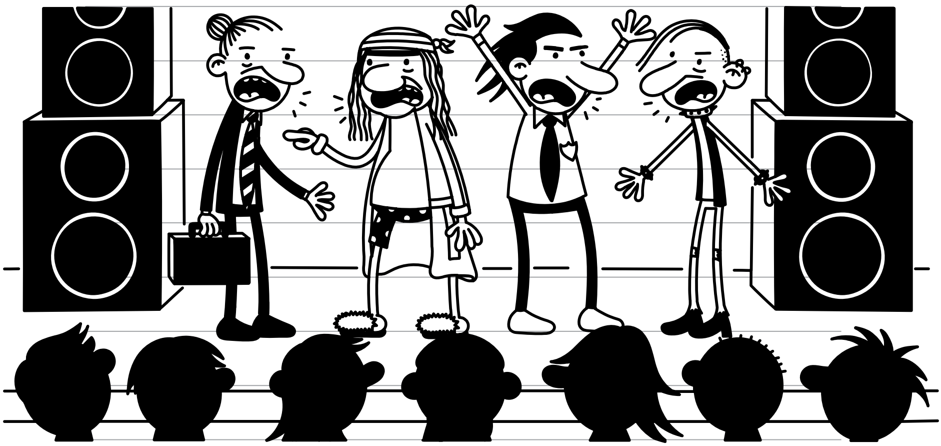
אבל השומר עבר אותי והלך ישר אל עורך הדין, ואז הוא התחיל להתווכח איתו על משהו. וכמה שניות אחרי זה סבסטיאן סליבז עלה מהקהל והצטרף לשיחה.

לא היה לי **מושג** מה קורה שם. אבל כשוויק ספרינטר הגיח מאחורי הקלעים והצטרף לוויכוח עם שלושת האחרים, הבנתי סוף־סוף מה קורה.

ארבעת הגברים שעמדו על הבמה היו החברים המקוריים בלהקת מטאלצ'יוואווה.

וכנראה היו להם הרבה דברים שהם היו צריכים להוריד מהלב, כי הוויכוח נעשה ממש לוהט.

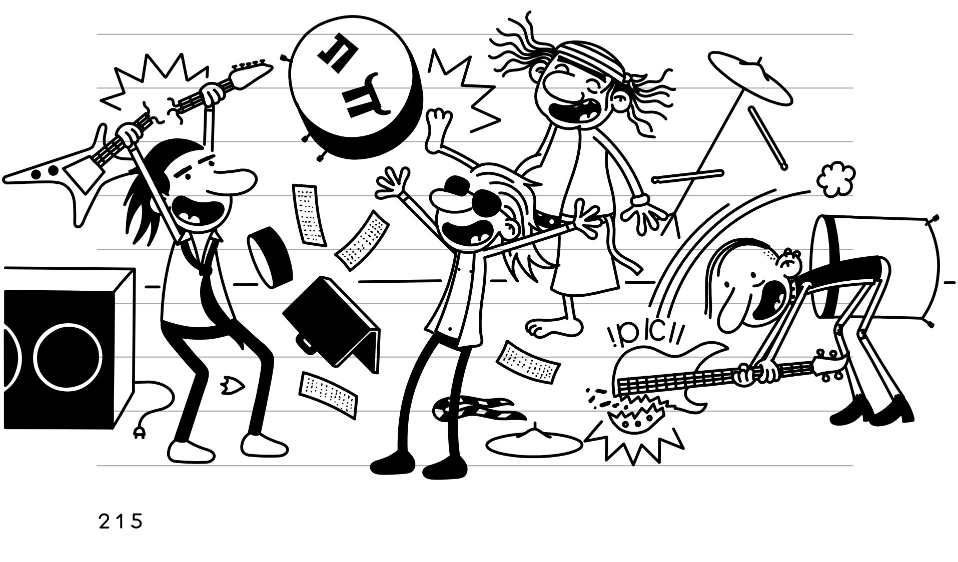
אבל אז הקהל הבין מה קורה לנגד עיניו, שזה האיחוד הראשון של מטאלג'יוואווה אחרי עשרים וחמש שנים. וכולם התחילו **להתחרפן**.

נראה לי שכל השריקות והצרחות תפסו את החברים של מטאלג'יוואווה בהפתעה, כי הם הפסיקו לדבר. וכשהתשואות נעשו אפילו **יותר** חזקות, החברים-לשעבר בלהקה ידעו מה הם צריכים לעשות.

אז הם לקחו את כלי הנגינה שלנו, ופשוט העיפו את **הגג** של המקום.

מטאולצ'יוואווה נתנו בראש עם הלהיטים הכי גדולים שלהם, ואז הם ניגנו הדרן. והסיבה היחידה שהם לא ניגנו הדרן **שני**, היתה שהם כבר ריסקו את כלי הנגינה שלנו לרסיסים.

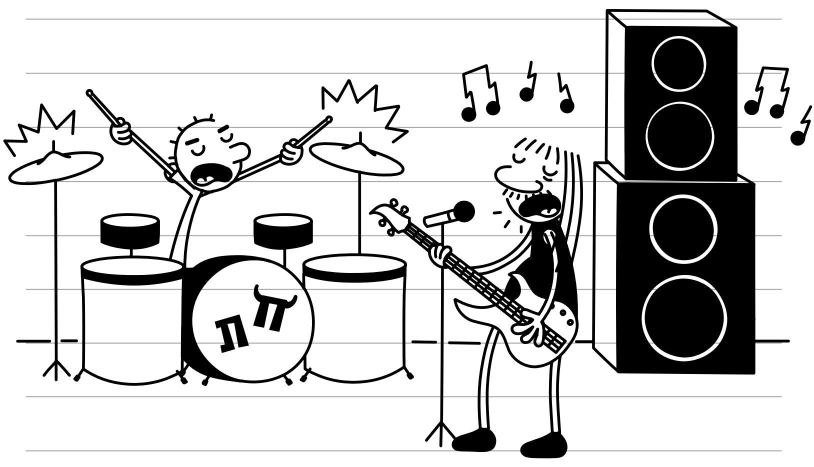
חמישי

ככה קרה שמטאלצ'יוואווה הפכה להיות הלהקה הראשונה שזכתה במלחמת הלהקות **פעמיים**. התחרות הזניקה אותם בחזרה לראש המצעדים, והם אפילו מתכננים סיבוב הופעות עולמי.

שמעתי שדרו קיבל את העבודה הישנה של אחיו בדלפק המעדנייה, ושאקי התקבל לבית ספר לרובוטיקה. אז אולי הוא סוף־סוף יצליח להבין איך מורידים את כף הקוף מהרגל שלו.

אחרי התחרות הסרחות כבר לא היו זקוקים לביל, אז הם פיטרו אותו. אבל מזל שחיתול תאון בדיוק חיפשה סולן, כך שכנראה זה הסתדר טוב לכולם.

עושה רושם שייקח לא מעט זמן עד שיצטרכו אותי שוב, ו**מבחינתי** זה לגמרי בסדר. כי אני את סגנון החיים הרוקנ׳רולי מיציתי.

תודות

תודה לסקוט, אחי, על ששיתפת אותי בסיפורים מצחיקים ובנקודת המבט שלך על סגנון החיים הרוק'נרולי.

וכרגיל, תודה לג'ולי על תמיכתך שלא תסולא בפז. לא הייתי יכול לעשות את זה בלעדייך!

תודה לצ'רלי קוצ'מן על עידודך ותמיכתך בהפיכת הספרים האלה לטובים ביותר שהם יכולים להיות. תודה למרי אומארה על היציבות והמיומנות שאת מביאה לתהליך.

תודה מיוחדת לסטיב רומן.

תודה לצוות החנון: שיילין ז'רמן־דופרה, ונסה ג'דריי, אנה סזארי וקולין רגן – העבודה איתכם תמיד כיפית כל כך.

תודה לכולם ב"אברמס", ובמיוחד למייקל ג'ייקובס, אנדרו סמית', אליסה גונזלס, האלי פטרסון, מלאני צ'נג, קים לאובר, אליסון ג'רוויס, ארין ונדוויר ובורנה גרקו.

תודה לכל הצוות הנפלא ב"סיפור לא סביר" ולריץ' קאר, אנדראה לוסי, פול סנוט, סילבי רבינו וקית' פליר.

תודה לכולם ב"דיסני", במיוחד לרולנד פוינדקסטר, מייקל מאסגרייב, ראלף מילרו ונסה מוריסון.

תודה לג'ס ברלייר על העידוד והחברות.

על המחבר

ספריו של ג'ף קיני, מחבר **יומנו של חנון** ו**יומנו של חבר מושלם**, הגיעו למקום הראשון ברשימות רבי־המכר של **הניו־יורק טיימס** וזכו שש פעמים בתואר "ספר הילדים האהוב" של ערוץ **ניקלודיאון**. מגזין **טיים** בחר בג'ף לאחד ממאה האנשים המשפיעים בעולם. הוא גדל באזור וושינגטון ועבר לניו אינגלנד ב־1995. ג'ף מתגורר עם אשתו ושני בניהם במסצ'וסטס, ושם גם נמצאת חנות הספרים שלהם, **סיפור לא סביר** (**An Unlikely Story**).